

Garzó László

Újabb álmok

(novellák)

© Garzó László, 2005.

TARTALOM

Előszó

Kísértés

Igazság

Bábel

Álmodj csak, én fel nem ébresztelek!

Az utolsó Édenkert

„Nincs semmi elrejtve, ami nyilvánosságra ne kerülne,
s titok, mi ki ne tudódna. Amit sötétben mondotok,
világos nappal halljátok majd vissza, és amit zárt falak
közt fülekbe súgtok, azt háztetőkről fogják hirdetni.”

Jézus

Előszó

E novelláskötetben 5 novella kapott helyt épp úgy, mint az előző Ötödkorban. Akinek az Ötödkor sajátos hangulata tetszett, az most sem fog csalódni. A kötet álmokat vonultat fel. Talán nem is annyira sci-fi, mint inkább futurista eszmefuttatás, mely mégis annyira könnyed, hogy már-már valószerűnek hisszük. De vegyük sorra, miről is szólnak a novellák:

Egy kísértéssel kezdődik a nyitás. Egy fiú életében meghatározó mozzanat ez. Egy hang hívja őt folyton, s életének részei lesznek az álmok. Távolra szakad önhibáján kívül a Világtól, s nehezen döbben rá, hogy mi a célja. Álmok és vágyak táplálják gondolatait, melyek végül legyőzik az irdatlan távolságot. Jutalma nem marad el, hőssé lesz a világ szemében.

A következő történetben megtudhatjuk, hogy mi az igazság. A ma oly divatos klónozás téma egy merőben szokatlan újraértelmezése. Egy halott fiút kelt életre az örök szerelem a klónozás segítségével. Ám semmi sem úgy folytatódik, ahogy azt megálmodták. Az események baljós fordulatot vesznek, s talán a görög tragédiák önbeteljesedése köszön vissza a történetben. A végső igazság az, mely értelmet ad.

A harmadikban Bábel modernkori világa elevenedik meg. A bibliai téma újragondolása modern meseként hat. Ahogy a különös zűrzavar életre kel, s egy őrült rettenetéből kicsírázik a szürrealizmus. Ez a világ éppen oly furcsa, mint amilyen megszokott dolog ma a hős fogalma. Itt is hős születik a világ szemében. Bábel Köztársasága hőssé emel egy fiút. De kiből lehet hős, és milyen áron? Ezek azok a kérdések, melyekre talán elnyerjük a válaszokat.

Az ébren álmodás témáját dolgozza fel a negyedik novella. Egy olyan korba kalauzol el bennünket, ahol a megtervezett embereké a jövő. Nekik adatik meg minden lehetőség. Egy fiú makacssága egy lány segítségével azonban mégis szembe kíván szállni ezzel és fordítani a világon. Az álom és kitartás hatalma tárul elénk. Bebizonyosodik, hogy a természet tökéletesebbet képes alkotni, mint az ember. Mi a tökéletesség?, vetődhet fel a kérdés.

Az utolsó Édenkert-ben egy már az Ötödkorban is feldolgozott téma újrafogalmazására kerül sor. Isten lehet-e az ember? Kiből és hogyan lehet isten? Mit jelent istennek lenni egy polgárháború sújtotta világban? Mi a megoldás, mely békét hozhat?

Kecskemét, 2005 vége

Garzó László
szerző

Kísértés

2010-et írtak a Földön, amikor az emberiség eddigi legnagyobb vállalkozása kezdetét vette. Fakón csillogott, amint Föld körüli pályán állt az Ikarosz. Az űrhajót csillagközi utakra tervezték, azt remélték, anyagannihilációs motorjai megközelítik a fénysebességet. A cél a HD 209458 Naphoz hasonló 150 fényévnnyire lévő csillag lesz. Úgy vélték, okosabb, ha fedélzeten emberek helyett 100 megtermékenyített petesejtet helyeznek el organizációs tartályokban, és majd a fedélzeti idő alatt fejlődnek ki, s születésük után mesterséges intelligenciák óvó gondoskodása közepett nőnek fel.

Lassan peregték a napok a Föld népei türelmetlenül várták, hogy a nemzetközi összefogással megvalósult Ikarosz útnak induljon. Azután elérkezett a pillanat. Már csak percek voltak hátra. A nagyvárosok utcáin hatalmas kivetítőkön figyelte a tömeg az eseményt. Megkezdődött a visszaszámlálás. Kvantumos rendezettséggel fogytak a másodpercek, mígnem a kijelző nullát mutatott. Egybehangzó kiáltás hallatszott mindenünnen, a Föld szava volt ez, az emberek mámora. Az Ikaroszt vezérlő központi számítógép beindította az űrhajó anyagannihilációs motorjait, halk remegés rázta meg a roppant tömeget, s megindult útjára, végleg maga mögött hagyta a Földet, s egyre gyorsulva tartott a Naprendszer pereme felé. A földi városok elcsendesültek, tudták, innen nézve 150 év az út, senki sem él már, mire megérkeznek, s újabb 150 év, mire üzenet jön a jövő generációinak.

Az évek lassan teltek, oly némán és szótlanul, mint aláhulló vízcseppek. A petesejtek embriókká, az embriók magzatokká növekedtek, azután a születés pillanata is eljött jellegtelenül és érzelemtől mentesen. Percek és órák, hetek és hónapok évekké összeállva. Mesterséges intelligenciák felügyelete. A felnövekvő nemzedéket formálták egy elfeledett világ képére. Húsz év telt el a fedélzeten számukra észrevétlenül. Felnőttek. Odakint a világűr hidege, a vonalakká összemosódó csillagok, melyek más ábrákká álltak össze. Még talán egy hónap és eléri a HD 209458 csillagot. Az Ikarosz már lassult. Talán valamelyik nagyobb fénypont lehet az a távolban. Egy fiú ült egyedül a központi terem padlóján, az őt nevelő intelligenciát várta. Brad nehezen viselte ezt az állapotot, közben eltűnődött. Azon gondolkozott, vajon mi lehet odakint. Számukra a világ az űrhajóra szűkült. Egy ismerős lány pillantotta meg őt a folyosóról, odament hozzá.

- Mi aggaszt, Brad? - kérdezte.

- Szerinted mi van odakint?

A lány nem felelt.

- S miért vagyunk úton? Hová tartunk? Mert biztosan tartunk valahová.

- Igen, lehet - felelte a lány.

Brad megint eltűnődött néhány pillanatra. Olyan furcsának hatott minden. És valóban az volt. Ők százan távol szakadtak a Földtől. Még csak emléküik sem volt róla, mert az űrhajón születtek. A lány továbbment, s közben megérkezett a Bradet felügyelő intelligencia.

- Mintha készülne valami ügye? - kérdezte a fiú.

- Igen - felelte a gép.

- Húsz éve nevelsz engem... kicsit olyan, mintha te lennél egy személyben az anyám, az apám és a tanárom. Mondd csak, milyen az, amikor az embernek van egy anyja?

A gép hosszas fejtegetésbe kezdett, mégsem tudta tökéletesen megválaszolni a kérdést. Talán nem is várta tőle senki sem. Mert bár összeköttetésben állt az űrhajó központi rendszerével, az érzelmekről mégsem sok fogalma lehetett. Brad némán és közönyösen nyugtázta mindezt.

- És mi ez a nagy előkészület?

- 720 óra múlva eléri az űrhajó a célt - hangzott a válasz.

- A célt... - tűnődött el Brad.

Tudta, egy idegen csillagról van szó, még csak rendes neve sincsen, csak betűk meg számok halmaza.

- S elvégre mi dolgunk itt?

- A cél a kolónia létrehozása.

Brad megint eltűnődött. Percek teltek el, kínos volt ez a szaggatottság.

- Kolónia... mely napról-napra növekszik és életre kel - suttogta magában.

Igen. Valahogy különös varázserővel bírt ez a szó. A jelentése világos volt, de a gondolat, amit magában rejt el egészen más. Megannyi ismeretlen érzés. Ha jobban végiggondolta Brad, ők százan az űrhajón is egy kolónia voltak. De ez nem élt abban az értelemben, amit legbelül érzett. Nem növekedett, nem fűtötték eszmék és vágyak. Nem akart semmit, nem voltak álmai. Nem civilizáció volt, csak valami egészen más. Őt néha egy torz dologra emlékeztette, mint amikor néhány tizen hajótörökként sodródnak az óceánon. Ez a gondolat makacsul kísértett benne, talán néha nem hagyta nyugodni őt. Furcsa volt az élet a roppant űrhajón, a Földről pedig oly keveset tudtak. Valami különös mítosz kezdett e szó köré szerveződni, melyet titkon suttogtak a folyosókon. Az Ikarosz rendíthetetlenül haladt tovább nem törődve semmivel. Minden perc és minden pillanat közelebb hozta a számmal jelzett csillaghoz.

Brad egy összekötő folyosón sétált föl-alá, mintha keresett volna, vagy várt volna valakire. Furcsának hatott minden. Agyában elektronok játszottak fogócskát, s ilyenkor érzések és gondolatok születtek. A kvantumosság jellemezte a helyzetet. Azután észrevett egy másik fiút. Jól ismerte, hiszen csak százan voltak, s húsz éve összezárván.

- Várj csak Kevin! - kiáltott utána.

- Mi olyan sürgős? - kérdezett vissza a fiú.

- Nem is tudom... - habozott Brad.

- Figyelj, nekem erre nincs időm, mennem kell. Az engem felügyelő intelligencia architektúra órát tart.

- Az jó lehet... - mondta Brad.

S egy percre elkalandoztak a gondolatai azon, hogy a maguk mögött hagyott Föld egy szeletéről hall az a fiú. Építészetről... de valójában matematikáról és statikáról volt szó, pusztán számok és számítások halmazáról. Az a fiú egyetlen képet sem látott földi városokról. Úgyhogy előbbi mondatát talán vissza kellene vonnia. Brad tovább tűnődött, mialatt Kevin körvonala lassan feloldódni látszott, ahogy elment.

- Milyen lehet most a Föld? - tette fel magának a kérdést.

Válasz azonban nem volt, ő csak álmodott szépet és jót, elképzelt sok csodát, földi városokat... Titkon legbelül egyetlen szó, egyetlen gondolat fogalmazódott meg benne, melyet kimondani még nem mert. S a fiú még mindig ott állt, amikor Kevin már visszafelé tartott.

- Hát te? - kérdezte.

Brad csak bámult rá oly bambán.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy te egész végig itt voltál, álltál vagy mi?

- De! - nyögte ki végül.

Szeme kékje különösen csillogott.

Önkéntelenül megindultak tovább a folyosón, mely egy átriumba torkollott.

- Mi a fene van veled? - kérdezte Kevin.

- Te szoktál álmodni?

- Néha, de miért fontos ez neked?

- És hallottad már azt a szót: Atlanti-óceán?

- Valami rémlik...

- Gyakran van egy visszatérő álmom: állok valahol, hideg van, fázom, a távolba nézek, ahol feltornyosul valami... üveg és fém. Néha több kilométer magas, megindulok felé, egy furcsa torzó mellett haladok el, egy kar, valamit tartott...

- Érdekes az álmod - jegyezte meg Kevin. - S azt mondod, többször visszatér?

- Igen, azt - felelte Brad.

Világos hajtincsein bágyadt fények terültek szét.

- Mindenesetre meg kell hagyni furcsa, de ne várd azt tőlem, hogy megfejtssem az értelmét.

Szokatlan volt ez Bradnek, noha hosszú ideje álmodja ugyan ezt. Mégis mindig valami újdonsággal szolgál számára ez az álom. Mindig felfedez benne egy újabb részletet. Az ég kékje, a végtelen fehér síkság, az égen feltornyosuló és tovarohanó felhők. Olyan de olyan ismerősnek hat. S a fejében az az ismeretlen szó melyet mintha valaki megsúgott volna neki. Atlanti-óceán. Persze nem is várta Kevintől, hogy értelmet ad az álmának.

- Várod már a megérkezést? - terelte más irányba Kevin a gondolatokat.

- Egy kicsit talán igen - mondta Brad. - Azt hiszem, az évek folyamán valahogy túlnőtték a gondolataim az úrhajó terének korlátjait.

Felállt és tett néhány lépést.

- Tudod a szellem nem bírja a bezártságot, annak végtelen tér kell. A csillagok ott kívül az egy egészen más világ!

- Talán ezért vannak álmaid - válaszolta Kevin, ahogy ő is felállt Brad mellé és megérintette a vállát.

Igen, most néhány pillanat erejéig kettejük gondolatai összekapcsolódni látszottak a létezés iszonyatában. Az úrhajó kompakt tere egy kvantumnyi időre semmivé foszlani látszott. Megfogalmazódott Bradben a titkos vágy, mely kikíváncozott belőle.

- Mi lenne, ha visszafordítanánk az úrhajót?! - súgta oda a mellé álló fiúnak.

Kevin megdöbbsent.

- Visszafordítani?! - ismételte meg riadtan. - És miért? - kérdezte néhány percnyi hallgatás után.

- Nem tudok rá tökéletesen kielégítő választ adni - felelte.
- Akkor ez amolyan kísértés?
- Talán.

Teltek az órák és a napok hetekké összeállva s ez a beszélgetés szétfoszlani látszott a téridő szövetében. Mintha minden és mindenki megfeledkezett volna róla, talán még maga Brad is, pedig elevenen benne élt ez a vágy. A HD 209458 számú csillag elérhető közelségbe került. Már neve is volt a körülötte keringő majd' Föld méretű holdjának: Osiris. Az emberiség 150 évvel ezelőtt ezt a világot választotta az eljövendő nemzedékeknek. Véget érni látszott a nagy utazás. Az átrium kivetítőjén át különös látvány tárult eléjük. Szabálytalan alakú szárazföldek és tengerek. Nem lehetet azt mondani, hogy hidegen hagyta volna Bradet, mégsem tudott teljes szívéből örülni.

Űrszondák szálltak alá, feltérképeztek minden egyes négyzetmétert. A legalkalmasabb helyet keresték az új kolóniának. Egy fennsík, ahonnan egy ismeretlen óceán látszott. Vegyes érzelmekkel érkezett el a nap, amikor először léptek az Osirisre. Brad ott állt a fennsík peremén, a távolba nézett és egyre csak a messzeséget bámulta. Lelkében megannyi csodálatos élmény tárta szét szárnyait, agyában ingerületek kódolódtak elektromos jelekké. Érezte az óceán illatát, melyet felé fűjt a szél, a szirtnek csapódó hullámok moraját. A horizont irányában a gázóriás korongja remegett, amint átszűrődött a légkörön át. Ez volt az a pillanat, mely feltárta az igazi értelmet. Hiszen most végre kézzelfoghatóvá vált minden réges-régen elfeledett álom, az emberiség álma, mely azelőtt csupán egy űrtávcső színes, halvány fotója volt, semmi több. Brad és talán a többiek is most értették meg a jelentőségét. Ennek ellenére Bradben benne bujkált az ő titkos vágya, neki is volt egy értelmetlen és megfeythetetlen álom a fejében, mely mintha már emlékké kódolódott volna, oly szívósan és elnyűhetetlenül élt benne. Fülébe érthetetlen hangokat suttogott, szeme soha nem látott tájakon barangolt. Mindannyiszor visszatérő különös látomása lassan növekedett az agyában.

- Elbambultál? - kérdezte Kevin, amint mögötte állt és egy ideje már őt figyelte.
- Ennyire látszik?
- Hol jártál? Vagy talán a látvány fogott meg?
- Mondjuk, hogy talán...
- De nem ez az igazi ok - fejezte be a mondatot Kevin.
- Nem egészen. Tudod ez sem mindennapi, az űrhajó zártsága után, de nem hagy nyugodni mindaz, ami bennem él.
- S mi az, ami benned él?
- Egy megmagyarázhatatlan érzés, egy vágy, hogy nekem vissza kell mennem.
- Hová?
- Oda, ahonnan jöttünk, a Földre.
- Megőrültél - jelentette ki Kevin.

E mondata után némi csend következett. Félrevonultak a többiektől. Kevin nem értette Brad gondolatait, azok valahogy logikátlannak tündek. Hiszen megtették a hatalmas utat, s egy vagy két év, s egy korong alakú granula-épület ad otthont mindannyiuknak. Azután növekednek, szétterülnek a civilizáció csírái, és egy napon város nyújtózik a fennsíkon. Miért a megtett út,

miért a küzdelem, ha most úgy döntenek, a Földet választják. Az űrhajón nőttek fel, szokatlan nekik ez az új világ, de a Föld is az lenne. Bradben azonban már oly erősen gyökeret eresztett ez a gondolat, hogy nem tudta kitépni magából.

- És mi értelme lenne annak, ha visszajutnál a Földre? - kérdezte végül Kevin.

- Mi oda tartozunk - válaszolta

A legszörnyűbb az volt, hogy Brad nem tudta megindokolni a feleletet, egyszerűen egy semmitmondó mondattal indokolta.

- Mi már nem. Nekünk most már ez az új Föld - felelte Kevin.

Sötétedett. A HD 209458 csillag lassan bukott le a látóhatáron, az ég kékjébe lágyan simult bele a gázóriás narancs és vörös sávokkal mintázott korongja. Felragyogtak a csillagok. Képzetében Brad vonalakkal kötötte össze a pontokat. Azután elnyomta az álom, egy ezüsthólia-takaró óvta a hidegtől. Különös volt minden. Álom és valóság eggyé mosódott. Megint a hang hívta őt, a titokzatos suttogás, mely folyton ismeretlen nevet mond: Atlanti-óceán. Ő ott áll a végtelennek tetsző jégmezőn, ahol minden vakítóan fehér. Hűvös szél fúj. Megindul lassan, s a távolban feltűnik a sötétkék vonulat, mértani formák, végig a horizont íve mentén. S olyan, de olyan különös. Sokáig megy mire eléri. Közeli már látni a betört üvegtáblákat, elhagyott romok csupán. Mégis oly impozáns...

Lassan múlt el az álom látomása, még sötét volt, telehintve az ég csillagokkal. Brad úgy érezte, hasztalan bámulja őket. Talán valamelyik társa meg tudná mutatni, melyik a Naprendszer.

- Hé Kevin! Ébredj!

- Mi az?! - felelte félálomban a fiú

- Megint ugyan azt álmodtam...

- És mi ebben a szokatlan?

- Most más volt, egy kissé talán félelmetes.

- S tudod már, hol van az a hely?

- Nem.

- Titkos vágyak paradoxona - mondta Kevin.

- Gondolod, a Földön még emlékeznek ránk?

- Nem hiszem. Szerintem már azt is régen elfelejtették, hogy mi létezünk. Ezen kár rágódnod. Ez a bolygó lesz az új otthonunk. A Föld soha nem volt az!

A megszokottság lendülete, mely most is jelen volt, s oldódott a mindennapok szürkeségben. Eltűnődött Brad az elmúlt 20 éven, mindenben, ami volt, és mindenben, ami lesz, amit a jövő rejt el magában. Szeme kékje most is különösen csillogott. Nem sejtette, meddig kell még várnia, és meddig álmodja titkon mindig ugyan azt, mely magához hívja. Ő nem sejtett semmit. Távoli lelkek, melyek haza várják őt. Ez az éjszaka az első volt, de utána még sok következett.

Szinte megszámlálhatatlanul sok, ahogy teltek a napok az egymásutániség jellegtelenségével. És valóban kicsírázni látszott valami, ahogy Kevin mondta: civilizáció. Granula épült, az első város a bolygón. Olyanok álmodták formáit, mint Kevin. Talán két év is eltelt azóta, hogy elhangzott az a párbeszéd azon az éjszakán. Minden rendszert üzembe állítottak, a kijelölt

feladatok elvégeztettek. A granulát gépek irányították, ahogy a szaporulatot is. Azok a gépek nevelték a kolónia új tagjait, melyek egykor Bradet és társait. Egy teremben gyülekeztek, fojtott izgalom terjengett a levegőben.

Egy lány jelent meg kék ruhában, magához vonzotta Brad tekintetét.

- Én a központi intelligencia vagyok, Leonora Bauman agyának 22. századi adaptációja. A cél a hatékony erőforrások mellett a bolygó benépesítése - kezdte.

Brad egyre csak bámulta a lányt, mialatt ő a tervekről, számadatokról beszélt. Az is megfordult az agyában, lehet, hogy nem is ember, csupán gép. Rémllett a fejében valami az űrhajót vezérlő központi intelligenciáról, talán az is Leonorának hívták. Néha úgy tűnt, hogy ez teljesen mindegy. Az atomosság érződött a gondolatokban. Elképzelhető, hogy befejeződött az ő feladatuk, hiszen az első granula felépült, s többé rájuk nem sok szükség. A gép mint önszervező rendszer átvette a megvalósítást. Csak hallgatta némán Brad a lányt, a központi intelligenciát, néha elkalandoztak a gondolatai.

- Miért az egész? - tette fel magában a kérdést.

Értelmes választ azonban nem talált.

Lelkében különös érzés támadt. A lány még mindig ott beszélt, de ő csak várt türelmesen. Maga sem tudta, mit akar pontosan, hisz őt nem az adatok, a tervek és a számok érdekelték. Azután vége lett. A többiek lassan elmentek, csak ő maradt. Fény szűrődött be az üveg-
lemezeken keresztül. Lassan megindult a lány hologramja felé. Most már tisztán látszott. Csak egy 3D-s kivetülés, egy számítógépé, melyet fotonok működtetnek. Mégis ő volt az, aki úgy döntött, hogy ott marad. Megállt előtte.

- Mondd, hol voltál az elmúlt 20 évben?

- Én mindenütt ott voltam, amikor megszületél, az űrhajó indulásakor... veled voltam minden nap a rendszeren keresztül.

- Még soha sem láttalak - jegyezte meg Brad.

- Igen, az lehet.

- Leonora, ugye?

- Miért fontos neked a név, az én nevem?

- Mert talán neked lelked is van.

- Honnan veszed ezt?

- Tudod, jó lenne megérinteni téged, de ez lehetetlenség, mert te csak fotonok halmaza vagy.

- Na és?

- Kezdetben magányos lehettél...

- Talán... Brad, mit akarsz tőlem?

- Voltál valaha élő, úgy értem hús és vér?

- Én csak másolat vagyok. Igen.

- Ezért van neved... - tűnődött el Brad.

És ahogy tűnődött megint csak eszébe jutott a vágya. Fénysugarak terültek szét a padlón. És most Brad egyre csak Leonorán gondolkozott magában. Valami megfogta őt a lányból, s az is eszébe jutott, hogy ha Leonora a kezdettől fogva létezik, talán a Földről is többet tud. Nem is állta meg a fiú szó nélkül.

- Te ugye tudod a Föld koordinátáit?

- Igen, én tudom - erősítette meg Leonora.

Brad egy darabig hallgatott, az előbb mondottakat próbálta értelmezni. Most hirtelen egy lehetőség kapuja nyílt ki. Felcsillant előtte az út. A remény, hogy valósággá válhat az ő legbelsőbb kívánsága, tárta ki szárnyait a fejében. Ez az egyetlen szó talán mindennél több volt. Igen, ő tudja. Mégis nehéz volt felfogni az igazi értelmét, a mélyebb összefüggéseket. Hiszen ha nyomban útnak indulna, az húsz év fedélzeten töltött idő. Negyven éves is elmúlna, mire megérkezne. Ez az egyszerű számadat a valóság volt.

- Az egyetlen mód a sebesség fokozása... - mondta félhangosan. - Van rá esély, hogy az űrhajó, mellyel jöttünk, jobban megközelítse a fénysebességet? - kérdezte Brad.

- Miért érdekel az téged? - lepődött meg a hologram lány.

- Van, vagy nincs?

- Nincs - felelte. - És egyébként is az űrhajó energiakészletei kimerültek a hosszú út alatt.

Brad elkedvetlenedett a választól.

- Milyen évet írnak most a Földön?

- Ez a 2162. év - hangzott.

Brad megint csak hallgatott egy jó darabig. Kék szemében valami megfoghatatlan szomorúság csillogott. Olyan szomorúság, volt ez, melyet vágyak és álmok tápláltak.

- Szóval nem tudsz engem visszajuttatni a Földre - jegyezte meg alig hallhatóan.

- Miért akarsz te visszamenni oda? - kérdezte a hologram lány, Leonora.

- Nem tudom - felelte Brad. - Magához hív a gondolata. Nem tudom felidézni, mégis mindig az eszemben jár.

- Nem érdekel téged ez a bolygó? Hisz annyi sok csodát tartogat számodra, melyet a Földön soha nem tapasztalnál.

- Nekem a Föld éppen ismeretlenül szép volna, mint ez itt. Hiszen mit tudunk mi itt százan a Földről? Semmit. Egyedül te őrzöl egy titkot.

Leonora nem felelt erre semmit, de nem azért, mert nem tudott. Brad felnézett az átrium üveglemezei felé, ahol az égbolton a sokgyűrűs gázbolygó képe remegett halványan. Eltűnődött. Próbálta magában összerakni létezésének mozaikjait, de nem sikerült. Szökés haján fények siklottak el. Fehér uniformisára árnyékok vetültek szabálytalan mintákat rajzolva rá. Megtetszettek neki ezek a nonfiguratív formák, s néhány nap elteltével már ezek díszítették a ruháját. Egy jel volt ez, titkos kiáltás a világnak és önmagának. Még fejében járt a gondolat, s néha ugyan megcsodálta az Osiris tájait, mégsem jelentett neki semmit. Lassan teltek a napok, s a Leonorával lefolytatott beszélgetés is a téridő szövetébe épült. Fent volt a granula felszínének tetején, s a messzeséget nézte. A fennsík görbült sziklatömegén túl az óceánt figyelte. Mögötte Kevin állt, szótlanságba fagyott, mely lassan engedett fel.

- Mik ezek a csíkok és formák rajtad?

- Ja ezek? - mondta magára tekintve. - Ezek amolyan jelek...

- És mit mondanak?

- Hogy vár engem valami.

- Értem - felelte szótlanul Kevin.

A fiú nehezen értette meg Brad gondolatait, melyek a titkos létezés csíráit hordozták magukban, s egy olyan világról szóltak, mely talán soha sem létezett. Nehéz volt éket verni a vágyaknak az értelem rendjébe.

- Tudod, én elégedett vagyok... - mondta Kevin a mellette álló Bradnek.

Brad azonban eleinte nem akart válaszolni, elgondolkozott ezen néhány perc erejéig, azon, hogy e bolygó mégis csak szép.

- Te könnyen lehetsz elégedett... - felelte vissza.

- Miért mondod ezt?

- Mert az én esetem egészen más.

- Az álmaid miatt?!

- Érzek valamit, és itt nem csak az álmainra gondolok. Talán elhivatottságot, feladatot.

Hogy mi volt ez a feladat, még nem tudta, azt még a jövő rejtette el magában. Egy lehetőség, mely talán nagy dolgokra hivatottá teheti Bradet. Brad csak érzett magában valami feszültséget. Benne vágyak fogalmazódtak meg, melyek folyton a felszínre törtek.

Eltelt megint néhány nap, s ez az idő éppen elég volt arra, hogy egy kicsit más értelmet nyerjen minden. Brad továbbra is gyakran összefutott Kevinnel. Ez már megszokott volt. Mindig a messzeséget bámulta a fiú. A horizont íve megvezette a tekintetet. Messzire el lehetett látni a fennsíkról, s ez a messzeség az óceánon túl talán éppen olyan varázsos erővel bírt, mint az a kísértés, melyet úgy hívtak: Föld.

- Foglalkoztat még a kérdés, mi van távol innen: a Földön? - kérdezte félig komolyan Kevin. - Nem is kell, hogy válaszolj - folytatta. - Azt hiszem, tudom, mit mondanál.

- Akkor miért kérdezed?

- Mert nehezen tudom megérteni!

- Tagadhatatlan, hogy van benne valami furcsa. Megtettük az irdatlan utat... talán logikátlan. De hát mikor voltak a vágyak logikusak?

- Azt hiszem, el kell fogadnom az álláspontodat, hogy itt hagyod e különös világot, melyen most sarjad ki a civilizáció csírája, de vajon tudod-e, mi az, amit felvállalsz, s egyáltalán megvalósulhat-e valaha is az álmod?

- Szerinted? - kérdezett vissza Brad.

- Talán igen, de erről jobb, ha Leonorát kérdezed.

- Miért?

- Én hallottam a mendemondát, hogy az Ikaroszt újra üzembe állították a gépek...

Ez az egyetlen mondat mindennél többet jelentett Brad számára, s nem volt a terhére róható, hogy rögtön ott hagyta Kevint, aki még hosszasan tűnődött saját maga és az új élet lehetőségein, amit e bolygó tartogatott.

Brad a granula átriumjába tartott Leonorához.

- Ugye tudod, mi körül forognak az én gondolataim, az álmom, ha úgy tetszik?

- Igen, tudom - felelte a hologram.

- Megint olyan jól esne megérinteni téged - gondolta magában Brad

Némi szünet következett kettejük beszélgetésében, mely atomossá tette a létezést, szürrealista árnyak vonultak végig a plafon üveglemezein és a falakon.

- S most lehetséges? - kérdezett Brad.

- Gondolkoztam a problémán. Lényegében igen. Küldhetnénk lézernyalábba kódolt üzenetet is „minden rendben”, de ha te már eleve szeretnéd ezt az utat, akkor mód van rá, hogy személyesen...

- Mert?

- Az üzemanyagcellákat feltöltöttük, s az út idejét hibernált állapotban töltenéd...

- Rendben - intett a fejével a fiú.

Az egyezés így létrejött kettejük között, hogy az új civilizáció lemond egy fiúról, és hírnököt küld. A feltételek azonban korántsem voltak egyértelműek. Egyik fél sem tudta, valójában mire vállalkozik a másik. Brad csak követte a hívó szót, a gépek és emberek teremttette új világ pedig igent mondott rá. Különös érzések nyújtóztak el, mint valami lusta árnyék. A gondolatok és azok valódi tartalma jelentések nélküli torzókká lényegültek. Kivált a százból egy, noha már felnövekvőben volt az új nemzedék, s talán ez tette lényegtelenné.

- Nem bántad meg? - kérdezte Kevin.

- Nincs mit megbánnom. Csak azt tudom, hogy itt mi van, azt nem, ott mi vár - válaszolta Brad.

Fehér uniformisán éles kontrasztot alkottak a fekete minták.

Fojtott izgalom járta át a kolóniát, mintha egyszer már lezajlott pillanat megismétlődött volna, amint a kivetítőkön az Ikaroszt figyelték. Az űrhajó tömege megremegett, ahogy beindultak anyagannihilációs motorjai és kivetették az űrbe. A fedélzeten álmok nélkül aludt Brad. A 150 éves út, mely a fedélzeten 20 évvé zsugorodik Brad számára, csupán egy pillanat lesz. Úgy fog felébredni a hibernációból, hogy semmit nem változik. A csillagok vonalakká mosódtak össze, s a sűrűsödő idő terhe észrevétlenül hagyta ott ujjlenyomatát. Az irdatlan út elmosódott, s az Ikarosz mind közelebb került a fedélzeti intelligencia által megadott koordinátákhoz. A Naprendszer valamelyik távoli fénypont volt csupán. Az idő előre haladtával azonban lassan kifényesedett. Egy átlagos sárga csillag, s annak harmadik bolygója, amint az űrhajó belépett a Naprendszer pályasíkjába. A fékezés megkezdődött. Lassan teltek a napok hónapokká összeállva. Feltűnt a Föld megannyi év után, a pályaelemek azonban torzulást szenvedtek. Az Ikarosz roppant tömege belépett a Föld légkörébe, mint valami lángcsóva húzott végig az égbolton, mely kék volt, olyan kék, mint Brad tekintete. Egy síkságba csapódva ért földet, kilométereken át árkot vájva maga mögött. A dehibernáció véget ért.

Most mintha megelevenedett volna minden. Brad titokzatos álmai életre keltek, ahogy ott állt a végtelen fehér síkságon maga mögött hagyva az űrhajót. Csak állt, majd megindult, hideg volt, uniformisa beleolvadt a fehérségbe, csak a fekete minták rajzoltak kontúrt. Egy kicsit fázott, leheletének párája, mint ködfelhő terült el. A távolba nézett, ahol hosszan és magasan feltornyosult valami... üveg és fém. Néha több kilométer magas.

- Ez az a hely az álmomban - mondta ki magában. - A Földről álmodtam végig.

Ment már egy ideje, elhaladt a torzó kar mellett, mely valamit tartott... Furcsa volt minden, talán egy kicsit rémisztő. Ez a csend, melyet csak soha nem látott fekete madarak magasan elrepülő csapatának károgása tört meg.

- Hol van az emberiség, hol vannak azok, akik jöttömet ünnepelnék? - kérdezte magától. - Valaki csak látta, vagy tudta, hogy jövök...

Válasz azonban egyelőre nem volt. Csak a szél süvített. A távolban egy város volt, oda tartott. Üveglemezek tengere. Fejében annyi minden járt. Végre láthatja a Földet, ahogy éjszakánként az álmait, mégsem ilyennek képzelte. Ő mást gondolt. Talán szebbet, jobbat, vagy egyszerűen csak életet. Még sokáig ment, mire elérte a várost, széles utcák, elhagyott járművek. Fáradt volt, testét átjárta a hideg, az égen a mézsfehér holdtányér vonult végig, melyet megbámult. Összerogyott. Órák teltek el, mire magához tért valahol másutt. Testét egy szörmetakaró ölelte körül. Talán nyúlé vagy rókéé. Lassan körvonalaződött a világ, egy lányt látott.

- Hol vagyok?

- Egy helyen, mely valaha képviselte az egész világot. A feliratok már régen elkoptak, a zászlók szétszakadoztak a szélben.

- A Földön ugye?

- Igen.

- A 2312. év? - kérdezte Brad némi hallgatás után.

- Ha te mondd - felelte a lány a fiú felé fordulva.

- Hasonlítsz valakire, olyan mintha ő lennél, de persze ez lehetetlen, mert ő csak program volt, fotonok halmaza.

- Fényből volt?

- Igen. Leonorának hívták.

- Az égből jöttél, igaz?

- Miből gondolod?

- Sok-sok évvel ezelőtt, amikor még a dédapáink dédapjai is gyerekek voltak, útnak indult egy nagy hajó az égbe... Tűzgolyóként érteztél, láttam.

Brad felkelt, a vállára terítette a szörmet, és az épület, melyben voltak, átriumjának üveglemezein át kinézett. Szobrokat látott rézből, amint összefonódtak a Föld glóbuszát tartva.

- Üdvözöllek a földi civilizáció sivatagában.

Brad nem értette, amit látott, ő másra gondolt. Egy hely, melyet az emberiség emelt. Város, mely élet volt és civilizáció. Szeretett volna életet lehelni a világ jégbe és fagyba burkolódzó létezésébe...

- Engem az álmaim hoztak ide, éveken át láttam mindig ugyanazt. Folyton hívott a kísértés... - mondta Brad végigtekintve a roppant városra, melynek íve összeért a horizonttal.

Különös volt a létezés, ahogy ott állt Brad és karnyújtásnyira volt tőle az elérhetetlen. Minden új volt és régi, az égen sötét felhők rohantak tova, a sárga Nap elmosódott foltként araszolt a látóhatár felé. Egyrecsak azon gondolkodott a fiú, amit lát. Nehezebbé esett látni, hallani és érezni.

- Ez a valóság? - kérdezte némán.

Miért hívta őt a rejtélyes álom éveken át, ha itt már semmi nincs. A sivár világ még egyszer utoljára belékódolódott, ahogy szemében a látvány ott izzott. Kék volt az ég és az ő tekintete. Szőkés haját a szél borzolta, mely befurakodott az üveglemezek repedésein át. Uniformisának elővillanó fekete mintázatai emlékeztették őt valamire. Várost látott, az emberiség alkotását, égis nyúló épületet, mely egykor a világot képviselte, jutottak eszébe a lány szavai.

- Azt mondtad, elkoptak a feliratok és szétszakadoztak a zászlók? - ismételte meg a lány mondatát.

- Igen. De alászálltál a messziségből, mely nem lehet hiábavaló. Feladatod van.

- Mi?

- Add vissza a reményt - monda a lány.

Sötétvörös haja szétterült a szélben.

- A reményt... - ismételte Brad.

Hogyan teremthetne ő új civilizációt, mikor a többieknek is oly nehezen ment a HD 209458-on. Annak is évtizedek kellenek... Hogyan lehelhetne új életet a világba? Szomorú volt egy kicsit. Elbizonytalanodott.

- Miért jöttem vissza? - kérdezte magától.

A lány szótlánul állt mellette.

- Van egy fiú, aki sokat tud arról az időről, amikor a szavakat még el lehetett olvasni és a selyem zászlók anyaga a szélben hullámozott - felelte később a lány.

- Én semmit sem tudok arról, én az űrhajón születtem, úgyhogy ez idáig sosem láttam a Földet.

- Az mind nem számít, egyetlen dolog a fontos, hogy visszajöttél - mondta egy fiú mellé lépve.

- Ő az akiről beszéltem, Chris.

- Mesélj nekem, Chris.

- Nemzedékről nemzedékre szálltak a történetek a világról, hogy milyen volt.

- És milyen volt? - kérdezte Brad.

- Hunyd be a szemed és lásd... az utcák telve voltak emberekkel, akik úgy öltöztek, mint te. Járművek áramlottak, a mágnes ereje hajtotta. Az épületeken hatalmas kivetítők adtak képeket a világ más tájairól. Gépek dolgoztak szakadatlanul, az emberek színeset és szürkét álmodtak, álmukat gépek gondolták tovább, emeltek városokat és civilizációt.

- Hová lett mindez?

- Elmállott és elfeledték.

- Miért?

- Azt senki sem tudja, talán a hideg az oka, talán más... Régen volt, s mára nem maradt más az emberiségből.

- Rengeteg épület.

- Romok csupán, most még, míg meg nem töltöd étellel! - súgta oda Chris.

- Hogyan tehetném?!

Brad ellépett az üveglemez síkjától, lelkében furcsa érzés ébredezett, hogy neki célja van. Az égen felhők rohantak el és megnyúltak az árnyékok, a város épületei közé hideg szél fura-kodott be. Alábukott a horizonton a sárga Nap, s Brad agyát álmok szállták meg. A tavasz közelgett, s ő kint állt egy hatalmas téren, melyet kitöltött a tömeg. Feliratokat olvasott le, s a póznák végén kék zászlók úsztak a szélben. A neve ott visszhangzott kitörölhetetlenül. Életet látott és civilizációt, a Föld szelleme magába fogadta őt. Különös volt az álom, magával hozta a felismerést. Hívó szót hallott a lelkében, olyat mint azelőtt, míg éveken át a Földről álmodott. Most itt volt s talán lehetőség adatott a kezébe. Gyorsított felvételnként rohant az idő, a létezés minden pillanata az atomosság képzetét sugallta mely összemosódott a folyto-nosságban. Teltek a napok egymás után észrevétlenül, s a tavasz karnyújtásnyira volt csupán. Brad a város peremén állt, ahol az épületek a fehér síkságba szakadtak, ahol tovább a végtelen kezdődik. Eltűnődött. Szeme kékjében benne tükröződött a távol, mely olyan közelinek látszott.

- Szóval rám vár egy feladat?

- Igen, neked adatott a lehetőség, hogy a pusztaság helyébe civilizációt álmodj - felelte Chris.

- Hogyan?

- Létezik egy hely, ahol szellemek laknak...

- Szellemek?

- Fények és hangok játéka, felismerhetetlen valóság. Hangok suddognak, néha látni is valamit.

- És?

- Azt mondtad ismertél egy lányt, aki fényből volt.

- Arra gondolsz, az a hely egy számítógépterem.

- Az öregek azt mesélték, valaha mindent gépek csináltak...

- De hát mára már nem működik?!

Azután Brad eltűnődött hosszasan. Az eget bámulta.

- Az űrhajót is gép irányította. Egy kvantumszámítógép - mondta félhangosan.

Kezdett felsejleni előtte minden, ami történt.

- Leállt a központi intelligencia, s vele az élet is. Ha a hálózat ép és újra tudom indítani... Talán az adatbankok is épen maradtak.

Brad elindult vissza az űrhajóhoz, hogy elhozza a központi teremből azt a jó két tenyérnyi litiumnióbát lemezt, melyben a Leonora nevű mesterséges intelligencia programja volt. Remélt ettől az ötlettől valamit. Talán feltárul a múlt egy darabja, mely feledésbe merült, s esélyt kap a jövő is. Nem tudta, mennyi idő telt el a leállás óta, csak azt tudta, hogy rég volt. Kezében ott tartotta az áttetsző kristálylemezt.

- Most hová? - kérdezte.

- Gyere, elviszlek oda - válaszolta.

Sokáig tartott az út, a kihalt közlekedési folyosókon át a fagyos szél még egyszer utoljára átjárta a várost, mielőtt eljön a tavasz. Egy másik hatalmas épület tűnt elő, különös mértani formáival. Az utcán papírlapok sodródtak tova. Bementek a széttört üvegajtó nyílásán. Bent a gránitpadló gravírozása megkopott, épp úgy, mint a feliratok, csak a földgömb alakja volt

felismerhető. Egymást követték a folyosókból nyíló termek. Fények és árnyékok váltakoztak, ahogy a nyílásokon beszűrődött a sárga Nap alakja.

- Itt lennénk - mondta Chris.

- Jól van - intett a fejével a fiú, Brad.

Előhúzta a litiumnióbát lemezt és becsúsztotta egy az előtte lévő pult nyílásába. Egy percig csend volt, azután halk zúgás és fény áradt szét a falak nyomtatott áramkörein. A mesterséges intelligencia beindításakor keletkezett jel végigáradt a hálózaton. Felgyulladtak a monitorok annyi év után... Egy hologram jelent meg. Ugyanaz a lány kék ruhában, aki Leonora Bauman-ként mutatkozott be.

- Sikerült - állapította meg Brad.

A távoli gyárakban, az utcákba és épületekbe mind energia áramlott, az adatbankok megnyíltak.

- Mond Leonora, mit látsz? - kérdezte Brad.

- Végtelen termeket, ahol hibernált emberek ezrei várják az ébredést...

Talán ez volt az egyetlen mondat, melyet mindvégig várt Brad.

Eltelt néhány nap, s a tavasz titkon jött el, álmokat hozva magával. A Föld életre kelt. A civilizáció virágja kibontotta a szirmait, s bár még kicsit csúnyácska, idővel éppen olyan szép lesz, mint volt. Egy hatalmas tér sejlett elő, melyet kitöltött a tömeg, s kék zászlókat lengetett a szél. Az épületeken a kivetítők újra sugározták képeiket. Brad ott állt, csak bámulta azt a sok embert. Még sosem látott ennyit.

- Mondj valamit! - szólt oda neki Chris.

Brad habozott néhány pillanatig.

- Volt egy álmom a Földről - kezdte. - S ez az álom éveken át mindig visszatért. Nem hagyott nyugodni a gondolat, visszavágytam ide, noha azelőtt soha sem ismertem ezt a helyet, melyet ti és most már én is a az otthonomnak mondok.

A tér némán visszhangzott.

- Úgy tűnik, énrám várt egy évszázados feladat, hogy felélesszem a civilizáció csíráját. Mostantól együtt folytatjuk tovább...

A tömeg hatalmas és lelkes éljenzése tört ki eleven erővel. Szétáradt valami. Még évek teltek el, s a gépek szakadatlan munkája újrateremtette a városokat. Akkor is tavasz volt, amikor Brad ott állt a város peremén, mögötte az irdatlan egybefüggő tömeg, mely áttetszően csillogott a sárga Nap fényében. Azon a napon volt 25 éves. Akkor még nem sejtette, eltelik néhány év, és márványba vésik vonásait. Ez a gondolat rejtve maradt előtte, noha gyakran tűnődött a jövőn. Az égen madarak szálltak tova az Atlanti-óceán síkja felé. Sirályok. Ha most a jövőbe láthatna, elétáruina az öntudatra ébredt világ tükörképe. De tán jobb is így. Belőle hős lett, csak azért, mert engedett a kísértésnek. Még állt ott, ahol a város az óceánba szakadt és tűnődött. Kék szemében az épített táj tükröződött. Tavasz volt, az új élet szaga ivódott a levegőbe.

Igazság

Egy új nap virradt a jövőben. Talán ez is éppen olyannak ígérkezett, mint a többi. A felkelő napsugarak megérintették a városkomplexum égbe törő épülettömbjeit. Az árnyékok meg-rövidülni látszottak. Könnyű szél fűjt, magával hozva a létezés iszonyatát. Gépek fáradhatatlan hada indult munkába, hogy szétterüljön az álom, melynek évtizedekkel ezelőtt a Bosnywash nevet adták. Milyen szép volt kezdetben ez az álom. Vitorla alakú épületek álltak az óceánparton. S most a felszálló párában szinte úsztak, mint szélben a zászlók. Sirályok rajai keringtek a magasban, éles hangjuk egyetlen sikollyá mosódott. Közel volt ez a nap: 2029. közepefelé. Kétezer-huszonkilenc. Expedíciók űrhajói száguldottak a Naprendszer peremének gázbolygói felé. Holdjaik mind-mind egy-egy különös jégvilágot rejtettek magukban. A Jupiter Európája, ahol a jégóceán alatt élet rejtezett. A Szaturnusz Titánjának metánóceánjai... Mind az emberi úttörő szellem ékes bizonyítékai. A Föld sem volt más, ahol a mindennapok korlátjait igyekeztek szétfeszíteni. Álmodók, akik mindent megtettek volna azért, hogy megtalálják a tökéletest, a szépet és jót. A rendszert, mely értelmet ad... Fények a horizonton, a sárga csillag. Egy a sok közül a galaxisban. Mégis kivételes.

Egy épület a városban. Egy fiatal nő. Legtöbbet a Bio-Techben tartózkodott, mint ahogy ezen a reggelen is, már az előző nap estéjétől fogva. Csak ott állt a félhomályos szoba üvegfala előtt, érintésére kivilágosodott a felület, beengedve a reggel fényeit. Szomorú volt, valami érthetetlen, titkos sóvárgás emésztette. Egy vágy. Arcán végigkúsztak a sötét vonalak, melyet a formák rajzoltak.

- Sana! - hangzott.

Egy középkorú férfi alakja bontakozott ki.

- Mit akar?

- Eljött az idő, hogy velem jöjjön az organizációs osztályra.

Sana hangosan eltöprengett.

- Emlékszik? - kérdezte. - Mert én kristálytisztán emlékszem arra a napra. Egy év telt el azóta, hogy meghalt ő, az egyetlen, akit szerettem. Egy fiú, akinek testében még mindig ott van az az üveglövedék.

- Felejtse őt el. Hiába süllyesztette testét folyékony nitrogénnel teli kapszulába, ő meghalt.

- Pokolba ezekkel a szavakkal!

Ő létre hozta a Bio-Techet. S neki ez a két szó mindennél többet jelentett. A géntechnológia kiteljesedésének csúcását, de mind a mai napig nem tudtak úrrá lenni a halálon, a folyamatot visszafordítani. Számára a remény soha sem fog meghalni. Új erőt adott a felfedezés, mely tudatta az életet a gázóriások jégholdjain. Genetikailag manipulált mikrobák lehelhetnének életet öbelé a hibernáció ideje alatt. Hogy agyába gondolatok költözzenek, szétjárja sinus-görbékből kovácsolt elektromos szárnyait a lét, hosszú szünet után.

Sana végül elindult a férfival oda, ahol a gyakorlatban hasznosították a genetika legújabb felfedezéseit. 4 emelettel lentebb, egy hosszú teremben, üvegtartályban volt az, amit Sanának látni kellett. A természet fotonszámítógépek vezérelték, elektronikai kábelek hálózta be. A monitorokon sinusgörbék lüktettek.

- Keresek egy álmot... - kezdte Sana.

Lassan közeledett egy üvegtartály felé, melyet kitöltött a biokémiai oldat. Megállt. Megvárta, amíg a férfi utoléri. Áhítattal csodálta a látványt, mely különös érzelmek lavináját indította meg benne.

- Minden elismerésem az Önöké!

- Látja Sana, mégsem volt minden hiába való.

Ez a fiatalember, akit az oldatban lát, tökéletes mása annak a fúnak. Egyetlen sejtből fejlődött ki 6 hónap alatt, s most biológiailag 25 éves.

Agyában már rögzítették a fiktív múlt emlékeit, noha az eljárás korántsem volt tökéletes. Elektromos és kémiai módszerek eredményeként kelt életre egy soha meg nem élt világ.

- Valóban csodálatos.

Majd Sana odalépett a tartályhoz. Arca szinte az üveghez ért. Lenyűgözte mindaz, amit látott. Reményt érzett, hogy visszakaphat valamit, amit elvesztett. Többször is körbejárta az üvegtartályt. Nagyon hasonlított rá. A klónja volt, sőt, talán több annál. Megfogta a hasonlóság. A szőkésbarna hajtincsek, még emlékezett a szeme színére. Mintha csak aludna.

- Emlékszik még a nevére?

- Sosem fogom elfelejteni.

Néhány perc elteltével az oldat távozott egy csövön keresztül, a születés perce közelgett. Orvosok állták körül. Kiemelték. Ellenőrizték a legfontosabb élet- és agyfunkciókat. Mindent rendben találtak.

- Bármelyik percben magához térhet...

Milyen furcsa volt a pillanat, a teremtése, az életé. Sana lelkében talán új vágyak lobbantak, árnyak játszottak a képzeletével. Oly elevenen éltek az emlékek, melyek a felszínre törtek. Sana nem akart ott lenni az ébredés zavart perceiben. Egy másik szobában várt. Alig ment ki, akkor tért magához a fiú.

- Hol vagyok? - kérdezte bágyadtan, amikor körültekintett.

De csak néma hallgatás vette körül. Hangos csend, fotonszámítógépek zúgása, melyek titkon álmodtak.

- Hé?! Kérdeztem valamit - mondta, miközben feküdt.

- Jó helyen van - hangzott végül. - Vegye fel ezeket. Várja valaki.

A doktor megvárta, amíg a fiú végez, csak azután indult meg.

- Jöjjön utánam.

Végighaladtak a folyosón, a fiú fejében egyre-másra furcsa gondolatok kavargtak.

- Menjen be ide - mondta doktor.

A fiú belépett. Maga mögött hagyta a doktort, ahogy becsukta az ajtót.

- Ül le, ha akarsz, Colin - kezdte Sana, ahogy felé fordult -, még mindig ugyanolyan a tekinteted, mitsem változott...

- Milyen? - kérdezett vissza.

Sana nem válaszolt, csak gondolt magában valamit. Azt, hogy most két Colin van, az egyik halott, a másik él, és itt van a szobában. Egyelőre reménytelennek tűnt, hogy azt, aki halott, életre keltsék. Az Európán talált mikrobák génmanipulációs kutatásai ügyében az áttörés még oly távoli. Aki pedig itt van, oly közeli, szinte érezni testének melegét, szívének minden dobbanását.

- Ismered ezt az embert? - kérdezte Sana egy plazmakivetítőre mutatva.

- Nem.

Sana tudta, ő volt, aki megölte Colint... tudta, s ez a tudás túl sok volt neki. Benne olyan álmok égtek, melyek felemésztették volna a világot is, de ő mégis elviselte. Elhallgatta az igazságot, egyre csak Colint nézte.

- Van egy feladatod, Colin, meg kell őt ölnöd.

- Miért?

- Ne kérdezd, hogy miért, csak tedd meg! Három nap múlva indul egy hiperszonikus járat, a nevedre foglaltattam jegyet. De addig miénk az idő... és az után is...

Colin megkapta a fegyvert, a tárban ott sorakoztak az üveglövedékek.

A pillanat és a perc, mely csak egyszer jön el, az övük volt, ahogy tekintetük találkozott. Colin nem értette, miért nem adódott választási lehetőség a számára. Csak nézték egymást oly bambán. Sana fejében megannyi új érzés született, melyekkel nehezen tudott kezdeni valamit.

- Vajon ez a Colin ugyanaz a Colin-e? - kérdezte magától csendben.

Válasz nem volt, csak a fiú szeme tükrének csillogása és a doktor szavai: hogy nincs különbség, leszámítva néhány apróságot.

- Keresek egy álmot, Colin... - mondta Sana újra.

- És mi ez az álom?

- Ez az álom te vagy - válaszolta megérintve a fiút.

- És ki vagyok én?

- Hiszen tudod... egy ember, aki engem arra ihletett, hogy létrehozzam a Bio-Techet.

- Szeretsz te engem?

- Te adsz értelmet az életemnek.

Sana, ahogy kimondta ezeket a szavakat, mintha szertetőt volna az a törékeny fal, mely eddig elválasztotta őket. Colin csak a lányt figyelte. Minden egyes érzelem és gondolat láthatóvá lett. Ezek pedig arról árulkodtak, hogy Sana szíve mélyén ugyanazt akarja, amit Colin is. Többé nem szavakkal kommunikáltak. Colin ellenállhatatlanul állt Sana előtt. Közel hajolt hozzá, elég közel ahhoz, hogy könnyedén megcsókolhassa. Viharként hatott. Sana fejében a gyötrő gondolat tűnni nem akaró látomása megmaradt. Mindebből a fiú semmit sem sejtett. Behunyta szemmel végigélvezte a múlandó pillanatot.

Nehezen teltek az órák, kilépve még visszanézett a Bio-Tech felhők közé nyúló épületére, melyen visszatükröződött az égbolt kéksége. Lassan végighaladt a korzón egy felüljáró irányában. Messzire elláthatott, a horizontig. Az Atlanti-óceán körvonala azódott, észak felé tekintve pedig épületek sziluettjei látszottak, az Egyesülés Ikertorony. Kissé hűvös volt a reggel, fázott, de nem törődött vele. Ráhajolt a széles korlátra. Titán ötvözetű oroszlánok sorakoztak egy-

mástól 20 méternyire. Tekintetét a távolba irányította, s gondolatai a múlt tengerébe merültek. Szétszakadozott selymek a szélben. Hangtalan és néma árnyak, melyeknek neve ismeretlen volt. Emlékei, mint összerakhatatlanul széttört üvegcserep hevertek előtte. Egy pillanatra behunyta a szemét, olyat látott, melyet soha még, hangot, mely hallhatatlan. Hozzá szólt, az ő nevét suttogta. Mint atomok perdülete, városrésznyi részecskegyorsítókban fellobbanó elemi tűz. Olyan volt, amit látott. Nem hallható, nem látható, csak érzett valamit legbelül.

Kinyitotta a szemét, elnézett oldalirányba. Egy lányt látott felkapaszkodni a korlátra. A fémoroszlán lábánál állt, a párkányról készült alávetni magát, átadni testét a mélységnek.

- Várj! - kiáltotta Colin. Valami szokatlan fájdalmat érzett.

De a fiatal lány mintha meg sem hallotta volna, egyre csak a mélység felé araszolt. Colin felugrott a korlátra. Elszántnak tűnt. Madarak szálltak riadtan az ég felé. Megragadta a lány karját.

- Miért akarsz leugrani?

Válasz egyelőre nem volt. Az előbb még oly elszántan készült ugrani, de mostanra már nem tudta, mit akar, csak mereven állt, dacolva az arcába fújó széllel.

- Jól érzed magad? - kérdezett ismét Colin.

- Haza kell mennem - mondta a lány, s elindult.

- Hazaviszlek. Itt áll a kocsim nem messze.

A lány könnyed fehér szaténselyem ruhájának csíkjai merészen lobogtak a szélben. A jármű valóban ott állt. Furcsa volt az emlékezés Colin számára. Egy fehér autó áramvonalas üveg-szálás karosszériával. Az elején ezüstsínű embléma, mely elmosódottan csillogott a fényben. Lágyan loccsantak szét a formák, ahogy a szemébe sütött a sárga gázgömb halogén fénye.

- Gyere! - biztatta az ismeretlen lányt.

Csak lassan szánta rá magát. Lesegítette a korlátról. Milyen hívogató volt a fiú zöld szemének csillogása. Ő is fehér ruhában volt.

- Hol laksz?

- Messze innen - felelte alig hallhatóan.

- És hol van az a messze?

- Hát messze.

Colin elnevette magát.

- Nem mondd?!

- Nem értelek, mi olyan vicces ebben...

- Talán igazad van, de hogy vigyelek haza, ha nem mondd meg, hol laksz?

A tér átellenében magasodó épületek oldalán hatalmas kivetítők villództak. Megannyi képek-be sűrített új világot szórtak szét.

A Bio-Tech épületében véget ért egy munka, az, melynek végterméke Colin volt. Közel az épület tetejéhez csend volt, mintha jégbe fagyott volna minden. Ezt a csendet csak a doktor szavai szakították meg.

- Mindig a kezdet a legnehezebb.

- Igen. De talán megfizet az, aki megölte Colint. Egy üveglövedékkal a testében végzi ő is.
- A Bio-Tech jó befektetésnek bizonyul.
- Talán.
- Kár volna az örök és tökéletes élet illúziójába ringatni magát.
- Ezt furcsa az Ön szájából hallani.
- Lehet, de belegondolt már, mi lesz, ha az igazi Colin számára eljön az új élet?
- Ez minden vágyam.
- Akkor? Mi lesz a mostanival?
- Csak folytassák a programot.

Sana tudta, miről beszél a doktor, de nem hagyta nyugodni a négyzetre emelt élet gondolata. Túl erősen kötődött az élet dolgaihoz, vágyott a fiú iránt, hiányzott neki. Tudatát lassan kettétörte a mindennapok közötti ellentét. A folyékony nitrogénnel teli kapszula és a kinti világ ígérete, mely a halálon túlra mutatott.

- Én ugyanúgy akarom szeretni őt, azt a Colint, aki most valahol kint sétál, mint amelyik meghalt, de mégis valami nem hagy nyugodni. Ezért kell folytatni a programot!

A doktor elment. Az élete egy percre talán elhalványul az informatika forradalmának supernova fényénél. S ezek után vajon jöhet-e az élet forradalma a Bio-Tech vezérlete alatt? Tökéletes emberek nemzedéke, gyors termelés egy gyárban... legyőzni a halált.

Fehér overálok jártak-keltek az utcán. Egy rekedt koldus röhögése, talán az utolsó a város-komplexumban.

- Adakozzanak a szegénynek...

A lány és Colin ott álltak a fehér autó előtt. Ahogy a fiú megérintette az ujjenyomatszkennert, felnyílt a billenő ajtó. Egy furcsa emlék jutott az eszébe Colinnak. Olyan érzés volt, mintha nem is az övé lenne. Fejében ott sutogott a hang, azután elillant.

- Szállj be - mondta Colin.

Az ismeretlen lány beült a fiú mellé.

- Még a nevedet sem tudom, hogyan szólítsalak?
- Ashley - felelte.
- Akkor hová is?
- Tudod, merre van az Egy Igazság Tér?
- Persze.

Az ajtók becsukódtak, s az elektromos motor néma zúgása verte fel a csendet, ahogy elindultak. Végighaladt az autó az óceánparti úton. Merészen nyújtóztak az üvegépületek az ég felé. Egy fejlődő világ. Technológiai környezet. Az ég kiáltott szótanul, vízgőztestű formák sodródtak tova. A jármű kompakt tere elszigetelni igyekezett a külvilágot, de a szélvédő üvegén át, melyen megfeszült a sebesség, beszívárgott az épített táj. Colinnak ismerős volt a látvány, előtűnt a szociális bérlakás üveg- és fémablak épülete, melyben Ashley lakott. A környék plazmakivetítői és épületei tükröződtek szabdalt felületén.

- Megérkeztünk, itt lakom.

- Szóval itt.

Kiszálltak. Ahogy ott álltak a bejárat előtt, minden lelassulni látszott. Mintha csak megállt volna az idő a maga kvantumos valóságában. A néhány pillanat örökkévalóságnak látszott. Körülöttük minden a gőzsugarakká lényegülő formákba burkolódzott, s a szemerkélő eső cseppjei loccsantak szét hangtalanul.

- Nem akarod, hogy beszéljünk? - kérdezte Colin.

- Nem, de azért köszönöm - felelte a lány.

Alakja feloldódott, amint belépett az épületbe az üvegajtón át.

Sana és a doktor szavai küzdöttek egymással. Nem harc volt ez, mint inkább párbeszéd.

- Ugye, tudja, miért jöttem?

- A kutatási eredmények biztatóak?

- Talán igen Sana. Az álmok valóra válhatnak, s holnap már új kor veszi kezdetét. Hatékonyan fogjuk átalakítani az életet.

- Igen, a Bio-Tech forradalma. A négyzetre emelt élet következik.

- Már megfogant a terv, a csecsemőgyár, sok ezer négyzetméteres nagyvállalat...

- A halál legyőzése, minden vágyam ez.

Colin jelent meg. Alakja átszűrődött az üvegajtó lemezén.

- Bejöhetek? - kérdezte.

- Persze, gyere.

A doktor távozott.

- Nem hagy valami nyugodni, Sana - kezdte Colin. - Hangok a fejemben. Furcsa és titkos suttogás, mely mintha azt mondaná, én nem én vagyok...

- Néha engem sem hagynak nyugodni a gondolatok... - felelte Sana. - Rám törnek...

Furcsa volt Sanának hallani Colin szavait, akinek érzései már-már megdöbbenően közel jártak az igazsághoz, pedig mit sem tudott arról, hogy mi az igaz és mi nem. Rémisztő volt elképzelni a hangot, mely a fejében suttog.

- És mik ezek a hangok? - érdeklődött félve Sana.

- Érthetetlen néma szavak, mégis oly erősek... Mintha valaki mondani szeretne valamit, feltárni az igazi létet.

Sana megriadt.

- Ne foglalkozz velük, majd elmúlnak!

- S ott van még az a furcsa ébredés ma reggel, itt a Bio-Tech épületében. És miért is kellene megölnöm azt az embert?!

- Ez nem fontos, ne gondolj rá. Most kérlek, menj el Colin, magam akarok lenni.

- Rendben - válaszolta és megindult kifelé.

Szökésbarna haján fények siklottak el.

Sana később átment a maga szobájába. Egyre csak a folyékony nitrogénbe süllyesztett Colin testét bámulta.

- Te meghaltál... nem suttogatsz senki fejébe hangokat!

Sana eltűnődött hosszasan, s most ő is harcolni készült a maga démonaival. Milyen más hatalom kelhet versenyre az öröklét ígéretével? Sana fejében egyre csak Colin szavai jártak. Az örület terült szét a szobában, ahogy arra gondolt, hogy lassan egy éve az ő fejébe is beköltöztek a hangok.

- Te nem suttogatsz senki fejébe hangokat... Meghaltál! - ismételte Sana. Újra és újra. De a hangok nem adták fel. Azok oly szívósan és elnyúlhatatlanul életre keltek.

- Elég! - ordította Sana a szoba sarkában összerogyva...

Az egyensúly már régen megbomlott, s ez a folyamat visszafordíthatatlannak tűnt. Az Avant-garde tér zajos forgataga sejlett elő. A Nap korongja lassan araszolt az égen. Észrevétlenül jött el a délután megfáradt jellegtelensége. Colin a várost járta, valahol otthagya a kocsiját egy parkolóban, s most a kirakatok színes szürke világát bámulta. Egy plazma kivetítő a szemközti épület falán vonzotta magára a figyelmet. Egy hírműsort közvetített.

- A csecsemőgyár tervezett képeit látják... korunk géntechnológias vívmánya hamarosan lehetővé teszi az ön számára is, hogy átmentse magát a jövőnek...

Colin eltűnődött ezen egy pillanatot. Fehér uniformisának dzsekijére árnyékok mintái vetültek. Az jutott eszébe, milyen különös volt ez a mai reggel, ahogy a Bio-Techben ébredt. Nem értette, hogyan került oda, erről emlékei nem voltak. A régmúltról azonban annál több. Csak ez az egyetlen átkozott fehér folt volt üres agyának elektrongalaxisokká sűrített létezésében.

Ahogy a forgatagban ott állt, Ashley alakja tűnt fel. Elkeveredett a tömegben. Odament hozzá. Valami alakulóban volt kettejük között.

- Újra találkozunk - szólította meg Colin.

- Micsoda véletlen...

- Egy fuvar?

- Ha meghívnál ebédre, megköszönném... Tudod a szociális lakótömb szociális ebédje nem valami jó. Műkaja...

- Mű?! Akkor gyere!

Ő maga nem rendelt semmit, csak a lánynak hozatott valamit. Az étterem mikrokozmosza szinte kettejükre szűkült össze, minden más vonalakká és foltokká mosódott. Közben nézte ahogy evett, s néha pillantásaik összetalálkoztak. Colin szemében remegett valami. Uniformisának felső része ott pihent az asztal szélére hajtva. A póló anyaga rásimult a testére. Valahogy furcsának hatott a pillanat és a perc, mely észrevétlenül telt, nem hozva magával változást. Az üvegtáblákon át a sárga Nap szűrődött be szétfolyva a felületeken, bevonva őket.

- Mesélj nekem egy kicsit magadról - kérte Colin.

A lány, Ashley egy darabig úgy tett, mintha meg sem hallotta volna, csak a későre sikeredett ebéd eltüntetésével volt elfoglalva. Azután néhány perc elteltével mégis megszólalt, megtörve ezzel a hallgatást.

- És miért érdekelnék én téged?

Ez egy nyomós kérdés volt, most Colin zavarba jött. Igazából nem tudta, mit feleljen. Még a végén megsértődik a lány.

- Hát csak úgy... gondoltam, mégsem ülhetünk itt szótlanul egymást bámulva.

- Nem hinném, hogy érdekes téma lenne az én életem, a szociális bérlakás egyik lakójának unalmas mindennapjai. És egyébként is, ne játszd meg magad, mit érdekel egy ilyen gazdag srácot a sivár valóság?!

- Nem. Tévedsz.

- Ugyan miben?

- Mindenben - felelte nemes egyszerűséggel Colin.

Kinézett az üvegtáblákon át a város sziluettje felé, ahol a csodálatos álmot látta szétterülni. Gépek fáradhatatlan hada, ahogy azt reggel is látta, valahol ott a távolban emelt új és új épületeket műanyagból, üvegből és fémről. Ha sejthette volna a világot vezérlő eszme csalóka káprázatát, melyet ellenzőként vont a Bio-Tech a szeme elé, talán minden más értelmet nyert volna. Mert a Bio-Tech racionalitása lassan és észrevétlenül nehezedett rá a világra, hogy megígérje az örök fiatalságot és a halhatatlanságot minden egyes követőjének.

- Hát jól van. Ha nem akarod, nem muszáj beszélgetnünk - felelte Colin. Szürkészöld szemében szokatlan érzés tükröződött.

Ezt az érzést nehéz lett volna szavakba önteni. Mert ez amolyan tudatalatti létezés volt csupán, mely még nem nyert kiteljesedést, csak mélyen szunnyadt valahol agyának elektromos jelekké kódolt valóságában.

A lány közben befejezte az evést. Elnehezült a pillanat. Colin nem igazán sejthette, miféle vonzerőnek van ő birtokában. Hiszen kettejük között nem szerelem volt, hanem valami egészen más. Ez a más ott volt végig, benne volt Colin szürkészöld szemében, a lány minden mozdulatában, a fények játékában. A lét terhe elnehezült a világon abban az egyetlen másodpercben. Ashley és Colin között még sokáig volt csend. A néma zizegés, mely kintről jött töltötte be a levegőt, s az asztal üressé és simává vált, ahogy a pincér, mint fekete-fehér folt távozott.

- Köszönöm az ebédet, most mennem kell! - mondta a lány és felállt. Indulni készült.

- Ne, várj!

- És ugyan mire?

Colin szomorúan látta be, hogy talán a lánynak igaza van. Ismételten végig kellett néznie, ahogy távozott. Érzett valami nyugtalanítót. Ő maga sem tudta, mit.

Visszament a kocsijához, és a Bio-Tech-hez hajtott. Útközben eltűnődött. Az automata navigátor egyenletes sebességet tartva haladt vele, mialatt ő kifelé bámult. Benne remegett a titkos kérdés, mely minduntalan a fejében élt. Ez a kérdés, mint néma szó suttogott. Jelen volt a mindennapokban, talán örökre és kitörölhetetlenül. Megérkezett a Bio-Tech elé. A felhők feltornyosultak és elenyésztek, Colin megbámulta a formák sokszínűségét. Bement.

- Sana hol van?

- Kórházban - felelte a doktor.

- Hogy?

- Idegösszeomlása volt. Be kellett szállítani az elmeegógyintézetbe.

- De hát délelőtt még jól volt...

- Az csak a felszín volt.

- Miért?

- Talán eljött az ideje az igazságnak!

A doktor megragadta Colin karját és elindult vele Sana szobájába. Bent félhomály volt, ahogy Colin belépett. A doktor előre ment a tartályhoz. Most oly közel került a pillanat születe igazság. Fátyla fellebbenni készült. A máskor oly tűnékeny valóság létezéssé szilárdult.

- Ez itt te vagy Colin! - mondta a doktor.

Colin odalépett a tartályhoz, melyben a lefagyasztott test pihent.

A lélegzete elakadt egy pillanatra, amint meglátta önmagát. Beléhasított a felismerés szürreális iszonyata.

- Hogyan lehetséges ez? - kérdezte nem sokkal később.

- Ő itt az eredeti, valaki lelőtte és meghalt. Akkor került a teste ebbe a folyékony nitrogénnel hűtött kapszulába. Sana azonban nem tudta elviselni ezt az állapotot. Ezért elkészítettük a tökéletes szellemi és genetikai másolatát 6 hónap alatt. Ez vagy te. Colin.

- Ma reggel születtem - döbrent rá Colin.

A furcsa ébredés reggel a Bio-Techben új értelmet nyert ez által. Sok minden megvilágosodott egyszerre. De a létezés terhe teher maradt. Iszonyatosnak tűnt a tudat számára felfogni, hogy a kapszulában az is ő. Egy korábbi verzió, ha úgy tetszik. Élet a halál után. Igaz volt a Bio-Tech minden szava, amit a plazmakivetítőkön át szétszórt a világ számára.

- És most mi lesz? - kérdezte Colin egy hosszabb szünet után.

- Van egy kutatási program, az Európán talált mikrobák génmanipulált egyedeivel szeretnénk volna rendbe hozni a sérült testet a lefagyasztás alatt... De megmondtam Sanának, hogy a kutatás elakadt, s egyelőre nagyon távoli a megoldás. Ez már sok volt neki...

- Semmisítsék meg a testet. Elég belőlem egy is! - mondta Colin.

- Bemegy Sanához? - kérdezte a doktor.

- Volna értelme?

- Talán, bár biztosan évekig is eltart majd, mire rehabilitálják. Megőrült.

Colin maga mögött hagyta a Bio-Techet. Úgy tervezte, soha nem tér vissza többé. Eltűnődött. A létezés kérdése makacsul ott visszhangzott a fejében. Vajon pontos hasonmása-e önmagának? Annak, aki a kapszulában feküdt. És itt most nem testi értelemben gondolta, hanem mentálisan. Vajon ugyanaz-e most, mint aki volt? Erre a kérdésre talán már soha sem kap választ, mert Colin meghalt, és egy új Colin született. Talán olyan, mint a régi, talán nem...

Colin még sokáig állt az autó mellett és eltűnődött az élet dolgain. Furcsa volt az élet így, hogy most már tudja az igazságot. Az égen felhők úsztak tova, mint valami véget nem érő tömeg. A szél hajtotta őket más tájak felé. Azután beszállt a járműbe. Úgy döntött meglátogatja Sanát, s ezzel végérvényesen lezárja életének egy szakaszát. Hiszen a régi Colin, akit Sana olyannyira szeretett nincs többé.

Elhaladt az autó a városrész épületei mellett, elektromos motorja egyenletes zúgása belevegyült a forgalomba. Automata vezetett, a megadott útirányt követte. Lassan elmaradtak az áttetsző üvegtornyok, bár még kilométeres távlatokból is tisztán látszottak. Egy mezőn keresztül vezetett az országút. Colin megbámulta a fűszálak tömegét. Lassan körvonalaződott elő a távolban az elmeegógyintézet klasszicista épületegyüttese. Valahogy itt maradt a múltból.

Egy kovácsolt vaskapun át vezetett be az út, egy hatalmas park vette körül. Ódon fái mint sokkarú óriások nyújtóztak az ég felé. Kétségtelenül valami végtelen nyugalmat árasztott a hely. Ide nem hatolt be a század, a gép. Colin leparkolt az elmeegógyintézet tégláépülete elé. Az udvaron egyszínű foltokká lényegültek a betegek.

- Jaj! Jaj! Jaj! - kiáltozott valaki egy padon ülve.

Colin belépett a vastag, kazettás faajtón keresztül. Úgy érezte, mintha megállt volna az idő. Bent különös szag terjengett. Sana egy szobában ült. Csak bámult maga elé. Néhány érthetetlen szót ismételt. Colin leült vele szemben egy székre. Valahogy nem tudott megszólalni, nem tudta, mit mondjon. Csak nézett rá értelmetlenül. Egy beteg artikulálatlan kiáltása hallatszott valahonnan, egy másik szobából.

- Leeseek! Leeseek! - visszhangzott némán a falak közt, kiszabadulva a végtelenbe.

Colinban valami szomorúság volt, talán ez a hely hozott elő belőle érzéseket. Szürkészöld szemében benne tükröződött a szoba.

- Milyen szép ez a fehér uniformis - szólalt meg Sana.

- Megismersz? Colin vagyok.

- Az nem lehet, Colin meghalt - válaszolta megérintve a fiú világosbarna hajtincseit.

- Igen, Colin meghalt... - gondolta magában Colin, és sóhajtott.

- Te nem vagy Colin! Menj innen! Hasonlítsz rá, de te nem ... Menj innen! Menj innen! - kiabálta Sana.

Colin kiment a szobából. Még visszanézett és látta, amint Sana ott ül, és csak ismételt néhány szót... értelmetlenül. Ahogy végig haladt a folyosón egyre biztosabb volt benne, hogy vége. Többé nem jön be Sanához, talán jobb lesz neki így. Maga mögött hagyta az épületet, az autó egyenletes sebességgel távolodott, és feloldódott az elmeegógyintézet a messzeségben. Olyan lesz csupán, mint egy elfelejtett emlék. Valahol mélyen eltemetve. Merészet kiáltott a létezés, és szétterült a valóság. A feltárult igazság immár kicsírázott és gyökeret eresztett. A fiú fejében a gondolatok különös egységet alkottak. Visszatért a városkomplexumba, az elektromos autó ott állt a rakparton. Ő is ott volt és a messzeséget nézte. Lágy szél fújt, mely feléje hozta az óceán illatát. A zászlók könnyedén úsztak. Szürkészöld szemének tükrében az épített táj látszódott, mely most is elevenen élt. Vitorla alakú épületek, melyeket valaki játékos fantáziával álmodott meg, s e álomból valóság lett. A kettőezer-huszonkilencedik év közepe. Egy kora nyári nap, mely mégis más volt, mint a többi. Nehezen tudta kitörölni a fejéből a történeteket, azok oly szívósan és makacsul éltek benne. De az igazság ismerete önmagában hordozza az értelmet. Valami nem hagyta őt nyugodni. Néha félt, hogy az irrealitás felőrli őt is. Nehéz volt megbirkózni lelkének démonaival. Ahogy ott állt, mellé lépett valaki. Egy lány a múltból. Ismerte őt, emlékeinek szigorú rendbe kódolt elektronjai felidéztek alakját. Vajszínű ruhája beleolvadt a pasztellé mosódott háttérbe.

- Emlékszel még rám? - kérdezte.

- Valami rémlik...
 - Hiszen tudod, én vagyok az a lány az egyetemről, ahol művészettörténetet tanultál.
 - Már semmin sem lepődöm meg, Chantelle - válaszolta Colin.
 - Nem sokat változtál. Azonnal megismertelek. Már akkor is ezzel a kocsival jártál.
 - Elhinnéd, ha azt mondanám én már más vagyok?!
 - Más? Hogy érted ezt?
 - Tudod, az a Colin meghalt, bár emlékei itt vannak bennem. Valaki lelőtte.
 - Akkor most te...
 - Én egy szellemi és genetikai klón vagyok, aki megpróbálja folytatni az életet.
- Furcsán hangzottak a fiú szavai, de ez volt az igazság. Chantelle már régen látta Colint, így számára olyan volt, mintha megállt volna az idő. Még mindig ugyanazt a fiút látta maga előtt.
- Nem álom hát, amit a Bio-Tech felkínál...
 - Nem.
- A lány most szívében érezte a régi érzéseket és vágyakat, melyek újult erővel törtek fel valahonnan nagyon mélyről. Talán ezért jött a városba is, hogy érezze a rég elfeledett illatokat, lássa a város geometrikus álmát...
- Túlhaladta zenitjét a sárga Nap, s ez a kora nyári délután új lendületet vett. A szél még mindig lágyan fúj, s a széles közlekedési folyosók mentén befurakodott az épületek közé. A régi emlékek rejtve maradtak. Néha nem szavakkal kommunikáltak, elég volt egy pillantás is. Colin számára ez a nap csalódás volt. Nem tudta megmagyarázni, hogy miért. Egy új öntudat született a doktor szavai után, melyek feltárták a valóságot. Colin persze mindezek ellenére örült, hogy él. Örült a levegő által magával hozott óceán illatának, a napfénynek és Chantelle-nak is.
- Mi bánt? - kérdezte a lány.
 - Talán semmi - felelte.
- A nappalok gyorsan rohantak egymás után, hetekké és hónapokká összeállva, s egy kora délelőtt újra Colin fejébe költöztek a hangok. S attól kezdve nem tudott szabadulni tőlük. Mindig ott suttogott, s éjszakánként álmok tömegét zúdította rá. Furcsa szürreális világot. Őt szólította, s néha érthetetlen szavakat mondott. Nem hagyta nyugodni Colint. Mintha megisméltődött volna az a nap, amikor elvált Chantelle-től. Most újra találkoztak a város egyik utcáján.
- Néhány hónapja azt mondtad, semmi sem bánt. Noha már akkor is azt gondoltam, az igazság más.
 - Lehet benne valami - felelte Colin.
 - Éreztem.
 - Tudod, van egy rossz érzésem, még nem fogom fel, mi az, de megrémiszt. Félek, hogy örült vagyok.
 - Mire gondolsz?

- Akkor éreztem ezt, amikor még a tartályban feküdt lefagyasztva az igazi Colin. De ahogy Sana mondta, a halottak nem suttognak a fülembe hangokat, s ő nincs többé.

- Colin, a halottak folyton azt kívánják, újra élet költözzön beléjük...

Amit Chantalle mondott, csupán egy régi képzelgés volt az emberiség múltjából, de most mégis oly időszerűnek hatott. Most, amikor megkezdődtek és új lendületet kaptak az Európa hold mikrobáival folytatott kísérletek. Erről Colin persze semmit sem sejtett. A Bio-Tech is csak egy vállalkozás volt, az életé. S bár Sana az örültek házában, a tervek nem voltak múlandók. Azok elevenen éltek. Az örök emberi akarat táplálta.

- Tudod, Chantalle, lassan már nem tudom, mit gondoljak...

- Miért?

- A Bio-Tech miatt. Már kezdtem elfelejteni azt a napot, kezdtem kitörölni a fejből az újjászületésnek emlékeit, és folytatni az életet, amikor újra a fejembe költöztek a hangok.

- Mire gondolsz?

- Valami nem stimmel. Olyan érzés ez, mint amikor nem tud az ember semmi biztosat, csak van egy érzése, s ez az érzés napról napra növekszik.

Chantalle némán figyelte a fiút, amint rejtett érzésekről beszélt. Szürkészöld szemében talán a félelem remegett. Nem lehetett pontosan megmagyarázni, mi volt ez. A fények elsiklottak, s körberajzolták az árnyékokat a kövezeten. Világosbarna hajtincseibe beletűrt a gyenge szél. Felkapott néhány papírlapot, s továbbaszaladt. Chantalle is eltűnődött, hogy talán igazat szól az érzés, mely Colint szorongatta. Megfejtani azonban lehetetlen volt. A lány még mindig csak nézte őt, amint ott állt és bámult a semmibe. Felhők rohantak tova az égen, szabálytalan formák játékos könnyedséggel épültek.

- Érzek még irántam valamit? - kérdezte Colin.

- Igen, talán többet is, mint gondolnád.

- Még nem múlt el, vagy ez most új?

- Mit számít - válaszolta a lány.

- Lehet, hogy igazad van.

A két tekintet most újra találkozott, s olyan különlegesnek hatott ez a pillanat. A fiú agyának elektromos létezése másfajta értelmet nyert. Egy vágy növekedett benne. Odahajolt Chantalle-hoz és megcsókolta. Talán egy kicsit váratlanul jött, de feloldotta a feszültséget. Szélben fodrozódó selymekként hatott. A Nap lassan haladt égi útján, az árnyékok hol megrövidültek, hol megnyúltak. Most egy pillanatra olyan volt, mintha még mindig az egyetemre járnának művészettörténetet tanulni. Azután elbúcsúztak egymástól. A lánynak valami dolga volt, Colin pedig még maradni akart. Talán az óceán felől idetévedt madarakat bámulta hasztalan. A távolról megcsodált vitorla alakú épületek még mindig oly könnyen nyúltak a felhők közé, örökre emléket állítva egy kósza gondolatnak. Megindult Colin a térré szélesedő utca mentén a kocsija felé, mellette unott arcok haladtak el jellegtelenül. A sárga gázgömb fénnel vonta be az épületek felületeit, s valami különös elfeledett élmény elevenedett meg. Az ujjlenyomat-szkenner fehér foltját akarta megérinteni, amikor háta mögül egy árnyék vetült rá. Megfordult. Először nem akarta elhinni a valóságot, de az oly szívósan agyába égett, hogy a látvány létjogosultságot nyert. Colin volt az. Az eredeti, az igazi, akinek testét saját szemével látta folyékony nitrogénbe süllyesztve, s aki most itt állt előtte. Új életet kapott. Olyat, melyre Sana mindig is vágyott. Most már ketten voltak, két külön tudat közös emlékekkel, s ez az állapot

nagyon is elevennek bizonyult. Megdöbbsent. Mindenre számított, csak erre nem. Saját maga látványa volt a legrémisztőbb. S e gondolatban nem a test rettentette meg, hanem az egy ugyanazon pszichikum gondolata, mely immáron végérvényesen is kettéhasadt.

- Te nem lehetsz... Te már régen halott vagy! - ellenkezett.

- Én sem számítottam rád. A kutatások új lendületet kaptak... A doktor megmentette a testem és a lényem.

Colin visszagondolt arra a pillanatra, amikor azt mondta a doktornak mielőtt távozott, hogy semmisítse meg az eredeti Colin testét. Pontosan ettől félt. De úgy látszik a doktor figyelmen kívül hagyott mindent. Őt csak a kutatás érdekelte. Az elérhető eredmény.

- Te voltál az, aki hangokat suttogott a fejembe. Nem hagytál nyugodni - mondta ki.

- Igen, lehet.

- És most mit akarsz tőlem?!

- Csak azt, ami az enyém.

Colin rádöbbsent, a logika szabályai diktálják e mondatot.

- Tehát az egész életem... mindazt, ami volt, és ami még lehetett volna.

- Gondolod, hogy ez a te életed?

- Miért? Talán csak a tiéd?

- Ezen most felesleges lenne vitatkoznunk.

Az eredeti Colin egy fegyvert húzott elő.

- Az nem volt szép, amikor azt mondtad a doktornak, hogy semmisítsen meg...

- Én azt hittem, soha nem lesz áttörés a kutatásokban...

- Ezt te sem gondolhattad komolyan.

Colin nem tudta, mit válaszoljon. Szíve egyre gyorsuló ütemben vert. Olyan volt az egész, mint egy rossz álom. A rászegeződő fegyver csöve hirtelen mindent más színben tüntetett fel. Logikusnak tűnt, hogy a vele szemben álló Colin megteszi, hiszen annak idején ő is hasonlóan döntött. Elnehezült a pillanat. Talán lehetetlen volt megfejteni az értelmét. Colin csak várt, mikor dördül el a fegyver.

- Lehet még nekünk közös jövőnk? - kérdezte félelemmel a hangjában.

A fegyver jellegtelenül dördült el. Egyfajta válasz volt a kérdésre. Benne izzott a látvány az igazi Colin zöld szemének tükrében. Egy flakon tiszta szesz került elő, lelocsolta vele a holott fiút, és meggyújtotta. Végérvényesen átvette az őt megillető helyet. A fehér sportkocsiba be-szállt, és elhajtott. Talán soha senki sem fogja észre venni a változást, hisz olyan egyformák voltak. Úgy gondolta Colin, mindez szükségszerű. Az Egyesülés ikertorony előtti téren állt, ahol sokan megfordultak, és megbámulták az összefonódó szobrokat. Őt sem hagyták nyugodni a gondolatok. Szőkésbarna hajtincseit a lágy, óceán felől fújó szél borzolta. Egyre csak arra gondol, amit tett. Távoli plazmakivetítők zizegtek. Logikusnak hatott az életöszön, hogy belőle csak egy lehet. Mégis, valami titkos hang suttogott belül valamit. Érthetetlen és meg-fejthetetlen jelek a gondolatokban. Egyelőre nem tudta, mi lett volna a helyes, csak benne volt a lángok látványa. Beleégett a lelkébe. Eltűnődött a fiú. Észre sem vette a mögé lépő Chantalle-t.

- Suttognak még hangokat a holtak?

- A holtak? - kérdezett vissza Colin.

- Hiszen ez nyugtalanított már egy ideje...

Colin nem felelt egy pillanatig. Azután megértette.

- Igen, lehet - felelte.

- Mi bánt? - kérdezett vissza Chantalle.

- Nem tudom pontosan megfogalmazni. Tudod, történt ma valami. Egy dolog, mely talán örökre megváltoztatja a világot.

Chantalle nem értette, miről beszél a fiú. Talán csak sejthette. A Bio-Tech áttöréséről volt szó. Életet hoztak az Európa jégholdjáról a holtak számára. Feltámadunk. Ez állt régen a temetők kapuján... Most valóság lett azok számára, akiket folyékony nitrogénbe süllyesztettek haláluk pillanatában. Sana örülettel fizetett ezért. Colin pedig önmaga gyilkosa lett. Lehet, hogy nem hagyja őt nyugodni, amit tett. Önzés volt a részéről, vagy gyerekes bosszú, mégis szükség-szerű. Most már mindegy. Örökre ott kísért majd a fejében a gondolat.

Chantalle szerette volna megérinteni Colint, de a fiú félrehúzódott. Szeme zöldjében titkon félelem csillogott. Még álltak ott egy darabig, és figyelték a néma nyüzsgést, amint az emberek forgataga lüktetett. Az ég változó dinamikája, mint valami filmfelvétel, ahogy a felhők sodródtak a szélben. Elgondolkozott Colin. Fejében sok minden járt, nem suttogtak hangok, csend volt.

- Tudod, ma új Colin született.

- Ezt egyszer már mondtad.

- Igen, lehet. És most elmondom újra.

- Miért?

- Mert ez az igazság.

Bábel

„Jertek, vessünk téglát és égessük ki jól, és lőn nékik téglakő gyanánt, a szurok pedig ragasztó gyanánt. És mondának: Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek felszínén.”

Mózes I. könyve 11

Létezik a remény, hogy egy napon az emberiség olyan kivételes titokra bukkan, mely örökre megváltoztatja a sorsát. Évek hosszú sora telt el jellegtelenül, de a vágy nem halt el. Kutatások százai mindhiába nap nap után. Város, melyet a képzelet álmodott, s talán mértani formái a feledésbe merültek. A megemelkedő tengerek vize elöntötte, épületei közé befurakodtak a hullámok. Méltatlanul koptak el azok a szavak, melyek egykor a nevét jelentették...

Kettőezer-százhatvanhárom. A dátum, mely ott villogott az épületek falaira vetített elektronikus újságok kijelzőin. A sárga Nap az égen, amint lassan araszolt Zenitje felé. Egy másik város, melyet a vízözön után alapítottak. Milyen furcsa volt ez a szó. Talán már ez is feledésbe merült, hogy átrajzolta a kontinensek partvonalait és városokat nyelt el. De ez a város más volt. Oly büszkén hirdette önmaga nagyságát. Sokszögű tornyai felnyúltak az égig.

Mégis, volt, akinek ez nem volt elég, hogy új élet sarjadt az ítéletnap után. S a zászlók megtépázottan lengtek a szélben. A kék selymek. Az Örület Virágai. Egy elmeegógyintézet a város egyik négyszög alaprajzú szektorában. Fekete gránit tornyok furcsa formái. Talán mintha az örök sötétség borult volna az épületre, ahogy végigkúsztak a hideg árnyékok. Nehéz volt a felismerés, az eltemetett értelem megbújt a zavaros gondolatok erdejében. Fények szűrődtek át az üveglemezek sakktábláin át.

- Uram! Éliás. Itt az idő, be kell venni a gyógyszereket.

- Persze, a gyógyszerek!

Az ápolók foltjai elkeveredni látszottak.

- Életet merítetek az árnyak enyhéből és nyugalmat a falak csendjéből. Apám a halál volt, anyám az eredendő bűn - mondta Éliás felnevetve.

- Örültek ezek mind! - sugdosták egymás közt az ápolók.

Vegyesen öregek és fiatalok. Talán Éliás volt a legidősebb, hosszú fehér haja szállt a huzatban, ahogy a szél benyomult az ablakokon át. Az elektronikus könyvtárba tartott, s ahogy belépett, plazmaképernyők zizegtek. Egyetlen file-t keresett már évtizedek óta, de mindig csak morzsákat talált, utalásokat más művekre. Ez az egy, mely rejtve maradt, hiába nyíltak meg elektronikus adatbankok százai, sőt évek alatt ezrei. Madarak szálltak némán és hangtalanul a földről az ég felé, kerengve az épület átriumjában.

- Hátha, hátha... végre, talán megtalálom, amit keresek.

Mohón olvasta a plazmaképernyőn végigfutó adatokat. Furcsa volt a pillanat, amikor végre előtűntek...

- Megvan! - kiáltott fel néma csendben. - Megtaláltam, amit hosszú évek óta kerestem!

A file, mely most ott állt előtte, a kivetítő hangtalan zizegett, és ő titkon álmodott. Álmodott régmúltról, a jelenről és a jövőről. Hogy megszabadul innen.

Hosszasan eltöprengett Éliás maga elé bámulva. Majd egyre csak nevetett és sírt. Arcának szegletében könnyecsek csillogtak. Fejébe egyszersmind bevészte az elolvasott szavakat. Olyan kivételes titok volt ez, melynek gyökerei a múltba mélyedtek, de a lehetőség, amit felkínált, a jövőnek hoz virágot. Széttárja szirmait és elhossa magával az új kort.

- Megszabadulok... - ismételte Éliás.

A város, mely a vízőzön után született élt, és szétterült a horizont irányába, négyzethálós szimmetriájában a rendezettség elve tükrözött.

Egy közlekedési folyosó, ahol huszonéves fiúk tanyáztak, a reggel fényei folytak szét a felületeken. A világ furcsasága, mely a rettenetből született. Egymás felé tartottak, a két csoport, nem szavak kommunikáltak akkor és ott, hanem fegyverek. Valami nézeteltérés, melyet így akartak megoldani. Riadtan rebbentek szét az arra sétáló emberek. Szobrok és korlátok mögé húzódtak, vagy egyszerűen csak szaladni kezdtek. A zűrzavar percei. Egy fiú készült lőni az egyik fedezék mögül, társai már megtizedelődtek. A kvantum pillanat, mely darabossá szakadt a téridő szerkezetében. Lövése azonban célt tévesztett, egy arra járó lány mellett csapódott be. A lány összeesett. Rendőrségi szirénák a távolból, a többiek mind kereket oldottak. Csak ő maradt, a fiú. Lassan közelített a lány felé. Minden olyan hirtelen történt. A fiatal fiú odament hozzá. A lány fölé hajolt.

- Jól vagy?! - kérdezte újra meg újra.

Kezével végig simította a lány arcát.

Magához tért. A fiú felugrott és hátrálni kezdett. A két tekintet éles kontrasztja találkozott.

- Ki vagy? - kérdezte a lány, választ azonban nem kapott, a fiú tovább hátrált.

- Rendőrség, megállni! - hangzott. Egyenruhás alakok forgataga. A fiút az egyik jármű motorháztetejére szorították. Még egy utolsó pillanat, mielőtt betuszkolják az egyik autóba. A lány, Clio szemében ott tükröződött a fiú alakja, a világosbarna, középhosszú haja, a vörös ujjatlan póló, melyet viselt, rajta egy sárkány fekete mintája. A fiú is ráirányította a tekintetét, azután eltűnt az egyik rendőrautó belsejében, mely magába fogadta őt.

Csend lett. Clio egyedül maradt magában hordozva annak a srácnak a képét. Körvonalai lassan oldódtak fel a furcsa reggel megújult forgatagában.

A nagyváros, Bábel, égisz tornyaival oly elevenen lüktetett. A Bábel Szövetségi Tanács csupa tejfehér üveg épületének mértani formái.

- Bábel Köztársasága nevében! - hangzott a nagyteremben és hosszú szónoklat vette kezdetét, melyet néha ütemes taps szakított félbe. Clio csak ült az emelvény tagjai közt, s maga elé idézte a történeteket. Bábel a város, és a róla elnevezett köztársaság új értelmet adott az életnek. Újra és újra szétszóródott a gondolat, mely civilizációt jelentett. A nagy szavak, melyek soha nem fognak elhalványulni. De talán ez most mindegy volt.

- Meg kell találnom valakit! - súgta Clio a mellette ülőnek.

- És ki lenne az, elnöknő?

- Egy fiú, ma délelőtt vitték be a rendőrségre. Nem tudom, mit érzek, csak találkoznom kell vele. Újra látni őt.

- A neve?

- Nem tudom a nevét, csak annyit, amit mondtam. Vörös pólót viselt, rajta fekete minta. A téren fogták el.

A város Bábel, a Köztársaság Palotájának tornya. S a távolban egy újabb szektor, ahol szakadatlan folyt az építkezés. Az álom, emléket állítva az alapításnak. Jubileum, amikor fehér testű galambok ezrei fognak az ég felé szállni, mint selyemlepedők. És szétszóródik a gondolat.

Az elmeegógyintézet gránittal burkolt tömbje. Egy nemes anyag, a múlt emléke. A falak áttört nyílásai, üveglemezek kazettái, melyeken át fény szűrődött az átriumba. Egy riadt madár, mely valahogy bejött, s most nem találja a kivezető utat. Eltűnődött Éliás.

- Nézzétek azt a galambot... olyan, mint én. Bent ragadt!

- Mit akarsz Éliás? - kérdezte két fehér körvonal.

- Nem. Én nem vagyok örült... - kezdte Éliás.

- Itt mindenki az - válaszolta a két ápoló.

- Nem, nem. Enyém lehet a legnagyobb kincs és hatalom a világon. Bábel ellen fordíthatom mindazt, mely őt szülte...

- Mit tegyünk?

- Vigyetek el engem az elsüllyedt városba, melyet elöntött a tenger, melynek neve a feledés.

- Mivel fizetsz nekünk Éliás?

- A fizetség is ott van... - felelte elmosolyodva.

- És hogyan találjuk meg, amit keresel?

- Egyáltalán mi az? - kérdezte a másik.

- Ezért kellek én, csak én tudom, hogy mi és hol.

- A kiürítés napja óta nem járt senki ott.

- Ez mind nem számít. Megteszitek, amit kérek vagy nem?

- Rendben - intettek.

Éliás elfordult, felnézett az átrium teteje felé, nevetve kiáltotta világgá:

- Örök sötétség borítja majd be Bábelt, soha sem lesz többé napkelte...

Az örület csírája, mely előbukkant a magvakból. Senki sem tudta igazán e szavak jelentését, igazak voltak-e, vagy csak szimbólumok, egy megkopott és bezárt elme kivetülései. A két ápoló fehér foltta lényegült, s talán ők is eltűnődtek a forgatagban, mi az, ami a szavak mögött megbújik. Titkos vágyak paradoxona, egy dobozba zárt elektrongalaxisnyi létezés. A többiek, mint kísértetek jártak föl s alá. Éliás is végigjárta a folyosókat. Fehér haja szállt a huzatban. Néha megbámulta az égen árnyékként tovaúszó hatalmas antigravitációs léghajókat. Ő tudta, csak úgy juthat ki, ha az a két ápoló segít, hisz DNS-kódja a nyilvántartás része.

Elteltek az órák és a percek, a sárga Nap szalagja átrohant az égen, napok váltakoztak egymás után, mígnem szabad lett. Éliás kint állt egy téren. Beleszagolt a levegőbe, megérintette a kinti világ tárgyait annyi hosszú év után. Milyen furcsa volt ez így. Az égen felhők tornyosultak, szürke vízgőz testű formák, és ő beléjük képzelt dolgokat.

- Megtaláltuk a fiút, elnöknő. Akarja, hogy odavigyem?

- Nem szükséges - felelte Clio.

Az utat maga is tudta nagyon jól. Járműve végighaladt a mágnesúton, mely szigorú szimmetriában hálózta be a várost. A forgalomirányítási központ gépei vezéreltek mindent. Végül eltűnt egy föld alatti teremgarázsban, ahol az autókat automata liftek helyezték el. Ez a garázs a központi gyűjtőfogházé volt. Clio-t a DNS-szkennerek felvette a beléptető nyilvántartásba. A fiú után érdeklődött. Hamarosan az egyik cella előtt találta magát, és végre láthatta őt. Furcsa volt a pillanat, ahogy találkoztak, de nem furcsább, mint amikor először.

- Szia! - mondta csendesen Clio.

A fiú egy pillanatra ránézett, a sarokban ült a földön.

- Mit akarsz tőlem?

- Megismersz, ugye?

- Meg, de ennek most van jelentősége?

- Talán igen, Kevin, talán nem.

- A nyilvántartásból tudod a nevem, mi?!

Egy darabig igyekezett tudomást sem venni Kevin a lányról, azután felállt és odament hozzá. Kettejüket csupán egy erőter választotta el. A lány hosszasan megbámulta őt. Világosbarna haján árnyékok telepedtek meg, melyek rákúsztak a vörös pólóra is.

- Szabad vagy - jelentette ki Clio.

- Ez most vicc akar lenni, ugye?

- Nem, tényleg elmehetsz - mondta. - Gyere, lépj ki mellém, már nincs erőter.

- Tényleg - válaszolta Kevin, amint már ott állt a lány mellett.

- És miért vagyok most szabad?

- Te jó vagy, csak még nem tudsz róla!

- Aha, persze!

Kevin eltűnődött.

- Mit kérsz ezért cserébe?

- Semmit, talán egy napon majd igen, kérek valamit, de most még nem.

Clio is eltűnődött, hogy milyen jó volna megérinteni a fiút, de ez kósza ábránd volt, mely reménytelenül foszlott szét. Kevin menni készült, végképp eljönni látszott a pillanat, mely magával hozza az elmúlást, hogy minden egyszeri és megismételhetetlen. Végighaladtak a folyosókon, egészen a bejáratig. Kint lágy szél fújt, mely belekapott Kevin világosbarna hajtincseibe.

- Most mennék, a közelben van a kocsim - mondta búcsúzól a fiú, és megindult. A jármű tényleg ott állt nem olyan messze, az egyik téren. Különlegesen szép autója volt, egy neves gyárban készült, egyedi darab. Merész formatervezése elárulta, hogy az alkotója valami belülről jövő mély csodálattal álmolta meg. Beszállt. Még a fejében járt a lány, Clio, mielőtt elindult volna. Furcsának találta, hogy hirtelen elengedték. Persze lehetne azt is mondani, hogy Bábelben egy kicsit talán minden furcsa. Azután bemondta a fedélzeti computernek az új útirányt. Az autó áramvonalas teste könnyedén suhant végig az utcákon. Egy épület volt a cél, egy ovális alakú fém üvegtömb. Igazából semmi nem volt ott, mert belülről üres, csak egy hatalmas fedett és körülzárt tér, egy átrium. Behajtott és leparkolt. Szeretett itt lenni. Ez a hatalmas fém-üveg kalitka, melyet egy mester álmodott, mégis oly nagyszerű volt. A helyet egyszerűen csak úgy hívták, a Lehetőségek Palotája. Senki sem tudta megmondani, hogy miért pont így, erre talán csak a mester adhatott volna választ, aki megálmodta. Felnézett a magasba Kevin, megcsodálta az ívelt szerkezetet, mint már annyiszor. Fények és árnyékok, ahogy az üveglemezeken áttetszett a sárga Nap. A kommunikációs egység rezgett meg a zsebében.

- Tessék - szólt bele.

- Megvan, amit kértél, hol akarod átvenni?

- Gyere a Lehetőségek Palotájába - felelte és kikapcsolta.

Leült az egyik padra, és várt. Elnézte a forgatagot. Emberek vegyes csoportokban, amint összeálltak beszélgetni, vagy egyszerűen csak ültek egy másik padon, és élvezték a látványt. Talán 5 perc telt el így, és megjött az, akire Kevin várt. Odament hozzá.

- Itt az anyag, már hiányzott nagyon, mi?

Kevin átvette az alig tenyérnyi aeroszolos flakont, és átnyújtott egy plastik chipkártyát.

- Ne szórakozz velem! Ez félig üres, ezért fizettem?!

- Ez jó anyag, nem kell felkapni! Minőségi áru. Egy szippantás és a mennyben vagy!

- Na jó, menj innen!

- Ha kellek, tudod, hol találasz... - felelte vigyorogva, és amilyen gyorsan jött, úgy távozott.

Kevin még szorongatta egy darabig, majd zsebre tette. A szemközti plazmakivetítőt bámulta, egy hírcsatorna adását közvetítette. Ekkor látta meg Clio-t, amint nyilatkozott mint a köz-társaság elnöke.

Éliás meredten nézett a távolba, oda, ahol ívvé hajlik a horizont. Visszagondolt az elmeegógy-intézet kesernyés-valós világára. Egy sokszögű, furcsa formájú toronyépület tetején állt, mely magasan felnyúlt az égbe. Az ovális helikoptert várta, mely majd elviszi őt az elsüllyedt városba. Arra gondolt, hogy egyszer talán visszatér az Örület Virágaiba. Volt annak a helynek valami varázsa, bár kétségtelen, hogy jobban érezte magát idekint, itt, egy karnyújtásnyira a végtelentől.

Szinte hangtalanul érkezett az ovális helikopter, elektromos motorja némán zizegett. Csak a propellerek keltette légörvény volt az, mely belekapott zilált, ősz hajába. Két férfi hajolt ki, besegítették Éliást, aki még mielőtt eltűnt volna a gép belsejében, elnevette magát.

- Íme, gyertek, emeljünk tornyot, melynek teteje az égig ér, szerezzünk magunknak nevet, hogy szét ne széledjünk!

Csak lassan oldódott fel a város, Bábel körvonala, még messziről is látszottak hatalmas, több kilométeres tornyai. Alattuk aranysárga fűszálak tengere hullámzott, végtelen mező. Volt idő

tűnődni. Talán egy kicsit nehézkesé vált a valóság, oly tompán és jellegtelenül körvonala-
zódott. Csak a sebesség feszült meg körülöttük a szélvédő üvegén. Milyen más lett a táj,
távolabb már látszott a homokos part, és azon túl az óceán. Partra futó hullámok moraja és
sirályok az égen. Még tartott egy darabig az út, mire feltűntek a vízben álló város felhő-
karcolói. Egy évszázada már, hogy kiürítették. Némelyik épület már megroggyant. Mégis
olyan szép volt, amint a vízfelszínen visszatükröződtek az épületek sziluettjei. Egy évszázada.
Azelőtt gátaival próbáltak küzdeni a megemelkedő óceán ellen, de mindhiába. Magára
hagyták, mint annyi sok más várost.

- Hová? - kérdezték.

- Arra, oda, ott az az épület - mutatta Éliás.

Egy csúcsos tetejű felhőkarcoló volt, sok-sok ablakkal és párkányokkal, melyeken torz
vízköpek ültek. Alant a tenger hullámzott.

- Üdvözlét nektek az elsüllyedt város poklában. Az én hazám ez! - nevetett fel, és intett, hogy
kövessék.

- Én mondom, ez örült... - hangzott.

Az épület belsejében mintha megállt volna az idő. Papírlapok szanaszét a földön, vastag
porréteg a tárgyakon. A néma csend nehezedett a falakra, idehallatszott az óceán morajlása. A
sirályok az égen, megpihentek az épületeken, melyeket sziklaszirteknek véltek. Éliás leült az
egyik székre, egy gravírozott üvegablakkal szemben. Mögötte hosszú szekrénysor roskadozott
a könyvektől.

- Látják? - kérdezte az ablak hatalmas üvegfelületén lévő gravírozásra mutatva.

- Központi Fizikai Kutatóintézet Egyeteme - olvasta le a mellette álló.

- Mit akar itt?

Éliás hallgatott egy darabig, az idő a maga rendezett pályája mentén rendíthetetlenül haladt
tovább, s a beszűrődő fény rajzolta árnyékok megnyúltak és a falakra loccsanva körülrajzolták
a formákat. Lendülettől mentessé vált mulandóság, s egy perc erejéig mintha kifagyott volna.

- Van itt egy gép... - kezdte Éliás.

- Miféle gép?

- Mindennél többet ér... egy téridő torzító. Elfeledték még a létezését is, pedig itt van...

- És mihez akar vele kezdeni?

- Kifordítom tengelyéből a világot, ami idebent egy perc lesz, odakint évek! Vagy vissza-
fordítom az idő irányát!

- Eszelős bolond! De hol a fizetség, amit nekünk ígért? Hol a jutalom, melynek köszönheti,
hogy most itt van, és nem a többi örült közt?

- Nesztek a fizetség! - kiáltott fel Éliás, egy fegyvert húzva elő az egyik fiókból.

Agyonlőtte mind a kettőt. Oly jellegtelenül haltak meg. Feküdtek a padlón élet nélkül. Azután
Éliás az ablakhoz vonszolta, és kihajította őket sok emelet magasból. Mint kavics hullottak
alá, és elmerültek az óceán vizében.

- Íme az én birodalmam, ahol egy perc lesz 1000 esztendő! - kiáltotta a némaságba.

Csak madarak hallották.

Lassan teltek a napok, s Kevin megint ott ült a Lehetőségek Palotájának egyik padján. A kivetítőket bámulta. Azután egy lány körvonalazódott előtte.

- Hé, eltakarod a kilátást!

- Még ilyet! Magamtól rá sem jöttem volna!

- Ja, te vagy az?! Elnöknő!

- Szóval már tudod, ki vagyok? - állapította meg Clio.

- És ez téged zavar?

- Nem, nem mondhatnám.

- Most már értem, hogy jutottam ki a fogházból, hiszen személyesen Bábel elnöke járt közben!

Clio leült a fiú mellé. Valami lágy szél fűjt be a bejáratok felől. Clio belenézett Kevin világos színű szemébe, de amit látott elszomorította. Nehezen sodródott tova a pillanat, mely maradandó nyomot hagyott. Kevin szemének egyetlen atomjában talán elektronok játszottak fogócskát, s ez a gondolat nyugtalansággal töltötte el Cliot.

- Miféle szemetet szedsz? - kérdezte végül.

- Most meg miről beszélsz?

- Ugyan, ne játszd meg magad!

Kevin elhallgatott néhány pillanat erejéig. Talán eltűnődött némely dolgokon, azon, hogy a lány, Clio, most megismerte az ő titkát. Persze nem mintha annyira igyekezett volna ezt titkolni, de azért nyíltan sem csinálta. Csak bámult a lányra. Szeme tükrében valami szomorúság remegett.

- Na igen. És akkor mi van?! Mi közöd hozzá? - ismerte be a tényeket.

- Ez lenne az? - kérdezte, amint odalépett és elővette Kevin zsebéből az aeroszolos flakont.

- Hé!? Mit csinálsz! Megőrültél?!

- Azt hiszem, hogy itt kettőnk közül te vagy az őrült.

- Tudod te egyáltalán, hogy mennyibe került? Na mindegy! Amúgy sem sok van már benne!

Clio kínjában elnevette magát.

- S ezt csak így mondod?

- Mondom hát, és jobb lesz, ha visszaadod! - intett a fejével Kevin.

Persze Clionak esze ágában sem volt visszaadni a flakont a fiúnak. Bár Kevint sem túlságosan érdekelte, hiszen majd vesz másikat, gazdag volt, a szüleitől sok pénzt örökölt, ott volt például az a sportkocsi. Nem, itt nem erről volt szó. Inkább az érzelmek domináltak. Clio fogta és a mellébe lévő kukába dobta. Sokáig volt csend. Most nem szavakkal kommunikáltak. Néha egymásra néztek. Talán bántotta mindkettőjüket a kialakult helyzet. Megváltoztak az árnyékok, amint a sárga Nap elmozdult az égen. Egy kissé furcsának hatottak az egymás után következő pillanatok. Madarak szálltak a földről az ég felé. A szárnyak keltette légörvényt az arcukon érezhették. A gázóceán egy darabja, mely körülölelte őket, s felhők tornyosultak fel. Csendes zápor kopogása az üveglemezeken. Megint találkozott a két tekintet. Kevin világos szemében egy világ mikrokozmosza rejtezett.

- Te jó vagy Kevin - ismételte meg Clio.
- Mit akarsz te tőlem?
- Akarok adni neked egy feladatot.
- Hogy mi?!
- A világ menete megváltozott. Nekem ma reggel azt mondták, hogy egy téridő torzulás van a bolygón, mely elég instabil. Ha elszabadul, baj lesz.
- Egy fekete lyuk?
- Még az is lehet, de inkább valami mesterséges dolog okozza.
- És?
- Tiéd a feladat. Tudom, hogy fizikát is tanultál az egyetemen. És évfolyamelső voltál.
- Most viccelsz?
- Nem, komolyan mondom.

Clio belenyúlt a zsebébe és egy kitüntetésfélét vett elő, egy körbe írt Y-t. Rátűzte a fiú overáljára.

- A köztársaság nevében megbízlak ezzel a feladattal - mondta.
- Mi akar ez lenni?
- Csak a legnagyobb hősöknek jár az ezüst Y. A szára a gyermeki ártatlanság, a két ág a felnőttkor, a jó és a rossz közötti választás.

Kevin elgondolkozott egy percre, amint megbámulta az odatűzött fémdarabot. Fényesen csillogott. Valahogy valószerűtlennek hatott ez az egész dolog. Miért pont őt választotta Bábel? Úgy érezte, ez az egész csak káprázat, hiszen azért, mert valamikor tanult fizikát, az még nem jelent semmit. Bábelnek vannak nálánál nagyobb tudósai is. Belőle kiválasztott lett, holott nem élt éppen mintaéletem. Csavargott, és drogozott, lövöldözött az utcán. Talán amikor a lány, Clio az mondta, hogy egy napon kér valamit, akkor erre gondolt. És most jött el a pillanat.

- És mégis hova menjek?
- Az elsüllyed városba, melyet elöntött a tenger, melynek neve 100 évvel ezelőtt az örök feledésbe merült.

Kevin kilépett a térre, hol zászlók lengtek a szélben, kék selymek. A Lehetőségek Palotája, mint hatalmas üveghasáb állt mögötte térben és időben az örökkévalóságnak szentelve. Milyen más volt a perc, a némán tovarohanó pillanat, mely nem tér vissza többé. Ott álltak egymás mellett talán utoljára, és Kevin beleszagolt a levegőbe. Más illatokat hozott messzi vidékekről. Porszemek, melyek elkeveredtek. Valahogy másnak mutatkozott a valóság. Az utolsó perc, amikor az idő a maga relatív pályája mentén haladt. Clio odalépett a fiúhoz és megcsókolta. Volt valami kettejük között. Azután a fiú beült a fehér sportkocsiba, és alakja végleg feloldódott a mágnesút szabályos forgatagában. Felhők tornyosultak fel, s a világ megváltozott. Kevin még megállt valahol, egy másik téren, a széles mágnesutak alkotta folyosó mentén. Kiszállt és testével nekidőlt a fehér sportkocsinak, alaktalan árnyékot rajzolva rá. Megfeszült rajta a vörös póló, s a fekete minta, mely talán új értelmet nyert a tudatalatti által. A merész alakú üveg és műanyag tornyok magasan felnyúltak az égig, s körülvezték őt, mint valami örök gondolat. Az eső szemerkélt, s testén végigcsorogtak a vízcseppek. Az épü-

letek plazmakivetítői rendületlenül sugározták képeiket. Az utcán mágnesjárművek haladtak el némán zizegve. Lelkében valami furcsa tűz égett, egy különös világ modellje, benne a lánnyal, akit alig ismert. Mégis hozzánőtt a gondolataihoz ez a fajta létezés. Nehéz volt megbirkózni a valósággal, mely ki tudja, melyik volt a sok közül. Visszaszállt a fehér sportkosiba, az embléma rajta épp oly ezüstösen csillogott, mint az overálján az Y, és továbbhajtott.

Őt is egy helikopter várta, miként annak idején Éliást. Az ovális gép fehér-vörös mintái a képzeletben álltak össze ábrákká. A gép elindult, némán emelkedett a magasba. Kezdetét vette egy út, mely az ismeretlenbe vezet. Bábel, a zürzavar városa lassan halványult el, tornyai az eget érték. Kevin, ahogy kifelé bámult az üvegen át, ahogy arca szinte hozzá ért, eltűnődött azon, mitől lett ő hős. Kiválasztott. De nem tudott rájönni. A halvány messzeség lassan körvonalazódott. Az óceánpart, s azon túl a végtelen víztükör kezdődik, de valahol, mielőtt még végleg megnyílna, benne rejtezik egy város. Az, amelyiket előntött a víz. Az, amelyiknek neve olvashatatlan lett, melynek emlékét és formáit elfeledték. Már ide látszott a téridőtorzulás. A madarak álltak az égen, mintha minden megfagyott volna. Azután ahogy a helikopter átlépte az eseményhorizontot, minden életre kelt. Fel sem fogta akkor még Kevin, hogy itt más az idő. Más léptékek és más világ. Bentről fel sem tűnt. Egyelőre. Gyorsan megtalálták a másik helikoptert, mellyel Éliás jött, ott állt a felhőkarcoló tetején...

Belépett Kevin az épületbe, mely különös hangulatot árasztott. Itt tényleg megállt az idő. Éliás talán már várta őt. Talán egy megérzés volt ez a részéről. Amikor Kevin belépett a gravírozott ablaktáblás tágas irodába, megláthatta Éliást, amint egy jókora asztalnál ült vele szemben. A fiú egy kissé zavarban volt. Éliás nevetni kezdett.

- Üdvözlét neked az én világomban...

Kevin eleinte csak állt ott némán, azután megtörte a saját maga által teremtettséget.

- És elvégre miféle világ ez ? - kérdezte beljebb lépve a terembe.

- Láthatod magad is - felelte Éliás. - Az elsüllyedt város. Az ítéletnap özönvize előtti világból. A nevét elfeledték, csak ez N és egy Y. Rajtad is van egy körbe zárt Y. Tudsz róla? - kérdezte Éliás, ahogy jobban szemügyre vette Kevint.

- Igen, tudom. Kaptam valakitől.

- S tudod is, mit jelent? Ilyen csak a hősöknek jár. Te hős lennél? Minden bizonnyal - válaszolta meg saját kérdését Éliás.

Közben Kevin egyre bentebb jött az irodába, majd az ablakfelülethez ment, ahogy kinézett, különös dolog ragadta meg a figyelmét. Az égen a Nap sárga, a Hold ezüst szalaggá lényegült, a sötétség és a fény keveredett össze. A fények játéka. A távolban a horizonton rohanni látszott minden.

- Ami itt bent egy perc, kint 1000 esztendő, és megfordítva. Innen nézve a te világod rohan. Onnan nézve az én világom áll. Miért jöttél, hisz nincs visszatérés. A te világod már régen porrá omlott! - felelte Éliás.

- A téridőtorzulás instabil - mondta Kevin az ablak síkja előtt állva. - S maga miért választotta ezt a létet?

- Ez egy örült álma. Egy vén bolondé, aki az elmeagyógyból szökött meg.

- Azt mondja, csapdába estem?

- Azt. Két választásod van. Kimégy és folytatod életed egy évezredekkel későbbi világban, vagy velem maradsz örökre.

- Maga tényleg őrült. Én nem maradhatok magával. Én szerettem a kinti világot, Bábelt.

- Az a világ már nincs többé.

Kevin hosszasan tűnődött, most már kezdte érteni, miért kapta a hős címet.

- A torzulás instabil! Értse meg!

- És ez engem mit érdekel?

Éliás csak nevetett. Ősz haja torzó foltként szegélyezte a fejét.

- Tudod, mit mondott a Delphoi orákulum? Ismerem a föveny sokaságát, és a tenger mélységét, megértem a némát, és hallom őt, aki nem beszél.

- Ezzel meg mit akar mondani?

- Én is voltam valaha olyan fiatal, mint te, szőke hajú és világos szemű. S nézd mivé lettem...

Kevin ellépett Éliástól és egy fegyvert húzott elő.

- Kapcsolja ki a gépet!

- És mire mennél vele? Kint talán már 100000-et írnak... elárulok egy titkot. Én te vagyok. Már vártalak. A téridőtorzulat valóban instabil. A kicsiny fekete lyuk, mely a gépet működteti, új világegyetemmé robban szét, s összefolyik múlt és jövő.

- Nem! Nem! Nem! Maga hazudik! Hogyan lehetne egy vén őrült velem egy és ugyan az?! Magát egyébként is Éliásnak hívják. Miféle név ez?

- Ez csak felvett név... Nézd meg a DNS chipet. Olyan, mint a tiéd! - mondta Kevin felé nyújtva.

Kevin elvette tőle.

- Ez tényleg egyezik... - ismerte be végül.

Leengedte a fegyvert. Szemébe lassan könny szökött, mely az értetlenség, a harag és a kétségbeesés jele volt.

- Most meg miért sírsz, Kevin?

Kevin nem felelt, csak letörölte a kicsorduló cseppeket az arcáról. Az események menete váratlan fordulatot vett.

- Én emlékszem minden pillanatra, amit most átélsz. Igen. Ez egy nehéz időszak most...

Kevin csak állt ott, míg Éliás az asztalnál ült. Kifelé bámult az ablak síkján át. Valami megfoghatatlan szomorúság járta át. Múlt és jelen most úgy látszik összeért a téridő szövetében. Talán végleg bezárult a kör. Odakint a burok horizontján túl már évmilliók is eltelték, jégkorszakok jöttek és múltak el. Az idő paradoxona úgy tűnt, végleg csapdába ejtette Kevint.

- Hiszi, hogy minden eleve elrendelt, hogy nem változtathatom meg a múltamat, vagy a jövőt?

- kérdezte Éliástól a fiú.

Éliás csak hallgatott.

- Megfordítom az idő irányát - mondta ki végül Kevin.

- Egyet soha ne feledj Kevin: te jó vagy! - mondta Éliás, majd az üveg síkjához ment.

Felnevetett.

- Lássátok! Íme így múlik el a világ dicsősége! - kiáltotta, azzal alávette magát a mélységbe.

Hirtelen és drámaian ért véget a találkozás. Kevin maga sem tudta, higgyen-e Éliásnak. Ugyan a DNS-chipkártya egyezett, de mást semmi közöset nem talált kettejükben. Ha igazat is mondott Éliás, vajon mitől lett belőle ilyen ember. Egy eszelős. Lehet, hogy erre már soha nem kap választ a fiú, Kevin. Még jól esett egy darabig némán állni ott, azután megkereste a gépet, melyet egy protonnyi méretű fekete lyuk által generált gravitációs hullám működtetett. A téridőtörzítőt úgy állította be, hogy egy múltban bekövetkező esemény hatására a szingularitás elnyelje önmagát, és megszűnjön a hurok a téridőben, mely őt és Éliást összekapcsolta.

Az idő alakja végérvényesen megváltozott. Eltűnt a torzulás horizontja is.

- Mehetünk - intett a két alaknak, akik a helikopternél álltak.

A hazafelé vezető út ideje alatt elgondolkozott, nem az volt a lényeg, hogy sikerült megmen-
teni talán magát a világot, hanem azok a szavak, melyeket Éliás kimondott, vagy azok a gon-
dolatok, melyeket éppen nem mondott ki. Úgy gondolta, létezett valami titok az idő szövetébe
rejtve, melyet magának kell megfejtenie. Ez a rendíthetetlen plasztikusság nyugtalanította őt.
Az idő görbülete, hogy a világegyetem önmagába zuhan vissza. Mert mi is az univerzum? Egy
egyenlet végső megoldása: a semmiből valami.

Visszaérkezett Bábelbe, a városba, mely tornyaival új ígéretet szórt szerte a világnak. Várta őt
az egyik téren a fehér sportkocsi, ott, ahol hagyta. A szívéhez nőtt, talán túlságosan is. De nem
csak a kocsi volt ott, hanem Clio is mellette állt. Egy elfelejtett pillanatot. A lány fehér ruhája
szinte belesimult a háttérbe, csak az arca és hosszú haja alkotott éles kontúrt. Belenézett a fiú
világos szemébe, és végigsimította szőkésbarna hajtincseit.

- Gyere, már várnak rád!

A Lehetőségek Palotájánál a teret kitöltötte a szinte végtelennek látszó tömeg. Egyetlen
emberként kiáltott fel.

- Kik ők? - kérdezte Kevin.

- Mind érted vannak itt.

- Bábel Köztársasága! Lássátok a hőst, a világ dicsőségét! - visszhangozták a kihangosítók
Clio szavait.

Most eszébe jutott Kevinnek, mintha már hallotta volna ezeket a szavakat, csak máshogyan és
másképp. Éliás szavai voltak ezek, amikor azt kiáltotta: Lássátok! Íme így múlik el a világ
dicsősége.

A tömeg fennhangon éljenzésbe csapott át.

- Nem, én nem vagyok hős - súgta oda Kevin.

- De a világnak szüksége van hősökre - mondta csendesen Clio.

A tömeg még éljenzett egy darabig, miközben Clio és Kevin félrevonultak. Zászlók lengtek, s
Bábel Köztársasága újult erővel hintett szét álomport.

- Mi baj Kevin? - kérdezte Clio.

- Nehéz volna szavakba önteni a gondolatot, elmagyarázni a fejemben a rettenetet. Tudod, a
világ szemében én most hős vagyok, pedig talán semmit sem tettem, sőt, talán éppen ellen-
kezőleg.

- Nem értem. Mire gondolsz?

- Nem is kell neked értened. Elég, ha én érteném.

Némi hallgatás következett kettejük párbeszédében, mint már oly sokszor. A tömeg még őrjöngött egy darabig, majd lassan elvonult, keresve magának más ünnepelnivalót. Szinte csak ők maradtak.

- És mond csak, Clio, meg tudnád nekem mondani, mitől vagyok én jó?

- Nem azoktól a szavaktól vagy jó, melyeket itt és most elmondhatnék, hanem attól, ami belül van. Amit az ember érez, amit gondol.

Kevin erre nem válaszolt semmit. Lehet, hogy azért, mert túl egyértelmű volt a felelet, amit kapott. Mindenesetre még sokáig álltak ott. Valahogy különösnek hatott a létezés. A sárga gázgömb vonult végig láthatatlanul a pályáján, s az ég kékjén szürke felhők rohantak tova. Bábel városa pedig élt, büszkén hirdetve önmaga nagyságát. Kevin felnézett a messziségre, ahová az épületek tornyai nyúltak, ahol árnyékok vonultak el, óriási antigravitációs hajók.

- Nem akarsz nekem beszélni arról, ami az elsüllyedt városban volt? - kérdezte Clio.

- Nem szívesen - válaszolta. - Tudod, ami ott történt, az csak rám tartozik és Éliásra, aki már nincsen, s remélem, talán nem is lesz.

- Éliás örült volt. Az elmeegógyintézetből szökött meg - mondta Clio.

- Talán, de ez már mindegy. Inkább arra felelj, hiszed te azt, hogy a jövő eleve elrendelt, és a múlt nem lehet változtatni?

- Hogy jön ez most ide?

- Nem fontos.

- De, biztosan az, ha már egyszer megkérdezted. És én válaszolok is rá. Nem, én nem hiszem, hogy minden eleve elrendelt lenne, én a szabad akaratban hiszek, hogy választhatsz jó és rossz között. Mint ahogyan az Y szimbóluma tükrözi.

- Értem - nyugtázta a fiú.

- A legnehezebb önmagunkkal szembenézni, Kevin.

- Lehet benne valami - ismerte be a fiú.

Sokáig gondolt még arra, amit Éliás mondott, vagy arra, amit tett. Ahogyan alávetette magát a mélységbe. Bábel városa túlságosan is büszke volt, s ez belé ivódott mindenkibe, talán ő belé is. Nehéz volt a pillanat. Esni kezdett, lassan szemerkélt, s néma villámok izzították a szürkeséget. Egy ívelt üvegfelület alól nézték az aláhulló cseppek megszámlálhatatlan tömegét. Különös. Különös kora nyár volt. A záporozó eső igyekezett elnémítani Bábel forgatagát, de az örökké megújuló erővel élt. Az özvíz után feltámadt gondolat hívta életre merész formáit. A fiú hosszasan bámulta az alácsorgó víztömeget. Nehezebb esett megfejtetni a dolgok menetét. Rémisztő volt szembe nézni Éliás képével, aki a távoli önmaga volt. De Éliás többé már nincs. Zavart elméje széteszlott, és örökösen hagyta maga után a kételkedés csíráit. Tettei és lényé, mint felkiáltójellé merevült mementó épült bele a gondolatokba. A szél és az eső, mely távoli illatokat hozott magával. S az épületek üveg formái vég nélküli időt vajúdtak. Különös volt, különös kora nyár. Az égből földre szegeződött zuhatag lassan alábbhagyott, Kevin és Clio beszállt a sportkocsiba, mely tovasiklott a mágnesúton.

- Bábel Köztársasága! A hősök köztünk élnek, velünk léteznek. Szívünkben hordozzuk őket...

Bábel Szövetségi Tanács Köztársaság Téren álló épülettömbje. Oly fakón csillogott a fém, a műanyag és az üveg. Itt állt meg a fehér sportkocsi. A környező épületek falain plazma-kivetítők távoli vidékek képeit szórták szét a világnak és Bábelnek. Mágnes hajtású járművek forgataga jött és ment. Emberek tömege az utcákon. Mert Bábel élt, és tornyokat emelt, a gondolatok e furcsa kivetüléseit. Gépek fáradhatatlan hada.

Kevin még állt ott egy darabig Clio mellett. Overálján csillogott az Y szimbóluma. Kettejük közt titkos vágyak kusza halmaza próbált szimmetriába rendeződni. Megcsókolták egymást, úgy, mint akkor, mielőtt elment az elsüllyedt városba, melynek nevét elmosta a feledés. Talán most nyertek igazán értelmet Éliás szavai. A tettek és gondolatok új jövőképet vetítettek előre, ahol az idő és a tér új világ ígéretének csíráit bontja ki. Múlandó volt minden, egyszerre szép és jó, s Kevin élete új fordulatot vett. Kicsit még szokatlan volt, talán ismeretlen és elrejtett, de tagadhatatlanul a magáénak vallotta.

Álmodj csak, én fel nem ébresztelek!

Álom. Milyen szép és milyen jó, mely bennünk él örökre és kitörölhetetlenül. A világ megváltozott, de az álmom álmom maradt, s álmodni még mindig épp olyan jól esett, mint évtizedekkel ezelőtt...

Sötét felhők gyülekeztek, mint megannyi szürke selyemhuzat, mintha a föld és az ég készült volna egy mindent eldöntő ütközetre. Villámok izzították a vízgőztestű formákat, és az esőcseppek sűrű tömege indult a föld felé. Úgy látszott, ez az idő szétfoszlata az utolsó reménysugarat is, ami még a szemében csillogott. Záporeső. Esett és esett rendíthetetlenül, aláhullva az ismeretlenbe. A roppant város tömege az üveglemezek tengere, melyen a vízcseppek szórtan kopogása hallatszott.

- Esős reggelt Neutrónia, ma 2050. március 3-án... a következő napokban gyakran megnövekszik a felhőzet...

Egy hatalmas kivetítő internetes hír tv állomás adását közvetítette. Egy fiú megbámulta néhány perc erejéig, azután tovább indult. A közelben hasonló fiúk álltak, elektromos sportmotorjaik kint áztak az esőben, vörös, ezüst és fekete-fehér foltok és minták. A közeli csecsemőgyárban látták meg a napvilágot előre tervezett genetikai programokként húszegynéhány évvel ezelőtt. Hazafelé tartott Boomerang. De azok már messziről kiszúrták maguknak. Közrefogták, túlerőben voltak. Nem tudta megvédeni magát velük szemben, összeverték, a falnak szorította kettő, a harmadik úgy húzott be. Nevetve távoztak.

- Egy genetikai selejt vagy! - kiáltották oda még utoljára.

Összerogyott az üvegfal tövében. Fájdalom járta át őt, és harag, harag azok és a világ iránt. Vére a könnyeivel és az aláhulló esővel keveredett. Mindig erősebbnek bizonyultak nála, sokszor megcsodálta azokat a motorokat, melyeken száguldoztak. Behunyta a szemét és eltűnődött a világon, mely őt körülölelte, hogy mindig ez történik, azt kiabálják rá, hogy korcs, csak azért, mert nem előre megtervezett emberként született... Léptek zaját hallotta az elhaló esőben. Egy fiatal lány alakja bontakozott ki. A távolban egy napelemes dióda fénye izzott a lámpaoszlopon.

- Mi történt veled?

- Semmi bajom!

- Nem úgy nézel ki - mondta és lehajolt mellé. Egy fehér selyemkendőt vett elő a rajta lévő uniformis zsebéből.

- Nem, ne érj hozzám, én csak egy korcs vagyok. Láthatod! Nincs rajtam jel - felelte félrehúzódva.

Jel az tényleg nem volt rajta. Egy olyan szimbólum, melyet mindenki viselt, aki a csecsemőgyárban látta meg a napvilágot. Különös volt annak idején a gondolat, hogy egyszer majd mindenkit előre megterveznek tökéletesnek és szépnek. Azután ez a gondolat gyökeret eresztett és mindennapossá lett a tény. Azok, akik így jöttek a világra, felsőbbrendűnek tartották magukat, és lassan a társadalmat is erre a képre formálták. Mindennapos lett a genetikai megkülönböztetés. Akik jó génekkel rendelkeztek, azok előtt megnyíltak a világ lehetőségeiből kovácsolt kapui és övék lett minden, amire ember csak vágyhatott. Tudta ezt jól Boomerang is. A lány megtervezett ember volt, mégsem gondolt erre úgy, hogy ő más lenne. Odaadta a kendőt a fiúnak, hogy megtörölje vele magát. Egy pillantást vetett rá, és a fiú is őrá.

Boomerang szőkésbarna hajtincsein vízcseppek csorogtak végig, kék szeme oly hívogatóan csillogott. A lányt elfojtotta egy érzés, melyet a látvány keltett benne. Titkos gondolatok halmaza.

- Mi a neved? - kérdezte kisvártatva.

Először nem akart megszólalni, végül kimondta.

- Boomerangnak hívnak.

- Miféle név ez? - csodálkozott.

- Ez is van olyan jó, mint azoké, akik magukat alfával meg bétával jelölik.

Boomerang hamarosan összeszedte magát, és felállt.

- Tudod, te nem vagy korcs - mondta a lány. - Talán be kellene vigyelek egy kórházba.

Az eső még szemerkélt, s ő nem tudott tiltakozni, követte őt, amíg meg nem állt egy ezüst-szürke elektromos sportkocsi előtt. A fiú először talán kételkedett. Vajon miért ilyen jó hozzá ez a lány? Választ nem talált. Beszálltak, a lány DNS chipje beindította motort. Az autó könnyedén tovagördült. Nem tudta, hová viszi, a fél városon keresztülhajtott. Karcsú üveg-tornyok sziluettjei váltakoztak. Boomerang nem volt túl beszédes, fejében számtalan örült gondolat kergette egymást. A boldogság utáni sóvárgás, mely félelemmel keveredik. Ereiben a vér lüktetett, mint az égbolt fel-felvillanó pulzárainak fénye a világítótorony fénycsójája. Jó fél óra telt el. Egy magánkórház előtt állt meg. Csupa üveg épülete és különös formája keltette fel a figyelmét. Bekísérte, úgy látszott, ismerték. Orvosok vették kezelésbe. Külön szobát kapott. Egy darabig vele maradt a lány. Az ágy szélénél ült.

- Szeretném megköszönni, amit értem tétél, tudod, nem sokan csinálták volna ezt.

- Lehet... - felelte.

- Még a nevedet sem tudom.

- Fontos ez? - kérdezett vissza a lány.

- Igen.

- Nos, rendben, a nevem Alfa Christine. Most elégedett vagy?

Igen, Boomerang félt ettől, bár sejthette a kezdettől fogva, hogy a lány sem más, mint megtervezett ember. Mégis kissé váratlanul érte. Talán megrettentette. S ráadásul a lány alfa. Sokszor eljátszott a gondolattal, milyen jó lenne, ha ő is alfa lenne.

- Miért segítettél nekem? - kérdezett újból Boomerang.

De nem válaszolt a kérdésre, csak hallgatott. Azután megígérte, hogy később visszajön, végül elment. Boomerang magára maradt a szobában. Szinte még mindig maga előtt látta őt, a lányt. Eltűnődött. Arra gondolt, hogy Christine csak sajnálatból teszi, amit tesz. Mert ki is ő? Egy fiú, aki a természet véletlen játékának folytán született. A szemközi falon lévő tükörhöz ment és belenézett. Tükörképe ott lebegett az ezüstözött üveglemez felszínén. Önmagát látta benne. Lelkében vad vihar tombolt. Milyen jó lett volna, ha előtte is megnyitotta volna az élet a lehetőségeket.

Lassan teltek az órák, a sárga Nap végighaladt az égi útján. Eltelt egy nap, s az orvosok és a technika féltő gondoskodásának köszönhetően meggyógyult. Új nap virradt Neutróniára, a geometriába álmódott városra. Ahogy kibámult Boomerang szobája üveglemezén át, életet látott. Civilizációt és várost. A sugárzó reggel szétáradó fények impressziója, mely behatolt az

üveglemezeken át, végigsiklott az égbe nyúló felhőkarcolók testén. Christine jelent meg a kórházi szobában. Kezében egy vajszín-narancssárga dobozt szorongatott. Belépett. Tekintéssel Boomerang tekintetét kereste. Néhány pillanat erejéig a szótlanság terhe nehezedett rájuk, de ez nem tartott sokáig. A szobában csak egy folyadékkristályos laptop zizegett rákapcsolódva az internetre. A kórházé volt.

- Tessék, ezt neked hoztam - mondta átnyújtva a dobozt.

- Mi ez?

- Ha kibontod megtudod!

Boomerang elkezdte lefejtetni a csomagolást, egy folyadékkristályos papírfelület került elő, melyet színes reklámok animációja borított. Leemelte a doboz tetejét. Egy uniformis volt benne, pontosan olyan fehér-fekete mintás, melyet az alfák és béták viselnek. Meglepődött. Nehezen tudott megszólalni. Egy pillanatra talán el is tűnődött egy-két dolgon.

- Miért kapom? - kérdezte végül.

- Nem akarod felvenni?

- De, szeretném, csak ez nem nekem való.

- De, pontosan neked való! Így többé senki sem mondhatja rád, hogy korcs, mert ez egyáltalán nem látszik rajtad. Te egy nagyon helyes fiú vagy, és ez az uniformis segít majd, hogy előtted is megnyíljanak az álmok.

Boomerang levette magáról a kórház pizsamáját és magára öltötte az uniformist. Jól állt neki. Mintha csak rászabták volna. Lelkében most valami furcsa tűz égett, melyet eddig még nem élt meg, ahogy belepillantott a tükörbe. Szemében csillogott valami ki nem mondott gondolat. Talán most mintha egy új fiú született volna. Bár kissé naiv dolognak tűnhetett, hogy egy ruha megváltoztathat mindent. Mégis ez volt az igazság. Mert a ruha, amit viselt szimbólum volt, a társadalom tükörképe. Egyébként pedig Boomerang szép volt. Mindig csak az számított, hogy hogyan néz ki valaki kívülről. A géneszteket csak fontos helyzetekben alkalmazták.

- Köszönöm - mondta végül Boomerang.

Egymásra néztek. Christine odament a fiúhoz. Kettejük gondolatai mintha összekapcsolódtak volna egy vékony híd mentén. Most úgy tűnt egy pillanat erejéig, hogy egyenrangúak. Boomerang félve ugyan, de végül megcsókolta Christine-t. Furcsa érzés volt. Talán elsöpört az a helyes fiú minden gátat, melyet a társadalom állított fel. Egy pillanatra elhalványult a világ, és az a képzet, melyet sugallt. Egy időre csend következett. Meglehet, hogy mindkettejüknek váratlan volt ez a dolog.

Elhagyták a kórházat. Ahogy kilépett Boomerang az utcára megérintette őt a város. Emberek jártak s keltek, fekete-fehér forgatag, mely elkeveredni látszott. Színes reklámok és kivetítők hírműsorai. Különös volt a némaság, a hangos csönd. Forgalom, az első város. A tér, melyen a kórház állt.

- Vár még rád valami - mondta Cristine.

- És mi lenne az?

- Itt van az orrod előtt - felelte a lány.

Egy áramvonalas testű fehér vörös mintás elektromos motor. A száguldás szimbóluma. Boomerang lelkében fellobbant a tűz. Megkapta mindazt, amit vágyott. Alfának érezhette magát, noha nem volt az. Mintha csak aludna, és álmodna szépet és jót.

- Az enyém?

- Igen, nekem már felesleges. Tudod, volt egy fiú az életemben, az övé volt, de ő meghalt. Azt hiszem, a legjobb helye nálad lesz.

Fejében egyre csak a lehetőség járt, amit hirtelen kapott. Talán most már elfelejtheti a valóságot. Dél körül járhatott, az utcák hangos élettől nyüzsgöttek. A kikötő felől hallani lehetett a távozó hajók kürtjeinek merész kiáltásait, új partok felé igyekeztek. Szélerőművek hatalmas lapátkerekei forogtak egyenletes ritmusban az óceánparti sétány mentén. A fiú fejében nem maradt más, mint egy sokszínű impresszió. Fehér-fekete mintás uniformisán végigsiklott az égi gázgömb fénye. Az utcák mentén végig áramló járművek rendezett sorai. A század, a szellem, a gép. A padokon emberek ültek, folyadékkristály-bevonatos papírlapokat olvastak. Elektronikus újságok. Maga sem tudta, hová tart, csak élvezte az egészet. Idővel feltűnt egy klub. Boomerang leparkolt. Hasonkorú huszoneves fiúk álltak ott társaságukban feltűnő lányokkal. Talán mind alfák voltak. Versenymotorokkal, láthatóan készültek valamire. Boomerang megállt előttük, egy percig habozott, lelkében valami ismeretlen és titkos érzés bontakozott ki, nyert új értelmet. Félt ettől az érzéstől. Szeretett volna köztük lenni, és talán barátokra lelni, most már, hogy megvolt az a látszat, mely egy álmra hívta őt. Vörös-fehér motorján megcsillantak a napsugarak, és önbizalom, egy eddig elfelejtett érzés szállta meg.

- Mit akarsz? - kérdezte tőle az egyik motoros fiú.

- A kalandot keresem - felelte Boomerang.

- Jó a motorod - jegyezte meg a másik végigmérve a fiút -, csak az a kérdés, tudsz-e bánni vele?

- Mi a neved? Mi mind alfák vagyunk, és ahogy látom te is.

- Alfa Boomerang - válaszolta.

Ahogy kimondta a neve előtt ezt a szót, valami jó dolgot érzet. Lehet, hogy elégedettség szállta meg, s mintha bebizonyosodni látszott volna, hogy vannak még csodák. Talán lehet új életet kezdeni egy fehér-fekete mintás uniformis és egy csodaszép motor segítségével.

- Szóval a kalandot keresed?! Ha kalandot akarsz, azt megkaphatod, de ha veszítesz, enyém lesz a motorod, és talán gyalog mehetsz haza.

- Mire gondolsz?

- Egy versenyre, mutasd meg, hogy ki vagy!

- És ki lenne az ellenfél? - kérdezte egyre kíváncsibban Boomerang a vele szemben állótól. - Talán te? - kérdezett rá.

- Miért, csak nincs valami kifogásod?

- Nincs - válaszolt röviden.

- Az úton fogunk versenyezni, végig az Egység tó partján, a városon keresztül, mígnem visszaérünk ide. Az nyer, aki először érkezik meg. Nincsenek szabályok. Felfogtad?

- Fel.

Nekikészült a fiú és Boomerang is. A többiek a jelre vártak. Boomerang szíve hevesen vert. A bukósisak üvegén keresztül egy lányt látott kettejük közé sétálni. Feltartotta a kezét, majd meglepetten a kezében lévő fehér selyemsálat. Ez volt a jel. A két motor szinte egyszerre elstartolt. Elektromos hajtóművük, melyet lítiumionos cellák működtettek sebességgé kovácsolták a töltéseket. Őrült száguldás vette kezdetét. Mintha alagúttá szűkülné volna a táj, csak azt a megfoghatatlan suhanást lehetett érezni, amint az út menti épületek és fák villámgyorsan tűntek tova. Boomerang kezdett lemaradni, éles kanyarok váltogatták egymást és a kettőjük közötti távolság néhány méterre távolt. Az a fiú nagyon jól motorozott, de Boomerang azt remélte, hogy ő jobb nála. Feltűnt az Egység tó mesterséges víztükrére, ahogy kiérték a város szélére már nem kellett az autók között szalagmozogni. Enyhén kanyargós út vitt tova az erdők sötétzöld-barna foltjai között. Nem tudni, hogy csinálta, de elhúzott a fiú, egyre messzebb és messzebb került Boomerangtól, majd váratlanul keresztbe fordult az úton és megindult Boomeranggal szemben. Egyenesen feléje tartott. Még véletlenül sem akart kitérni az útjából. Szíve gyorsan vert, ereiben vér áramlott, sokmilliárd hatáskvantum tartott most abban a pillanatban egymás felé. Boomerang rájött, mit akar tőle a fiú, s úgy döntött abban a jellegtelenül impulzív pillanatban, hogy tövig húzza a gázkart. Nem akart kitérni előre. Már csak néhány pillanat lehetett hátra, egyikük sem tárgított, nem akart engedni a másiknak. Adrenalin-molekulák milliói szabadultak fel azokban a másodpercekben. A rendíthetetlennek tűnő idő akár a Holdkorong utolsó vékony sarlója fogyott el, és annak a másik fiúnak már nem volt esélye elkerülni a végzetet. Egy hirtelen mozdulattal rántotta félre a kormányt az utolsó utáni percben. Motorja a szalagkorlátnak csapódott. Boomerang elhúzott mellette. Később visszafordult, hogy megnézzék, mi történt. Boomerang leszállt a motorról és lassan odament a földön heverő fiúhoz. Valami elfojtott remegést érzett a gyomrában. Gyanús volt minden, és kísértetiesen csendes, hallani lehetett a szél néma zúgását. Csak ott hevert az úton, távolabb a motorja összetörve. Boomerang letérdelt mellé, valami rosszat sejtett, lehúzta a fiú fejéről a bukósisakot, és ekkor meglátta az arcát, feje félrecsuklott, szájából vér csordult ki, mely végigfolyt az állán.

- A francba! - ordította csöndesen Boomerang.

Megrettent, mert most szembesült valamivel, ami iszonyatos volt. Kezével megérintette a fiú nyakát, de nem érzett semmit. Nyilvánvalóvá vált, hogy meghalt. Még olyan fiatal volt, nem volt több 20 évesnél. Halála oly könnyedén megtörtént, s immáron visszafordíthatatlan volt. Bárcsak egy rossz álom lett volna, de nem tudta feledni a pillanatot, az iszonyat beköltözött az agyába. Felállt, és távolodni kezdett. Nem tudott szabadulni a halál borzalmas gondolatától. Egyre csak hátrált a motorja felé. Elővette az uniformis zsebéből a kommunikátort, a mentőket hívta, bár tudta, hogy már semmi értelme, de nem akarta csak egyszerűen otthagyni. Talán lefagyasztják a testet. Ő maga nem várta meg a mentők kiérkezését, megindult vissza a város felé. Mindennél jobban szerette volna, ha ő is alfa lenne, de nem akarta úgy végezni, mint az a fiú, pedig ez a lehetőség minduntalan ott járt nyomában, mint egy árnyék, melytől lehetetlen volt szabadulni. Boomerang pedig nem sejtette, hogy egy napon talán életével fog fizetni üres vágyaiért. Ahogy visszaért az elé a klub elé, ahol találkozott a fiúkkal, lelkében valami titkos fájdalmat érzett. Még nem tudta, mit mondjon, zavartan állt meg, leszállva a motorról. Összesűrített pillanatok vívtak vad csatát, s tekintetében megfoghatatlan, különös érzés csillogott.

- Hol hagyta őt? - kérdezte az egyik lány.

De Boomerang még nem felelt, csak nézett mereven maga elé.

- Csak nem te nyertél?!

- Úgy tűnik - mondta a fiú.

Megint az a néma és feszült csend következett, egymást figyelték, a két fiú Boomerangot, csak a tekintetek kommunikáltak.

- Klassz - mondták.

Ez volt az egyetlen szó, amit mondani tudtak akkor és ott. Talán sejtették, mi történt. Azután fogták magukat, és elmentek. Üresség támadt utánuk, ami nem volt más, mint érdektelenség. Csak egy fiatal lány állt ott, egykorú lehetett Boomeranggal. Körülöttük a város, Neutrónia szakadatlanul élt. Most mégis némának hatott az is. Furcsa volt minden, az égen elhúzó ionmeghajtású gépóriások.

- Te hogy-hogy itt maradtál? - kérdezte a lánytól.

- Nem tudom - felelte és a fiúra pillantott, szökés haja vonta magára a figyelmét.

Boomerang szemében valami értetlenség látszott. Mint megannyi fekete vízcsepp hullott alá egy víztükörbe a gondolat, melynek láthatatlan kalandozása most messzi titkos vágyak felé irányult.

- Tudod, nagyon jóképű vagy. Még soha sem találkoztam hozzád hasonló fiúval.

- Miért mondd ezt nekem?

- Miért furcsállod? - kérdezte a lány. - Talán nem tetszhetsz nekem?

- Ez lenne az igazság?

Egy időre a némaság szótlansága uralkodott el, a rejtett érzések nem fogalmazódtak szavakká.

- Mi a neved? - kérdezett végül Boomerang megtörve ezzel a jellegtelenséget.

A lány tett néhány lépést felé, halvány uniformisán végigsiklott a napsugár, s hosszú világos-barna hajtincsei lágyan omlottak a vállaira. Odalépett a fiúhoz és gyengéden megérintette az arcát a kezével.

- Nem akarod elárulni a neved?

- Ennyire érdekel?

- Igen - felelte -, szeretném tudni.

A lány várt egy percet, azután kimondta azt az egyetlen szót, mely a fiú gondolatát foglalkoztatta.

- A nevem Alfa Ariadne. Szóval megnyerted a versenyt, győztél.

- Fogjuk rá - válaszolt Boomerang, majd elakad a szava, és könnyel teltek meg áttetszően csillogó szemei, és a fájdalom végigfolyt az arcán.

- Mi baj? - kérdezte Ariadne ismételten megérintve a fiú arcát, letörölve róla a könnyeket.

- Meghalt - mondta ki Boomerang. - Szörnyű volt látni, ahogy vér csordult ki a száján, nem akarom én is így végezni.

- Alfa volt, ahogy te is. Őt lefagyasztják, és egy napon eljön számára az új élet - felelte a lány.

Boomerang most kezdte felfogni a lány szavai nyomán, hogy mit is jelent alfnak lenni. Különleges ajándék ez, melyet a világtól kap ajándékba az, akit a maga képére formál. Csecsemőgyárak gépeinek álma ez, ahogy minden egyes gént megterveznek, és egyben az övé is. Hiszen ő is szeretett volna alfa lenni. Bejutni olyan helyekre, megtapasztalni olyan világok

ígéretét, ahol a DNS-chip a belépőkártya. Furcsa volt a város, valahogy most olyan csendesnek hatott Neutrónia. Az elektromosság hangtalan zümmögése. Ahogy az élet egy percre elhalványul, talán az ő kedvéért.

- Gyere, menjünk el valahová - javasolta a lány megérintve Boomerangot.

A fiú föltette a bukósisakot, elhajtottak valamerre. Neutrónia, a város, mely utat tört magának az időben a jövő felé, befogadta őket. Furcsa formájú épületek a ködpárában, melyet a mesterséges tó víztükre felől fűjt oda a szél. A város, a civilizációnak emelt szentély, mely gépek hadát küldte dolgozni szakadatlanul, hogy a kontinens belseje felé szétterüljön, újabb és újabb üveg-műanyag tornyokat emelve. Gépek és emberek álma, akik tovább tervezték az embereket játékos könnyedséggel a csecsemőgyárakban. Egy szállodai szoba tűnt elő, Boomerang maga sem értette, miért is jött ő ide. Ahogy megállt egy tükör előtt belenézett, önmagát látta, egy fiút, de vajon melyiket? Azt, amelyik a kalandot kereste, szerette volna azt hinni, folyton azt álmodni, hogy alfa, vagy azt, amelyik volt? Mert most is emlékeztette őt az a mindig kicsit szomorkás tekintet.

- Miért is jöttünk ide? - kérdezte Boomerang.

- Hát nem sejtet?

- Nem egészen.

Ariadne odalépett Boomeranghoz és letolta a fiú válláról a fehér-fekete mintás uniformis dzsekijét, mely a földre esett.

- Nem, én képtelen vagyok erre - súgta oda a lánynak.

Előtüntek testének körvonalai. Ruhátlanságukat megvilágították a lágy fények, egy pillanatra magukra vonták a figyelmet a rájuk telepedő árnyékok csíkjai, majd feloldódott ez is. Ajkaik összeértek, egymáséi lettek. Valami elszabadult, mely lassan múlt el. Túlhalad zenitjén a sárga Nap. Felhők enyésztek el és tornyosultak fel.

- Talán hiányzik valami az életedből? - kérdezte később Ariadne. - Szomorú a tekinteted. Tudod, ha rád gondolk, más jut az eszembe. Ki vagy te valójában?

- Nem mindegy?

- Te nem egészen az vagy, aki lenni szeretnél, igaz?

- Miből gondolk?

- Csak egy megérzés.

- Különös egy megérzéseid vannak Ariadne - mondta a szoba széles ablaksora előtt állva a fiú.

Boomerang kifelé bámult, a városközpont felé, ahol felhők közé nyúló tükörtestű épületek magasodtak az ég felé. Bankok, üzletközpontok, irodaházak. Valósággá szilárdult álmok, melyeket valaki odagondolt. Sóvárgást érzett, hiányzott valami. Szeretett volna boldog lenni, igazán alfa, minden gátlás nélkül. Persze egyúttal félt is. Csak egykedvűen állt ott kissé szomorúan az ablakfelület előtt, dereka köré tekerve egy selyemlepedőt. A délután lendülete megfáradt, a fények megfakultak, s az idő kvantumosan telt tovább.

- Nem akarod elmondani, mi bánt? Az, hogy esetleg te is meghalhatsz? De hát a kaland ezt jelenti, vagy nem?

- Valóban ezt jelenti?

- Talán - mondta Ariadne végigsimítva a fiú szőkés hajtincseit.

- Hogy egyszer csak vége?

- Nincs mitől félned, hisz alfa vagy. S ahogy mondtam, lefagyasztnak, s egy napon talán új élet vár rád.

- Na igen... - sóhajtott Boomerang. - Alfa. Tudod, talán van egy álmom, mint mindenki másnak...

Végül elváltak Ariadne és Boomerang útjai. Talán nem volt több egy kalandnál az a néhány óra. Eltelt egy nap. Olyan megmagyarázhatatlan volt a létezés. Valami új dolog kezdett formálódni. Boomerang lassan gurult végig az úton Neutrónia forgatagában, elektromos motorjának vörös-fehér mintái beleolvadni látszottak. Tekintetét az ég felé vezették a posztmodern épületek. Csupa üveg-acél és műanyag. Különös hangokat suttogott a fülébe a város, amint megbámulta a magasban elhúzó ionmeghajtásos gépeket immár nem először. A képzet felért egy álommal és lassan benne megfogalmazódott a ki nem mondott vágy. A világ és benne Neutrónia, mely maga képére formálta kiválasztottjait, lehetőséget szórt szét számukra. Félrehúzódt. Christine-t hívta a kommunikátoron, találkozni szeretett volna vele ismét, hogy megossza valakivel az ő álmát, melyet a világ ültetett el benne. Tovább indult. Szeretett volna száguldani, hogy érezze a sebesség érintését, hogy eggyé olvadjon a fehér-vörös nyíllá lényegülő motorral. Egy téglatest alakú áttört nyílásokkal szabdalt épület tűnt elő a várostól távolabb, a mesterséges tóra nézett. A háttérben, mint sziluett rajzolódott ki Neutrónia. Márvány és mészke felületek, acél és üveg szerkezetek. Belépett egy átriumba, a mennyezet áttört üvegekazettáiból fény és árnyék szűrődött alá. Áttetsző vörös selyemfüggönyöket lengetett a szél. Zavartan állt ott, azután megjelent Christine.

- Ebben az egész házban egyedül laksz?

- Valamikor az a fiú is itt élt velem, akié volt a motor - felelte. - Azt mondtad, valami fontos ügyben szeretnél beszélni velem.

- Láttad már az égen elhúzó ionmeghajtásos vadászgépeket?

- Igen, de mit akarsz ezzel mondani?

- Szeretnék pilóta lenni...

- Te bizonyára ezt magad sem gondolod komolyan. Oda csak azok mehetnek, akik a legkiválóbb gékekkel rendelkeznek!

- Alfák...

- Alfák közül is a legjobbak. Te lehet, hogy kívülről jól nézel ki, de még csak alfa sem vagy.

Boomerang elszomorodott. Tekintetében valami ismerős érzés remegett. A padló kövezetét bámulta.

- Értsd meg, nekem minden vágyam ez! - mondta.

- És mégis, hogyan akarod kijátszani a DNS teszteket?

- Azt hittem, te meg tudod mondani...

- Azt hitted?

Christine eltűnődött. Hosszasan nézte a fiút, majd az ablak üveglemezének síkjához ment. Talán már nem is lepődött meg azon, amit Boomerang mondott neki. Hisz annak idején ő ültette el benne az álmot. És Boomerang azóta is egyre csak ébren álmodott. Azt hitte, becsaphatja a csecsemőgyárak által tervezett világot. Furcsa gondolataiban azt hitte, megnyílnak előtte Neutrónia által felkínált végtelen lehetőségeinek kapui.

- Igen, talán tudok neked belépőt adni álmaid világába - válaszolta a lány.

- És hogyan?

- Őrzök a barátomtól, aki meghalt, DNS mintát. Ő alfa volt. Azzal talán átjuthatsz a szűrőkön, de a többi rajtad áll.

Christine elővett egy lezárt üvegcsövet a hűtőből, és átnyújtotta a fiúnak. Az üvegben a bársony vörös vér selymesen csillogott.

- Ezt add le mintának - fűzte hozzá.

Boomerang még bámulta egy darabig, forgatta ide-oda, valahogy szimbólummá lényegült a kezében, azután belecsúsztatta az uniformis dzsekijének felső zsebébe.

- Igazából nem tudom, mit mondjak... olyan sok mindent tettél már értem. Mindezt miért?

- Talán mert hiszek benned, mert hiszem, hogy a világ nem csak az alfáké, talán emlékeztetsz valakire.

- Kire?

- Nézd meg.

Boomerang odament, egy fényképet látott az asztalon.

- Neki is pont ilyen volt a tekintete, olyan szökés a haja, mint a tiéd.

- Tényleg hasonlítok rá. Ezért az a nagy igyekezet? Megkapok mindent, ami az övé volt, talán még a helyet is a szívedben?

- Elítélsz ezért engem?

- Nem, csak azt hittem, hogy mindez nekem szól.

- Hidd el, hogy neked is.

- Rendben, igazad van. Mennem kellene...

- Várj még... - szólt Christine megérintve a fiút.

Furcsának hatott a pillanat, ahogy hozzáért. Most mintha ezernyi papírba zárt vágy szabadult volna ki egyetlen pillanat alatt, s akár egy tarka lepke sodródott a huzatban. Mint kísértet fodrozódott a vörös selyemfüggöny a kertre nyíló ajtónál.

- Gondolod, hogy szabad ezt?

- Mindent szabad, hiszen pont te szegsz meg mindent... - válaszolta Christine.

Boomerang hallgatott, s ezzel elismerte a lány igazát. Hasonlított arra a fiúra, bár ő nem volt alfa. Mégis, az álom, mely benne élt növekedett, mást sugallt. A perc, a pillanat, mely vissza sose tér, most olyan furcsa volt. Ariadne is alfa volt, s az ő kísértésének mégis könnyedén engedett. Amikor először csókolta meg Christine-t ott és akkor, váratlanul. Úgy tűnt az a perc sem tér vissza már. A láthatatlan és érezhetetlen gondolatok, melyek nem nyertek kiteljesedést, elfojtva maradtak. Kvantumos némaság, mely teherként szóródott szét rátelepedve a létezés valóságára.

- Nem akarom, hogy bennem lásd, azt, akit elvesztettél...

- A te életed talán nem hazugságra épült álmokkártavár? S nekem csupán annyi is elég, hogy hasonlítasz rá. Nem kell több. Szerethetlek én téged éppen úgy önmagadért.

Boomerang elment. Úgy tűnt, élete megint új fordulatot vesz. Már várta őt a kiképzőközpont. Átszáguldozott a városon, s Neutrónia mint díszlet körvonalazódott. Lágyszél fűjt, mely belebelekaptott szökés hajtincseibe. Leparkolt az elektromos motorral. Végigtekintett a geometrikus formákon, majd beállt a sorba. Sok hasonlókorú fiú állt már ott, mind fehér-fekete mintás overálokból, arra vártak, hogy megkapják azt a kézisámítógépet, melyen kitöltik az alkalmassági teszteket és kérdőíveket. Tenyéri fotonsámítógépek, melyek döntenek majd. Memóriába mentett adatok elektrongalaxisai. Ahogy várt ott lelkében titkos álom csirái fejlődtek fákká. Eltűnődött. Azután néha megbámulta így közelről is a felette elhúzó ionmeghajtásos gépeket. Azok formáit is valami játékos képzeletű mester álmodta, oly könnyűek voltak. S messzebb, a horizont irányában Neutrónia tört vágyaival az ég felé, ahogy most ő is. Egy fiú állt előtte, valami digitális hírműsort hallgatott.

- Üdvözlök nektek Neutrónia népe, a C.C.C. hírműsorát halljátok. A mai nap legfontosabb eseménye, hogy megállapodtak a II. fázis beindításáról...

Még visszacsengtek Boomerang fülében a hangfoszlányok, mialatt a sor beért az épületbe. Kezébe nyomták az elektronikus adatlapot és a kézisámítógépet. Leült és nekilátott. Mások is ültek ott, megannyi alfa, rendezett sorokban. Ők is az álom kedvéért jöttek el, őket is a kaland hajtotta ide. Kérdések és válaszok halmaza egymás után. Néha végignézett a többiekben. Nehezen teltek a percek, végül eljött az utolsó kérdés is. Elmentette a gép memóriájába a tesztet, és a vérmintával együtt leadta. Egy plastik kártyán lévő DNS-chipet adtak a kezébe, innentől fogva ezzel azonosítja magát. A mintákat és adatokat, valamint az abból kiolvasható összefüggéseket szupersámítógépek elemezték. Lassan telt a várakozás, már elmúlt dél. Nehezen oldódott a feszültség. Néhányan összeálltak beszélgetni, hogy ezzel múlassák az időt. Feltárult az öntudatra épült világ tükröképe, megannyi alfa, vegyes csoportokban.

Gépek álmodtak új világokat szakadatlan, s Neutrónia posztmodernitása beleszívódott a létezésbe. Egy férfi jelent meg, uniformisa más volt, mint azoké, akik vele együtt jöttek.

- A gépek döntöttek a tesztekéről, és leadott mintákról. Felolvasom azoknak a számjegyeit, akik bekerültek... 4713, 4715, 1526...

Boomerang ránézett a DNS-chipkártya sorszáma, ő is köztük volt.

- Üdvözlöm önöket, magukból pilóta lehet...

Most hirtelen valóra válhatott egy álom, mely eddig a gondolatok közt szunnyadt, s kiszabadult a világba. Teltek a napok és hetek hónapokká összeállva, átrohant az égen a sárga gázgömb. Boomerangból pilóta lett, egy olyan gép ura, mely felemelkedhetett egészen a légkör határáig, ahol ívvé hajlik a horizont, s az égen felragyognak a csillagok, távoli megmagyarázhatatlan ábrákká összeállva. Agyhullámokkal vezérelt technikából kovácsolt sebesség volt ez. Hangrobbanások morajlásai, ahogy elhúztak a bázis felett. Néha mint gyerekek játszottak. Fogócskáztak a végtelennek tetsző térben, mint gyors röptű madarak. Mesterséges intelligencia chippek segítették őket. Ember és gép, Neutrónia ajándéka a kaland mellé. Felkavarodott a gázóceán egy darabja, s az égen felhők tornyosultak fel, mint selyemlepedők, melyeken átsűrődött a fény. Az idea, mely a lélekből szabadult ki, rendezett párokká állt össze. Már több volt a létezés, mint kaland. Furcsa volt innen nézve a világ, mely mérhetetlenül szélesre tárta kapuit.

Igen, a kiképzés véget ért, Boomerang most már pilóta néhány tíz társával együtt. Valami titokzatos érzés, mely benne bujkált elrejtetten, és mélyre eltemetve. Ő nem alfa, de ezt rajta kívül senki sem tudja, mindenki akként kezeli. Az ő léte egyszerűen aláásta a világ szigorú rendre épült rendszerét.

Az elektromos motorjánál állt. A távolból a mágnesvasút szerelvényeinek siklása szűrődött át a távolságon. Itt irt hurkot az oszlopokra emelt pályája.

- Hé, Boomerang! - szólt utána egy srác.

Ismerte őt látásból. Nem nagyon állt szóba senkivel.

- Mit akarsz?

- Csak beszélgetni, most, hogy kimenőt kaptunk, s nem látjuk néhány napig egymást, gondoltam elmehetnénk együtt valahová.

- Bulizni? - kérdezett vissza Boomerang.

- Akár - felelte. - Jó motorod van, látszik rajta, hogy egyedi darab - mondta megérintve a vörös-fehér minták körvonalait.

- Hát jó. És jön még valaki?

- A többiek.

Egy klub épülete tűnt fel valahol Neutrónia belvárosában. Kint az utcákon a forgalom áramlott, s hangos láрма zivaja sodródott szét tompán. Elektronikus újságok és Internet csatlakozások a járdák mentén. Bent félhomály volt, kék fények szűrődtek át sejtelmesen az üveglemezeken, szétterülő lézersugarak a felületeken.

- Mi ez a hely?

- Még nem hallottál róla?

- Nem igazán.

- Itt gyülekeznek a legjobb alfák...

- A legjobb alfák... - ismételte meg Boomerang alig hallhatóan.

Elgondolkozott. Milyen furcsa az élet. Azelőtt azt kiabálták rá, hogy korcs, most meg itt van ebben a klubban. Vajon változott-e valami azóta? Talán nem, csak az történt, hogy kapott egy uniformist, majd csalásból épített álmvilágot. Ő is megváltozott, s e változást nehéz volt nyomon követni. Néha félt, hogy ez az álom egyszer csak szétpattan, mint valami szappanbuborék.

- Mi baj? - kérdezte a srác, aki ide hozta őt.

- Semmi, csak eltűnődtem - felelte.

- A Hatalom gyűrűjén? - kérdezte elmosolyodva.

- Az meg mi? Hogy jön ez most ide?

- Hé fiúk! Boomerang tűnődik!

- Nem kell komolyan vened, ez csak egy szófordulat. Akkor mondjuk, ha valaki úgy elbambul, mint te.

- De mégis, mi az a Hatalom gyűrűje?

- Te komolyan mondod, hogy még soha sem hallottál róla?

Boomerang csak bámult bambán.

- Na jó! Figyelj, elmondom: az ezüstgyűrű egy zár. Van valaki, nem tudjuk ki, aki maga a kulcs. Csak az ő genetikai kódja nyitja ezt a zárat.

- És mire jó ez az egész?

- A nevében hordozza az értelmét. A célja a hatalom.
- És kinél van most?
- Senkinél, még nem akadt olyan, akinek a genetikai kódja passzolt volna hozzá.
- Próbáltatok már?
- Persze. De reménytelen... még nem született meg az az alfa.
- És hol őrzik?
- A Neutróniai Nagytemplomban. Bárki oda mehet és megpróbálhatja...

Boomerang elé toltak valami kék italt, ő beleivott, és tovább tűnődött. Most mintha egy picike hang kezdett volna suttogni a fejében oly szívósan és kitörölhetetlenül folyton az ő nevét suttogva. Mintha magához hívná valami. Atomok perdülete, mely élesen és merészen kiált. Távoli lelkek ködös foltjai. Olyan különös volt a perc és a pillanat. Az égen lassan araszolt zenitje felé a sárga Nap, s a szél, mely a mesterséges tó felől fűjt, pára illatát hozta magával. Elfeledett érzések törtek a felszínre. Most minden olyan megmagyarázhatatlan mozaikká állt össze, mely nem tudni, mit ábrázol. Csak a gondolatok éltek oly erősen és elnyűhetetlenül, mint valami megkopott idea. A srácok, akik Boomeranggal jöttek, elvegyültek néhány lány társaságában. Egyre csak az álmok és a vágyak, az ébren álmodás, mely most kék szivárvány-hártyájában benne csillogott. S fejében a hívó szó.

- Elmegyek - szólt oda Boomerang.
- Talán valami baj van?
- Nem, éppen ellenkezőleg - válaszolta és megindult.
- Ahogy gondolod.

Kilépett az üvegajtón át az utcára, magával ragadta a város nyüzsgése. Mert Neutrónia, mint fejlődő, épülő, szétterülő óriási rendszer ölelte őt körül, s lassan mindenki fejében ott lüktetett. A kivetítők képei: távoli űrszondák a Naprendszer peremén, s az első Holdváros terveinek reklámja, mely szerteszórta az álmot.

- Legyen ön is részese a Nyugalom Tengersé lakópark nyújtotta szolgáltatásoknak, s már most fizessen elő a Földre néző lakásokra...

A város folyton élt, s az évszám 2050, egy kora nyári nap. Az elektromos motor végigszá-
guldott Neutrónia geometrikus völgyein, Boomerang a Nagytemplom felé tartott, oda hívta őt a hang. Egy nagy tér. A pülönok zászlóiba belekapott a szél, valamely régen elfeledett egyiptomi templom modernitásba átültetett mása lehetett. Az égen madarak rajai köröztek, tarka foltok. Megindult befelé, az oszlopcsarnokok során és termeken át, napfényes udvarokat hagyva maga mögött. Belépett a szentélybe a vastag ajtókon át. Ott csillogott a beszűrődő fényben a gyűrű. Megállt előtte.

- Őrizze a hatalom jelképét e templom, mely uralom a világ felett annak, aki képes megnyitni e zárat - olvasta le a feliratot, mely a falon állt arany betűkkel.

Most is hallotta a hangot, mely a fülébe suttogott szavakat. Egyre csak benne növekedett a vágy, mely kicsírázott attól a naptól fogva, amikor megkezdődött az ébren álmodás. Mintha szellemeket látott volna, fény és árnyék játszadozott a képzeletével. Magához hívta őt a gyűrű, s már nem csak suttogott. Bizonytalan kézzel nyúlt érte. Megfogta, érintésre oly hideg volt. Az ujjára húzta. Szétáradt benne valami, a gyűrű is felfénylett, megtörtént az, amire senki sem számított. A fiú genetikai kódja megnyitotta a zárat. Övé lett a hatalom gyűrűjének világot felölelő ígérete.

Christine házához ment, ott állt előtte. Bement.

- Hát te? Azt hittem, a bázison vagy?

- Mi az a hatalom gyűrűje? - kérdezett viszont a fiú.

Mielőtt azonban Christine válaszolhatott volna, Boomerang maga elé emelte a kezét. A gyűrű ezüstösen csillogott.

- Ez lenne az?

- Minden bizonnyal, de ezt neked jobban kellene tudnod, honnan szerezted.

- Szeretném, ha elmondanád, mire való.

- Furcsa - mondta Christine. - Tudod, ezt úgy tervezték, hogy a legtökéletesebb genetikai kód nyissa, és íme, tréfát űz a géntervezőkkel a természet... de te ezt nem kérdezted. Hallani akarod?

- Igen.

- Most tiéd lett minden, amiről még álmodni sem mertél, megnyíltak előtted a világ lehetőségekből és vágyakból kiöntött kapui. Mert úgy tervezték a készítők, hogy a Hatalom gyűrűjét viselő ember minden alfa közt az első, új korba vezeti a világot.

Boomerang csak hallgatott egy darabig, nehezeére esett megbarátkozni a gondolattal, noha oly könnyedén történt minden. Nehezeére esett megérteni, hogyan lett övé az álom. Ő nem volt alfa, ezt tudta, de Christine szavaival élve a természet bebizonyította, tökéletesebbet tud alkotni, mint az ember.

Új nap virradt Neutróniára, mely most más volt, mint a többi. A gépek a gyárakban talán megálltak egy pillanatra, s a fotonszámítógépek álma is megszakadt egy időre, hogy azután ott folytatódjon, ahol abbahagyták. Ahogy az emberekkel is történt. Talán eljött a fordulópont, melyre mindenki titkon várt. Még megmagyarázhatatlan volt minden. Már gyülekezett az utcákon és a tereken a tömeg, hogy megbámulja a kilométeres léptékű épületek falain lévő sok száz négyzetméteres kivetítőket. Zenitjén a sárga Nap fénye loccsant a felületekre és formákra, azután árnyékok csíkjaikat rajzolta szerte szét a kövezeteken. Telve volt a Központi Tér is, zászlókat lengetett a szél, és transzparenszek szigorú szimmetrikus mintái rajzolódtak ki. Boomerang ott állt az emelvényen, nem messze tőle Christine.

- Álmodj csak, én fel nem ébresztelek! - súgta oda.

Boomerang megszólalt, s a sokaság, mint valami eleven tenger hullámozott.

- Hatalom és uralom, e két szó évezredekken át foglalkoztatta az emberi képzeletet, és oly elválaszthatatlanul összefonódott - kezdte a fiú. - A vágy titokzatos tárgya. Ki vagyok én? Az, aki megnyitja előttetek mindezt, álmok megálmodója, aki a világot vágyakba önti...

Az utolsó Édenkert

Feltáruultak a régen elveszett álmok. Valami furcsa bizsergést érzett azon a napon, amikor az egész kezdődött. Különös tavasz volt, s a szél nem érzett illatokat hozott magával távoli tájak felől. Valahogy most más volt minden. A tett, a gondolat, s talán a világ is. A kor, az értelem kivetülése. A galaxis, s benne a naprendszer egy piciny pont. Ha legalább most megállna az idő. Égi pályáján megrekedne a Nap. Az a sárga csillag. Milyen más lenne akkor minden. De ez nem történhet meg így. Hiába szeretné ő, s talán a világ is.

- Hamarosan vége - mondta a fiú.

Belemélyedt a gondolataiba, melyek olyanok voltak, mint valami feneketlen kút. Az ég vakítóan kék volt, s ezen mit sem változtattak a tovaúszó szürke felhők. Vízgőzből épült testük játékos képzelet szülte megannyi formává lényegült. Néha egy-egy űrsikló húzott el alacsonyan a látóhatár felől átszelve a végtelent. Ilyenkor hangrobbanások törték meg a csendet. A perc a pillanat, mely vissza sose tér. Ide nem hatolt el a század, és az arra árnyékot vető háború. Az iszonyat képei. Mégis mindenki tudott róla. A fennsík, ahonnan kilátás nyílt az óceánba szakadó szirtekre. Érezni lehetett a vízpárát, hallani a morajlást. Megfakult fűszálak hullámozása a szélben. Már közel volt a nap, amikor vége, s ezt ő is tudta. Vége a háborúnak, és a Földet megszállják. De még milliók fegyverben, legalább még néhány napig... Míg Földközelségbe nem ér az Észak Csillaga ürrepülőgéphordozó.

Csak bámult maga elé a fiú, világosbarna hajtincseibe belekapott a szél. Érte folyt minden.

- Vajon mennyi lehet még hátra? - kérdezte a mögötte álló fiútól.

- Nem túl sok... Hiszen tudod jól!

- Én csak érzem. Érzem a baljós némaságot, a hideg árnyékokat, és tudom, hogy még most is folyik a harc. 10 millió katona áll még fegyverben, mind értem... életüket adnák.

- Mindhiába - felelte a másik fiú.

- Lehet - mondta ki hangjában némi szomorúsággal Sven.

A fiú tett egy lépést Sven felé.

- Talán jó volna, ha örökké tartana? Szeretnéd, ha te nyernél?

- Miért? Te neked talán más vágyaid vannak? - kérdezte Sven a mellette álló fiútól.

- Meglehet.

Sven eltűnődött. Talán igaza van a fiúnak, s most már lehet, hogy egyébként is mindegy, mit gondol. A gondolatok szabadságot kaptak ez utolsó napokban, még ha azok tiltottra vonatkoznak is. Meglehetősen jellegtelenség uralkodott el, s a szél, mely szakadatlanul fűjt az óceán felől, elfeledett emlékeket hozott magával, melyek mélyen el voltak temetve.

A város, a lét furcsa kivetülése geometrikus formáival. Az ég felé törő álmok. Olyan különlegesek voltak ezek a pillanatok, melyeket most átélt Sven. Elfeledett embereknek szentelt terek, melyeket most kitöltött a tömeg. Zászlók a szélben, selymek, melyek ábrándokat szórtak szerte szét, elültetve a csírákat milliók fejében. Sven is ott állt megbámulva a tömeget, mely az ő nevét ordította bele a szélbe. Hatalmas kivetítők a bukás képeit sugározták. Az

utolsó pillanat, amikor leteszik a fegyvert, és az Észak Csillaga Földkörüli pályára áll. Egy jelképes tett, ahogy a megszállók zászlóit felvonják.

- Én azt hittem, ez a nap soha nem jöhet el, és most mégis, itt vagyok, és átélem...

- Mennünk kell! - mondta a fiú megragadva Sven karját.

Lassan mentek végig a téren a szemközi épület felé tartva a tömeg sorfalán át. Néhányan leborultak, amikor Sven elhalad előttük. Ők is tudták, hogy vége. De még élt bennük az álom. Az Északi Államok Szövetsége, az elbukott birodalom. Székháza mégis oly impozáns. Csupa fém, üveg és műanyag. Merész formái könnyedén nyúltak az égbe. Minden egész eltörött, minden csak dirib-darab. Az utolsó órák szótlan némasága. A beszűrődő fény, mely árnyékokat rajzolt a felületekre.

- Látod? - kérdezte Sven. - Eltűnik minden, még ha mi az örökkévalóságnak is szeretnénk volna szentelni az álmainkat. Furesza most.

- Félsz Sven? - kérdezett vissza a fiú.

- Talán igen.

Már közel volt a pillanat, nem kellett napokat várni, talán néhány óra. S Sven fejében a világ még mindig ugyan olyannak tűnt. Eszébe jutottak azok, akik leborultak előtte, azok, akik a végsőkéig kitartának. De most már mindez a múlté ...

- Elgondolkoztál már azon Sven, mi lesz most? - kérdezte tőle a fiú.

- Nem - sóhajtott.

- A te uralmad mostantól tünékeny ábránd.

Emberek jelentek meg egyszínű uniformisban, feléjük tartottak.

- A békefenntartók Földön állomásozó erőinek főparancsnoka nevében letartóztatom...

Sven némán hallgatta végig a szavakat. Benne most egy világ omlott össze. Ő egykor érinthetetlen volt, az élő isten. Számára szobrok ezreit emelték a sugárutak mentén. Egyforma jelképeket.

Sven egy szigetre vitték, amolyan fogolytáborféle. Épületei oly hidegnek tűntek. Mindenfelé csak az óceán. Mereven állt a messziség felé bámulva. Számára ez megmagyarázhatatlan volt. Megváltozott minden. A Földet megszállták. Új kor közeledtét érezte, ennek az időszámításnak első mozzanata az ő elítélése lesz. Az Északi Államok Szövetsége, melyet ő hívott életre, már csupán egy emlék. Az ő fejében és a világ emlékezetében is. A nap, amikor a békefenntartók romba döntötték a világot. Az ő álmait. Lassan viharossá lett a szél, amint a parton állt, és az óceán szétporladt a hullámtörő gátakon. Minden, mint különös álom rajzolódott ki, mely egyszerre szörnyű és szép. Hiszen a romlásnak is vannak virágai, s talán ezek a virágok a legszebbek mind közül. Még bámulta az égen tovasodródó felhőket, a távolból morajlások hallatszottak. Megindult a sziget épületei felé. A posztmodern kor ujjlenyomata, amint különös fém-üveg formáival teret adott a létezésnek. Világosbarna hajtincseit a szél fodrozta. A tájba simuló formák és felületek. Belépett. Az átrium tágas tere valami másra emlékeztette őt. Megállt.

- Te biztosan Sven vagy - szólt egy lány oda lépve hozzá.

- Miből gondolod?

- Már vártuk az érkezésed.

- Na igen... Hisz ez egy börtön...
- Ne így fogd fel.
- Hát hogyan? Hogyan lehet ezt másképp értelmezni? Te biztosan nem a Földről való vagy!
- Igen. Az ürrepülőgéphordozóval jöttem.
- Csak az én kedvemért?
- Így is mondhatjuk.

Sven hallgatott egy darabig, és bámult maga elé, azután meg a lányra pillantott. Milyen különös volt a helyzet. Már-már furcsa gondolatai támadtak. Nem értette ezt az egészet.

- Sehol egy őr? És a többiek?
- Egyelőre csak ketten vagyunk, s a szigetről nincs hová menned.
- Mi ez az örültség? - lepődött meg a fiú.

A lány csak sejtelmesen elmosolyodott, talán szólni szeretett volna, ám mégis a némaság felelt. Nehezen teltek a pillanatok, s az értelem néha elrejtőzött a gondolatok mögött.

- Szóval azt mondd, csak ketten vagyunk, és nincs hova mennem?

A lány csak bólintott, és hosszasan megbámulta Svent, a világosbarna hajtincseit, melyek az arcába lógtak, s a szemét, mely olyan különösen csillogott. Minden, mint valamely álom állt össze egyetlen képpé mozaikdarabokból. Ez az álom azonban hamar szertefoszlott, hogy azután soha többé ne lehessen összerakni.

- Minden bizonnyal azt is tudod, hogy ki vagyok.
- Egy bukott isten... - felelte a lány.
- Na igen, talán - nyugtázta egy sóhajtással a fiú.

Azután elgondolkodott néhány pillanat, vagy talán perc erejéig.

- Bukott... - ismételte meg a lány szavait. - S nem gondolod, hogy az emberek szívében esetleg még más él. Hogy még bennük izzik mindaz, melyről ti most, békefenntartók, azt mondjátok, elmúlt. Ti nem tudhatjátok, mi emelt nekem szobrok ezreit, és templomokat szerte a városokban...

A lány csak bólogatott.

- S elvégre, ki vagy te? - kérdezte Sven.
- Mit szólnál ahhoz, ha azt mondanám, a lelkiismereted, egy hang a fejedben.
- Most meg miről beszélsz?
- Egy lehetőségről.
- Miféle lehetőségről?
- Arra neked kell rájönnöd, Sven!

A fiú számára lassan terhessé lett ez a beszélgetés, még a lány nevét sem tudja, sem a céljait.

- Mi a neved?
- Elisha - felelte.
- Nem értesz te semmit - mondta Sven szomorúan, és elfordult.

- Biztos úgy van... ha te mondd.

Csend következett, csak a szél hangját lehetett hallani, amint kint felkorbácsolta az óceánt. Talán vihar lesz. De ez most nem számított. A felhők feltornyosultak az égen, a szürke selyemhuzat lezárta a végtelent. Esni kezdett. Súlyos, nehéz csöppek, amint szétporladtak a felületeken. Záporeső. Olyan idő volt, amikor el lehetett gondolkozni bizonyos dolgokon. Minden olyan lehetetlenül reálisnak hatott. De mégsem ez volt a legnagyobb baj, hanem az, hogy szétfoslott az álom. S egyelőre úgy tűnt, többé már semmi sem támaszthatja fel. Keserű felismerés volt ez. Nem is nagyon tudott ezzel az érzéssel mit kezdeni Sven. Nehéz volt a perc, a pillanatok, melyek órákká álltak össze.

- Legjobb lenne, ha elmennél - mondta Sven.

- Hagyjalak magadra?

- Úgy értem, a szigetről.

- Azt nem lehet.

Sven arcára valami gúnyos mosoly ült ki a szavak hallatán.

- Mit akarsz tőlem? - ismételte meg korábbi kérdését.

De a lány, Elisha nem adott feleletet.

- Nem is a Földről való vagy! Nem tudsz te semmit! Semmit! - mondta megemelve a hangját Sven.

- Szóval ezt gondolod? Ki volt az, aki bombázni kezdte az otthonomat? És kinek volt köze a Tizenkettek Bandájához?

Sven hallgatott egy darabig, most olyan dolgok kerültek szóba, melyek meglehetősen fájdalmas emlékeket idéztek fel. A Tizenkettek Bandája, mely annak idején magához ragadta a hatalmat, s a végtelent ígérte Svennek. Belőle isten lehet, ha jóváhagyja a terveiket. S Sven engedett a kísértésnek. Talán mindenki engedett volna annak idején. A Tizenkettek Bandája elszabadította a háború szellemét. Űrrepülőgéphordozók indultak távoli bolygókat bombázni. Elgondolkozott Sven. Visszagondolt arra a napra, amikor belőle isten lett. Az óriási, végtelennek tűnő tereket kitöltötte a tömeg, s a hangos éljenzés az ég szavaként mennydörgött, amikor kikiáltották őt az élő istennek. A hatalmas kivetítők, melyek visszatükrözték a világ öntudatát. Majd szobrok ezreit emelték, és templomokat építettek gépek ezrei. A szél fűjt akkor is. Sven tekintetében benne csillogott a sok emlék, melyet mások szerettek volna kitörölni. Milyen más volt most minden. Szinte felfoghatatlan. Elbukott minden. A Tizenkettek Bandája, akik most ki tudja, hol bujkálnak, vagy némelyek öngyilkosok lettek elkerülvén a felelősségre vonást. Most itt volt ezen a szigeten, ahol az épületek mások vágyait hirdették oly némán és szótlánul. Csak az eső kopogása, és a vihar. Eszébe jutott minden, s tudta, idővel elhalványulnak agyának elektrongalaxis képei, ha hagyja.

- Honnan jöttél? - kérdezte a lányt Sven.

- A Tau Ceti rendszeréből.

- Lesz egy kiállítás a természettudományi múzeumban az állatvilágáról... ha egyáltalán megtartják, hisz közbe jött a megszállás.

- Szeretnék a gondolataidba látni Sven. Szeretném, ha feltárnád előttem lelked legmélyebb zugait is. Feltárnád legsötétebb félelmed!

- S mihez kezdenél vele?

- Remélném, hogy megérthetlek...

Sven némán állt ott a lány előtt. Tekintetében az ismeretlentől való félelem remegett. Lelkében azonban még benne élt az, ami úgy tűnt, elmúlt. Talán soha sem fogja elfelejteni a napot, amikor megérkezett az Észak Csillaga ürrepülőgéphordozó...

- El akarok menni innen a városba.

- Tudod, hogy nem lehet.

- Mi lesz velem? Talán száműznek? A békefenntartók nevetséges figurái!

- Annak tartod őket?

- Én isten vagyok!

- Nem. Már nem vagy az!

- De igen! Igen! Én még az vagyok!

- Ezt felejtsd el, vagy a Szaturnusz valamelyik holdjának börtönkomplexumát szeretnéd hátralévő életedben otthonodul fogadni?!

- Nem! Hagyjál! Hagyjatok békén! - ordította.

Megindult a terem másik irányába. Nem akart többé Elishával beszélni. Leült a földre, az üvegfal elé, és a rajta átszűrődő távolság figyelt. Azt, ahová vágyott. Sok minden jutott most eszébe. Előkerültek a múlt emlékei. Tekintete üvegessé lett.

A dátum: kettőezer-száztíz, mely olyan elevenen élt, egy áprilisi nap megkopott foltjai, valahol régen eltemetve. Akkor minden más volt.

- Isten! Isten! Isten! - skandálta a tömeg.

- Lássátok a világ reményét! - szólt egy hang.

Akkor is szél fújt, s a felkavarodott gázóceán egy darabja Sven világosbarna hajtincseivel játszadozott. Érthetetlen szavakat suttogott. Sven előlépett az árnyékból, a tömeg elhallgatott, hatalmas selyemlepedők lobogtak. Széttért az álom.

- Higgyetek az új világban. Merjetez álmodni szépet és jót. Én a világot kaptam ajándékba, s ti az én vágyaimat... - mondta Sven.

Még azon a napon felkeresték a fiút. A Tizenkettek Bandája.

- Miben hiszel Sven? - kérdezte egy másik fiú.

- Hogy az emberek alapvetően jók, s a társadalom rontja meg őket.

- De hát a társadalom az emberek összessége!?

- Talán igen, talán nem. Több, mint az alkotóelemek együttese. Egy következő szint. Önálló akarata van, más törvények vonatkoznak rá, mint az őt alkotó egyénekre.

- Az egyénben benne van a jó.

- Ahogy benne van a gonosz is.

- Miért jöttél?

- Ma belőled szimbólum lett. Egy bolygó öntudata. Öröklétet nyertél a halandók emlékezetében...

- S mit kérsz ezért?

- A te lelked: a világot.

A Tizenkettek Bandája. Ők is hittek valamiben, amikor hozzákezdtek. A világ megfáradt, és szüksége volt valakire, akire felnézhet. Ő volt Sven. Az ellenforradalom zűrzavara azon a szélfútt tavaszi napon. Szerke a városban és a világon. Tömegek az utcákön transzparensekkel. Mit sem változott minde az évtizedek alatt.

- Szabadságot mindenkinek...

S a szél továbbította a jelszavakat. Akkor új hatalom született, a Tizenkettek Bandájáé, emberiséget megváltó tervekkel. Háborúra senki sem gondolt még akkor...

S Sven boldognak érezhette magát, belőle a világ reménysége lett. Az a tavaszi nap, amikor győzött az ellenforradalom, és szétverték a Csillagközi Bizottság irodáit. Kezdetben minden olyan szép. Kint állt a rakparton s végignézett a városon, megcsodálta az épületek rajzolta sziluettet. Néha egy-egy ionmeghajtásos gép vont a magára a figyelmét. Előtte az óceán hullámozott. Végtelen kék víztükre eszébe juttatta az űr végtelenségét. Mögötte fotonszámítógépek világa. Gépek vezérelte város posztmodern formái. Az a rengeteg jármű. A Tizenkettek Bandája új városrész építését ígerte. Hologramkivetítők zizegtek, s interaktív tévémsorok adásait vetítették. Egy lány állt előtte nem messze, világosszürke kék mintás uniformisa belevegyült az épített tájba. Olyan nyugodtnak tűnt. Hosszú szőke haja a vállára omlott. Csak nézte ő is a távot. Talán egy csecsemőgyárban látta meg a napvilágot annak idején. Azután a két tekintet találkozott... Sven odament hozzá. Furcsa érzések kavargtak benne. A lány talán felismerte őt. Minden olyan reménnytelinek hatott.

- Én ismerlek téged - mondta a lány.

- Nem számít.

- Különös ma a szél...

- Tudod, van egy álmom - kezdte Sven -, szeretnék tigris lenni.

- Tigris?!

- Az - felelte, és elmosolyodott.

- Miért?

- Mert olyan szép csíkos a bundája.

- Mit akar ez jelenteni?

- Tudod, egy szimbólum.

- Szép lehet az álmod. A világnak most ilyen álmokra van szüksége.

- Igen, könnyen meglehet.

- Belőled isten lett...

- Ez téged zavar?

- Az zavar, ami vele jár. Szeretsz az lenni?

- Igen, bár még korai lenne megmondani, de igen, igen élvezem a percet, a pillanatot, mindazt, ami vele jár.

- A tömeget, amint a nevedet ordítja bele a szélbe? A rendszert, mely értelmet ad?

- Mindazt.

Hosszasan bámulták egymást.

- Szeretnék megérinteni - kérte a lány.

Vékony kezével végigsimította Sven arcát, megérintette világos barna hajtincseit. Nehezen múlt a perc, a pillanat, mégis gyorsan rohanó órákká állt össze. Az égen a sárga Nap araszolt pályáján. Talán félve csókolták meg egymást. Elrejtve a gondolatokat a téridő szövetébe.

- Min tűnődsz? - kérdezte Elisha kizökkenve Svent az emlékezésből.

- A múlton - felelte a fiú.

- Miért gondolsz a múltra?

- Mert fontos nekem.

Elisha odament Svenhez és leült mellé a földre. Együtt bámulták az üveglemezen túli messzeséget. Ott a távolban a város sziluettjét, ahonnan idehozták a fiút.

- Makacsul ellenállsz, s képtelen vagy belátni dolgokat!

- Nem érdekel!

- Sven...

- Még mindig nem tudom, mit akarsz tőlem. Mire való ez az egész színjáték, hogy összezártak veled egy szigeten. Ki vagy te?

- Hát jó! Emlékezz csak, merengj a múlton, ha így jobban tetszik.

Az eső már alábbhagyott odakint, s a vihar is lassan elült, mely felkorbácsolta az óceánt. Nehézkes volt az épület átriumjának levegője. Sven felállt és megindult kifelé, a terasz kőlapokkal burkolt lépcsőin haladt végig. Érezte az óceán illatát, mit feléje hozott a lecsendesülő szél. Sirályok az égen. Most megint életre kelt minden.

- Szabadnak lenni... - tűnődött.

Fejében a múlt járt, az az évekkel ezelőtti nap, amikor a Tizenkettek Bandája előállt az új hatalom tervével. Kezdetben ez sem tűnt sem jobbnak, sem rosszabbnak más hangzatos tervnél. Talán csak ők tudták az igazi értelmét, vagy ők sem. Az a nap különösen emlékezetes volt számára. Amikor egy fiú lépett oda, és beszélni akart vele.

- Miért keresett meg engem a Tizenkettek Bandája?

- Mert te vagy az élő isten. Hallottál már az új hatalom tervéről?

- Nem. Mi az?

- A Csillagközi Bizottság nem akarja elismerni a megtörtént változásokat. A tagállamok többsége nem ismeri el a Tizenkettek Bandájának uralmát és a te istenségedet sem.

- S mit javasolsz?

- Mozgósítást...

- Miért?

- Ők az alkotmányos rend megdöntését hangoztatják, megszállásra készülnek, hogy helyreállítsák a rendet. Megelőző csapást javaslok elsőként a Tau Ceti rendszerében.

- Háborút?

- Talán nem értesz egyet a forradalom vívmányaival? Neked a világot kínáltuk fel, isten lettél, s szó nélkül elfogadtad!

Sven csak bólintott. Beleegyezett, hogy ürrepülőgéphordozók induljanak a Tau Cetihez, városokat rombolni, emberek millióit megnyomorítani, s rájuk szabadítani a halál angyalát. A Tizenkettek Bandája folyton megkísértette Svent, s a háború csírája életre kelt. Hamarosan milliók álltak fegyverben, s erről a fiú, akiből isten lett, oly keveset tudott. Neki talán csak egy dolog volt fontos, a felvonulások, a tömeg esztelen éljenzése, azok a hatalmas szobrok ezrei, melyeket a sugárutak mentén emeltek városok százaiban, s az első neki szentelt templom. Hatalmas méretei lenyűgözték. Az oszlopcsarnokok és roppant terek. Ő ott állt a templom végtelen udvarán, s lelkében valami titokzatos boldogság bontotta ki szirmait. Egy egészen más világ. A tömeg egyre csak éljenzett, s a nevét ordította világgá.

- Ma felkeresett a Tizenkettek Bandája az új hatalom tervével... Én döntöttem, hogy megvédjük mindazt, melyet a forradalom kivívott. Kitört a háború. Ez a lépés szükségszerű volt.

A tömeg éljenzése mit sem csitult.

- A világ megkapta a lehetőséget, hogy hinni tudjon az álmaiban - mondta Sven.

Fehér testű madarak száza emelkedtek a magasba, pont úgy, mint amikor belőle isten lett. Az álmok nem halnak el, legfeljebb a megszokás által megkopnak. Egy fiú állt mögötte, egy a Tizenkettek Bandájából.

- Uralmad akár egy olthatatlan vágy, mely egyre jobban beléd szívódik, úgy vetül a világra - szólt oda halkan a fiú.

- S a tiétek akár egy hideg árnyék, mely végigkúszik az épületek között - válaszolta Sven.

Végigvonult a templom oszlopcsarnokán az előtte lévő térre. A lány várta őt, akivel összefutott, akivel megosztotta rejtett álmát...

- Mintha valamely szomorúság csillogna titkon a szemedben. Talán bánt valami?

- Csak a háború, melyről úgy látszik elkerülhetetlen volt.

- Miért mondod, hogy elkerülhetetlen volt?

- Talán azért, mert ez lenne az igazság.

- Különös.

- A Tizenkettek Bandája így mondta nekem.

- S tudod, kik egyáltalán ők?

- Azok, akik engem felemeltek.

- Ez tagadhatatlan - felelte a lány.

Megindultak tovább, a város belseje felé, ahol az épületek különös formái a magasba nyúltak. A felhők szürkése szétterült az égbolton. Meglehetősen jellegtelenül uralkodott el. Mégis olyan szép volt minden. A nyugalom korszaka sóhajtott, s a kvantumosság érződött minden egyes pillanatban. Csendben sétáltak, minden olyan jónak és szépnek tűnt. Pedig már háború volt. Városokat bombáztak, s majd lassan milliók állnak fegyverben. De ide nem ért el a háború, s ez még sokáig így lesz. Álltak ott egy téren egy épület előtt, Sven szobrai sorakoztak, mint a régen elfeledett Egyiptom fáraóinak kőkolosszusai. A szobor talapzatán arany betűk csillogtak.

- Az istennek, aki a világ lelke - olvasta le a lány.

Egymást nézték oly ostobán. A fiú és a lány szemében is csillogott valami.

- Nem hagy nyugodni a Tizenkettek Bandája, az új hatalom terve.

- Miért?

- Talán mert semmit sem tudunk róluk.

- Semmit? - csodálkozott el Sven.

Különös volt, amikor a Tizenkettek Bandája magához ragadta a hatalmat. Ők voltak a forradalom figurái. Legitimitásuk mégsem volt egyértelmű. Szükségük volt valakire, aki ezt biztosítja. Ő volt Sven.

- Én csak annyit tudok a Tizenkettek Bandájáról, hogy ők új világot akartak, melyhez a forradalmat használták eszközü. Az új hatalom terve is csupán eszköz, és talán én is az vagyok. A világ nagyot változik ezekben a napokban. Forradalom-ellenforradalom, ki mondja meg a különbséget?

- Talán mindez nem is számít... lehet, hogy igazad van és a Tizenkettek Bandája sem más, mint egy új diktatúra - mondta a lány.

Minden, mint egy felfoghatatlan kirakós játék szétszóródó elemei kerültek el előttük. Kezdetben milyen szép minden... A város játékos fantáziájú épületei, melyek mégis szigorú szimmetriába rendeződtek. A felhőkre vetített hologramképek, melyek a világ eseményeit közvetítették. Szétterült a város, új részek épültek a távolban. Ívvé hajlott a horizont.

- Legyen részese ön is az új hatalom tervének! - hirdették a kivetítők hangfoszlányai, melyek ingerületté kódolódtak e két ember, s talán a világ fejében. Még mindig ott álltak a téren, azelőtt az épület előtt, mely csodálatos formáival lenyűgözte azt, aki megbámulta. Sven világosbarna haján árnyékok és fények siklottak tova, mintákat rajzolva szerteszét. Szemében titkos gondolatok játszottak fogócskát, mint valami eleven tükör. A pillanat, s a perc, ahogy álltak egymással szemben. Soha vissza nem térő alkalom.

- Szeretnék megcsókolni - mondta ki bizonytalanul Sven.

A lány nem válaszolt semmit. Sven odahajolt és megcsókolta.

Már jó ideje tűnődött Sven a sziget épületének teraszán bámulva a végtelen felé, és visszagondolva az elmúlt dolgokra. Egyedül volt. A bukás után napok egészen mások voltak. Nehéz volt a felismerés, a gondolatokban az atomosság érződött. Madarak az égen, tarka foltok, s a tovatűnő vihar képei. Most minden olyan volt, mint egy szürke szivárvány. Elisha lépett Sven mögé.

- Mire gondolsz? - kérdezte.

- Egy lányra - válaszolta Sven.

- Szeretted őt?

- Talán igen. Minden olyan különös volt azokban az időkben. Lehet, hogy a fű is zöldebb volt, s az ég is kékebb...

- Miért a fejedben a megszállottság?

- És te miért akarsz, hogy én más legyek?

- Mert kaphatnál egy esélyt...
- Igen, jó volna egy második lehetőség, de nem olyan, amelyet a békefenntartók kínálnak fel.
- Miért ez a makacs ellenállás?
- És a te igyekezeted? Mit is mondtál nekem... szeretnél a lelkiismeretem lenni, egy hang a fejemben. Tudod, mit kért tőlem a Tizenkettek Bandája mindazért cserébe, amit velem tett? Az én lelkemet: a világot.
- És mire mentek vele?
- Azt te is tudod nagyon jól!
- Hamarosan jön hozzád valaki...

Csend lett. E némaság azonban mégis beszédesebb volt ezernyi szónál. Az óceán elcsendesült. Nyugodt hullámozása elfeledett emlékeket ébresztett fel. Sirályok az égen, mint megannyi fehér folt. Valahogy valószerűtlennek hatott ez az egész. Néha úrsiklók húztak el, a város felé tartottak. Oda, ahová a fiú Sven is vágyott. Észrevétlenül teltek a percek órákká összeállva. Az épület nemes anyagai szinte beleolvadtak a tájba. Kő és márvány, fém és üveg. A fiú jelent meg a teraszon, az, amelyikkel végigélte Sven a bukás óráit.

- Hogyan kerültél ide?
- Fontos ez Sven?
- Végül is lehet, hogy mindegy. A lényeg inkább az, hogy miért hoztak téged ide.
- Igen, ez egy jó kérdés, de ne várd, hogy egyértelmű választ adjak rá.
- Nem is vártam. Ez egy talány. Egy rejtvény, melyet valakinek meg kell oldani.
- Tudod Sven nagyon sok minden megváltozott azóta, hogy téged ide hoztak.
- A békefenntartók érkezése mindent megváltoztatott... - sóhajtott Sven. - Talán elátkozott nap volt az.
- A háború vége?
- Te már akkor is a végét vártad. Én is, csak másképp gondoltam.
- Na igen, másképp... Mit gondolsz, mivé lett a Tizenkettek Bandája?

Sven csak hallgatott.

- Elmenekültek. Néhányan megölték magukat.
- Mégis ők voltak, akik életre keltették az álmokat.

A percek órákká, az órák napokká álltak össze, melyek észrevétlenül teltek. A Nap gyorsan rohant át az égen, elhozva magával új és új reggeleket. A létezés furcsasága. Eljött az idő, mikor a dolgok megváltoztak. Az épület átriumjában lévő hatalmas kivetítő új képeket sugárzott.

- Tudod, hogy mi folyik a világban? - kérdezte a fiú.
- Forradalom - válaszolta Sven.

A város és a világ örömittas forradalma. A tömeg az utcákon.

- Szabadságot mindenkinek! - visszhangzott a régi-új jelszó, melyet tovavitt a szél. Sven hosszasan megbámulta a képeket, melyek a jelent tudatták. Fejében a gondolatok új értelmet

nyertek ez által. Milyen más volt most minden, egyszerre szép és jó, mint a rendszer, mely értelmet ad. Nehezen gondolt vissza Sven a bukás perceire, s most még nem tudta, mit hoz a jövő. Ő csak reménykedett, hogy a forradalom lángja őérte ég. A kivetítőt nézte, a hírműsorok adásait, melyek a változás képeit szórták szerteszét. Izgatott volt. Benne a változás új folyamatokat indított el.

Egy gép zúgása hallatszott. A teraszra ment. A város felől közeledett. Ovális formája egyre jobban kirajzolódott. Antigavitációs motorjai felkavarták a némaságot, amint leszállt.

- Az új Tizenkettek Bandája érted küldött - szólt egy névtelen fiú, ahogy kiszállt.

- Ne menj! - mondta Elisha megragadva Sven karját.

- Miért? Talán tudsz valamit, amit én nem? Mennem kell. Ez az én sorsom.

Ahogy kimondta ezeket a szavakat Sven, minden megváltozott. Beszállt a gépbe, mely lassan felemelkedett velük. Elhagyták a szigetet, s a fiú, Sven Elisha-t is kiteszította a gondolataiból.

Feltáruult a város, sok kilométeres épülettömbjei és tornyai az örök szellem nagyszerűségét hirdették. Lassan úsztak tova az üveg és fém hasábok közt az antigavitációs szállítóhajók, motorjaik némán zizegtek. Oldalaikon reklámok és hírműsorok villództak. Minden olyan csodálatosnak hatott, mintha semmi sem változott volna. Éppen olyan eleven és büszke volt a világ és a város is. Idelent minden új fordulatot vett az eltelt néhány héthez képest, noha az Észak Csillaga ürrepülőgéphordozó még Föld körüli pályán állt. A tömeg üdvrivalgása, amint megpillantották Svent. Tovaszaladt vele a szél. Tudatni akarta a világgal azt az érzést, mely belőlük jött. Talán most ismét boldognak tűnhetett Sven. Érezte az elfeledett érzéseket, hallotta a hangokat, és látni vélte a dolgokat. Más volt ez a világ. Olyannyira különbözött a szigettől és attól, amit Elisha képviselt. Elgondolkozott néhány pillanat erejéig, és tekintetében furcsa hangok suttogása tárta szét a létezés iszonyatát. A tér, ahonnan annak idején végignézte a bukást, most nyugodtnak tűnt. A Tizenkettek Bandájának küldöttét várták. Egy jármű állt meg, szép, áramvonalas autó, mely ezüstösen csillogott a napsütésben. Felnyílt a billenő ajtó, és egy hasonló fiú szállt ki.

- Én az új Tizenkettek Bandáját képviselem - mondta.

- És mit akar tőlem a Tizenkettek Bandája?

- Csak azt, amit mindig is. Semmi többet.

- Megint van egy új hatalom terve?

- Az új hatalom terve elbukott... a rendszer most mégis feltámadt...

- Azaz?

- Békét szeretne a Tizenkettek Bandája: az Észak Csillaga ürrepülőgéphordozó távozását.

- A béke most egyszerre milyen fontos lett?!

- Téged a rendszer istenné emelt, jogodban állhat másképpen dönteni.

Sven elgondolkozott. Hogy vajon azok, akiket Elisha képviselt hajlandóak-e elfogadni a rendszert, melyet a Föld választott, vagy totális győzelemre törekednek, amikor nincs alku.

Az égen a felhők rohantak tova, tornyosultak fel, és enyésztek el. A város lüktetése, mely örökké tart, vonta magára a figyelmet. Mintha most egészen másnak mutatná magát. Még ide hallatszott a nyüzsgés, amikor mindenki siet valahová. Zenitje felé haladt a sárga Nap, hogy fényével bevonja az épületeket, s megrövidüljenek az árnyékok. Egészen másnak tűnt minden.

Nem tudni, miért. Sven tudatta a békefenntartókkal az új forradalom követeléseit: távozzon az Észak Csillaga. Ám ők mégis nemet mondtak. Ahogy a fiú sejtette, a rendszer totális megdöntésére törekednek. Újra kezdődik a háború. A Tizenkettek Bandája ismét megelőző csapást javasolt.

- A rendszer, melyben felnőtél, elbukott, polgárháború dúl, amióta csak győzött a nagy forradalom, s belőled isten lett. A rendszer immáron te magad vagy, s az állam, mely előtte volt, a sírba szállt - mondta a Tizenkettek Bandájának egy tagja.

Sven hallgatott. Talán szólni szeretett volna, de nem ment.

- Sven, csak aki a világról álmodik, azé a sors kegye. Emlékezz az órakulumok szavaira... Hőssé leszel, hódítsd meg a világot!

- Talán... - ismételte Sven.

Rohanni látszottak a nappalok és éjszakák. Egymás után teltek a hetek. Új erőt gyűjtött a Tizenkettek Bandája. Sven leparkolt üzemanyagcellás autójával a rakpart széles korzóján. Kiszállt. Az eget bámulta, ahol egyre sűrűbben húztak el az űrsiklók. Nagy dolgok készültek...

A lány állt mellette, akit hónapokkal ezelőtt megcsókolt, s talán a szívébe zárt. Most minden olyan különös volt, az érthetetlen jelekké összeálló gondolatok a kvantumosság lüktetésében, amikor nem látható és nem hallható. Fény és hang.

- Megtaláltál annyi eltelt nap után...

- Mintha semmit sem változtál volna, Sven - mondta a lány. - Éppen olyan a ruhád, a dzseki, amit viselsz, mint akkor...

- Lehet.

- Érzek irántam valamit Sven? - kérdezte a lány.

- Azt hiszem, igen Nicole. Talán többet is, mint szabad volna...

- Miért baj ez?

- Baj lenne?!

- Anyád háziőrizetben, s ő gyűlöl téged.

- Nem, ő betegesen szeret, amióta én vagyok neki az egyetlen. Az öcsémet megölték. A Tizenkettek Bandája. Ők egyszerűen úgy fogalmaztak, jobb lesz nekem úgy, ha nincs vetélytársam. Csak tizenkét éves volt. Egy szőke hajú kisfiú. Én is csak 10 évvel vagyok idősebb...

A lánynak nehezére esett volna akármit is mondani. Együtt bámulták a különlegesen szép formatervezésű sportkocsinak támaszkodva az eget. Megannyi űrsikló, s a mögöttük elterülő város felől az új győzelem előrevetített lehetőségét hirdették. Idea volt ez. Mert ezekben a pillanatokban gyűlt össze kint az űr hidegében, a légkörön túl a földi erők kétharmada, hogy az Észak Csillagát támadja. Minden olyan szép volt. Egy gyönyörű villanás a felhők között, amikor darabokra robbant a békefenntartók legnagyobb űrrepülőgéphordozója. A város kivetítői egy percre elsötétültek. Majd színes képkockák százait, a győzelem szavakkal leírhatatlanságát tudatták.

- Most másfajta kor kezdődik - súgta oda Sven.

- Mesélj anyádról, Sven - kérte Nicole.

- Mindig elektronikus leveleket küld nekem... egyre csak azt kéri, hogy hadd jöhessen ide. De mindhiába. Én nem akarom őt magam mellett tudni. Gyereket vár, s titkon az életéért könyörög. Őt is meg fogják ölni. Vízbe fojtják születése pillanatában, és jeltelen sírban végzi.

- Miért nem teszel valamit?

- Ez az én hatalmam ára és átka. Szétszórom a világnak az álmot, de megmenteni őt nem tudom. Én és a Tizenkettek Bandája olyanok vagyunk, mint fény és árnyék, egyik sem létezhet a másik nélkül.

- Nem hiányzik az öcséd?

- Csak a fájdalom szülhet kivételesen nagy dolgokat.

- Te hiszel ebben? - kérdezte a lány.

Hallgatás következett. A győzelem, amikor a Föld felszabadul. Titkos álom, melyből valóság lett. Emberek ezrei az utcákon. Lehet, hogy öröm volt, de semmi esetre sem bánat, ők hitték a szépet és jót, a rendszert, mely értelmet ad. Hitték a szimbólumot: Svent, akit istenné emeltek. Megannyi ember fejében az uralom gondolata. Az égen sirályok szálltak, hangos kiáltásaik elvegyültek a város zajában. Mégis ott volt Svenben. Nehezen fogalmazódtak meg a szavak kettejük között. A város és a világ vak elszántsága formálta a napokat. Az új hatalom, mely a régi volt.

- Folytatjuk a forradalom vívmányainak építését... - hangzott a utcákon, s ezekkel a mondatokkal szaladt tovább a szél.

- Hallod? - kérdezte Sven. - A győzelem új reményt ad.

A rakpart. A távoli kor. Az óceánt nézték, s minden olyan békésnek tűnt. A hatalmas város, mely mögöttük elterült az ég felhőivel versenyzett. Nehéz volt a pillanat és a perc, mely oly észrevétlenül, lopva telt.

- Mire gondolsz? - kérdezte Nicole.

- Hagyjuk, nem fontos. Inkább gyere, szállj be. Már várnak. Elviszlek téged is.

Különösen szép volt a sportkocsi. Sokak azt hitték, már nem is készülnek a gépek vezérelte korban ilyen egyedi műalkotások. De az álom az mindig álom, s idővel a gépek is megtanultak álmodni. Feltárult a város, az épületek, a formák, anyagok és felületek. Eszébe jutott minden, az a pár hónap, míg kizökkent menetéből a világ, mialatt a békefenntartók itt voltak. Most minden ott folytatódik, ahol annak idején elakadt. A kivetítők a megígért új városrész építését hirdették. Feltűnt az Északi Államok Szövetségének központja. Kiszálltak. Mesterséges téren állt, vízesések zuhogtak alá. Bent az átrium mértani formáival nyugózta le a képzeletet. Régi perzsa kőszobor fogadta az üveg, műanyag és fém formák halmazában. Nemes anyagok. Ő isten volt, azzá tették. Mint egykori elődei, rég halott emberek évezredekkel ezelőtt. A Tizenkettek Bandája. Fény és árnyék. Most merészebb terveket szőttek álmfonalból, mint azelőtt bárki más. Talán csak üres szó volt a béke, vagy másfajta békére vágytak, olyanra, mely a totális győzelem után következik. Ott sorakoztak egymás mellett a Tizenkettek Bandája.

- Jó hogy eljöttél Sven.

- Mit akarhat tőlem a Tizenkettek Bandája?

- Talán azt, amit mindig is... egy új terv fogant meg. Elhatároztuk egy új ürrepülőgéphordozó építését. Egy mikrofeketelyuk hajtja majd.

- Mindez miért is?

- A te győzelmedért, a Föld győzelméért, a rendszerért.

Sven eltűnődött, hogy vajon mit mondhatna erre. Azonban rájött, hogy szinte mindegy. Mert olyan béke talán már soha nem lesz. Így Sven csak őszinte csodálattal nézte a holografikus terveket. Képzeletét megfogta az a csoda, hogy egy mikrofeketelyuk lesz a hajtómű lelke. A világegyetem talán legkülönösebb csodája. Fények és árnyékok váltakoztak, s a Tizenkettek Bandája felvázolta álmait. Milyen különös volt egyszerre minden, a nagy szavak.

- Nos Sven? - kérdezték.

- Majd meglátjuk, mi lesz a tervekből - felelte távolságtartóan.

- Ezek nem csak tervek Sven, annál sokkal több... Új hatalom.

- Ez a hatalom sem más. Árnyék, mely rátelepedik a dolgokra.

- És?

- Hogyan nevezik el az ürrepülőgéphordozót? - kérdezte a fiú, Sven.

- Legyen a neve Világszövetség.

Sven elmosolyodott e szó hallatán.

- Ti hisztek ilyen dolgokban?

- Miért, te nem, Sven?

- Már nem emlékszel, mit súgott a füledbe zárt falak közt elsötétített termék homályában az órákulum? - kérdezte egy másik.

- De igen... Hódítsd meg a világot, s naggyá leszel...

- Akkor?

- És a Világszövetség a békét szolgálja? Tudjátok, szét kellene zavarni mindannyiótokat, ahogy azt a békefenntartók tették, s csak az álmaimat követni.

- Az álmaidat Sven?! És mi vajon nem részei vagyunk-e?

Sven erre nem akart, vagy az is lehet, hogy nem is tudott volna felelni. Persze a fejében azért gondolt valamit. Mert álmodott ő ilyen dolgokról, hogy világszövetség, bár titkon és rejtve. Remélte, hogy egyszer megadatik neki a lehetőség, és maga kiálthatja bele a szélbe ezt a szót. A világ olyan furcsa volt, a sziget, ahol eltöltötte azt a néhány hónapot. Még a fejében visszhangzott a kiállítás a természettudományi múzeumban a Tau Ceti bolygójának állatvilágáról. Jó lenne elmenni oda... Az eltelt évek azóta, hogy istenné emelték, és szobrok ezrei a Föld városaiban. Templomok. Nyugtalanul, és észrevétlenül az ő számára. A tömeg, mely mindig oly lelkes fanatizmussal fogadta.

A napok egymás után teltek észrevétlenül és titkon. A sárga csillag sokszor túlhaladt zenitjén. A Világszövetség elkészült a Föld körül keringő dokkban. Csecsemőgyárak nemzedéke a fedélzeten. A város és a világ. Emberek az utcákon, néma forgatag, amint a kivetítőket figyelték. A mágnesvasútszerelvények üléseibe épített képernyők is erre a pillanatra vártak. A világháló interaktív műsorai élő egyenes adásban közvetítették az ürrepülőgéphordozó indulását. A Föld büszkesége elindult útjára. Örömtől ordító emberek a Föld nagyvárosaiban. Milyen furcsa, a háború lett a béke egyetlen eszköze.

Az új hatalom ügyeit a Tizenkettek Bandája intézte. Magáénak érezte a feladatot. Bár az üléseken Sven mindig részt vett. Valahol mindenki érezte, hogy másfajta kor közeleg. Sven és Nicole között mind szorosabbra fonódott kettejük kapcsolata. Ez is furcsa volt. A fiút évekként ezelőtt istenné kiáltották ki hatalmas, éljenző tömeg közepett, a lány mégsem gondolt rá úgy. Sokszor megfordult a fiú fejében, vajon mit is jelent istennek lenni. De mindig csak odáig jutott, hogy uralma a közösség elvakult fanatizmusa. Arra gondolt, milyenek voltak régen az istenek. Kőszobrok és emberek. Talán lehetőség adatott neki, hogy jobbat tegyen a világot. Elültesse féltve őrzött álmait, hogy egy nap erős fáva nőjenek fel, mely dacol az elemek romboló szándékával. Nemes gondolat. Olyan nehéz volt a gondolatokkal megbirkózni. Azután eljött az a különös nap, amikor a kivetítők elsötétültek.

- Vége van! - ordította el magát valaki.

Megállt az üzemanyagcellás autóval, hogy az új képeket megbámulja. A Tau Ceti és a vele szövetségesek megadták magukat. Hatmillió katona veszett oda. Most kitört a béke a totális győzelem után. Titkon talán ez volt az ő vágya is. Nicole lépett oda mellé.

- Elhiszed, hogy jobb világ jön?

Sven csak bólintott, majd felnézett az égre, ahová felnyúltak a szabdaltszerű üvegtoronyok, és óriási antigravitációs léghajók úsztak tovább.

A tömeg kitöltötte a tereket és az utcákat, madarak szálltak a földről az ég felé. A székház előtti téren is emberek rendezett sorokban. Sven szobrai álltak sorfalat.

- Köszönetek az istenetek! - hangzott a Tizenkettek Bandájának egy tagjának a szájából.

Hangos éljenzés és ütemes taps. Majd csend. A város egy percre elnémult.

- Vége van - jelentette be Sven. - Eljött az idő, amikor álmaink létjogosultságot nyernek, s a hosszú évek küzdelme gyümölcsöt hoz. Ígéretet teszek a reorganizációra, hogy kikiáltam a mai napon az Egyesült Világszövetséget...

Vége